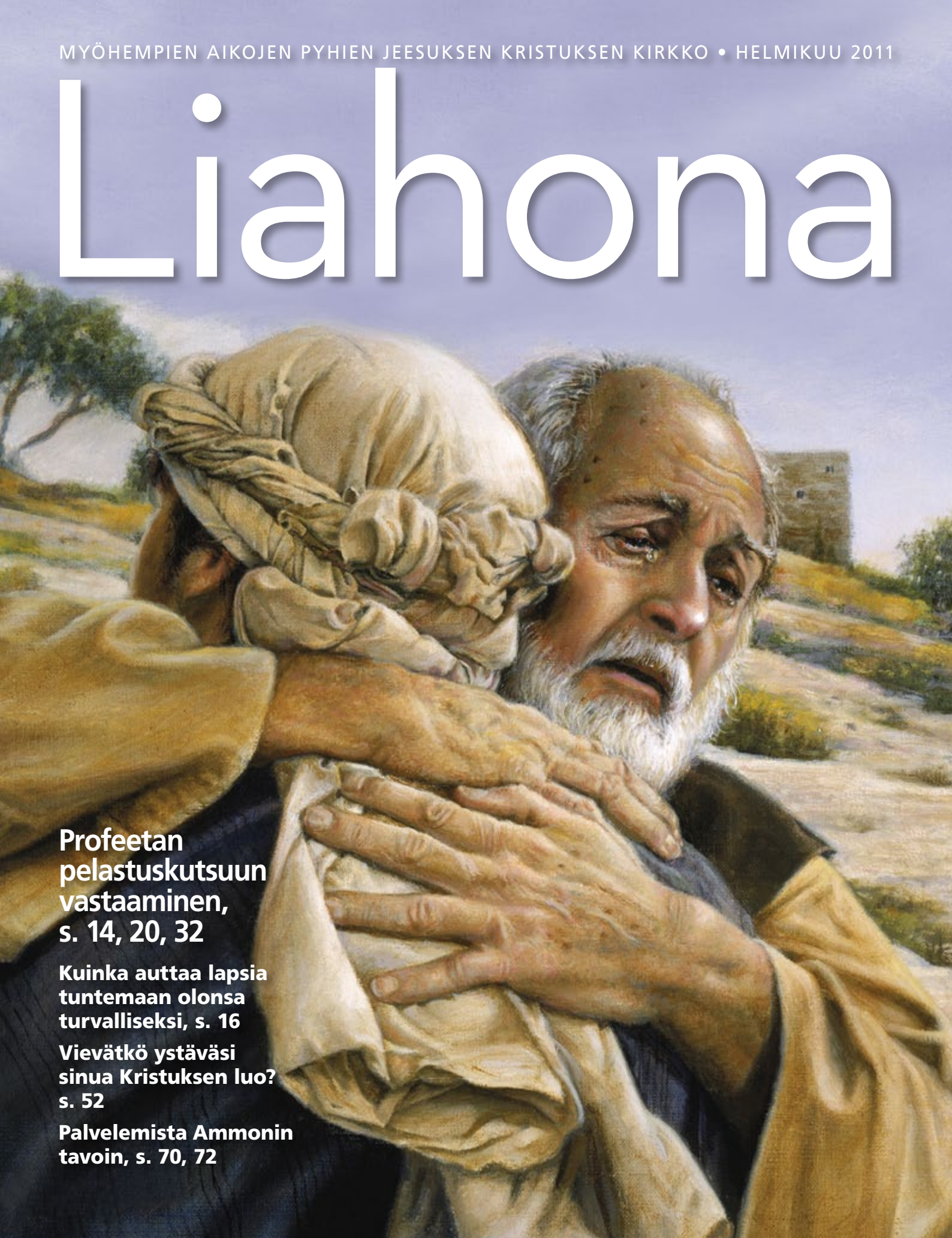

Liahona

**Profeetan
pelastuskutsuun
vastaaminen,
s. 14, 20, 32**

**Kuinka auttaa lapsia
tuntemaan olonsa
turvalliseksi, s. 16**

**Vievätkö ystäväsi
sinua Kristuksen luo?
s. 52**

**Palvelemista Ammonin
tavoin, s. 70, 72**

GIFT OF THE AVAILON-SÄÄTIÖ, KÄYTETTY WASHINGTON D. C.SSÄ SJAITSEVAN YHDYSVAITAIN KANSALLISEN TAIDEGALLERIAN JOHTOKUNNAN LUVALLA

Bartolomé Esteban Murillon teos *Tuhlaajapojan paluu*

Kun tuhlaajapoika tajusi tehneensä syntiä, hän palasi nöyränä isänsä luo ja sanoi: "Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi." (Luuk. 15:21.) Hänen

isänsä kuitenkin toivotti hänet tervetulleeksi kotiin ja sanoi iloiten: "Minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt" (jae 24). Kun me teemme parannuksen, taivaassa iloitaan samalla tavoin.

8

SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Kuinka suuri teidän ilonne onkaan
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** Kotikäyntiopetussanoma: Kaiken palauttaminen

ERIKOISARTIKKELIT

- 14** Pelastetusta pelastajaksi
Betsy Doane
Tuska ja riippuvuus hallitsivat elämäni, kunnes tapasin ihmisen, joka kysyi minulta, olinko kuullut mormoneista.
- 24** Kuinka opimme kuuntelemaan ja ymmärtämään Henkeä
David M. McConkie
Kuinka kuunnella, kun Henki puhuu.
- 28** Ilmoitusta pisara pisaralta
Ilmoitus auttaa nuoren miehen todistusta ulottumaan täältä taivaaseen.

- 30** Ilmoitusta taivaasta virraten
Tietoa virtaa nopeasti, kun olemme valmiita.
- 32** Vertauksia kadonneista ja löydettyistä
Mitä pelastaminen on? Se on anteeksiantamista, käden ojentamista ja toivottamista tervetulleeksi takaisin.

OSASTOT

- 8** Pieniä ja yksinkertaisia asioita
- 11** Me puhumme Kristuksesta: Hänen armonsä riittää
Kimberlee B. Garrett
- 12** Mihin me uskomme: Sovitus tekee parannuksen mahdolliseksi
- 16** Kotimme, perheemme: Kuinka auttaa lapsia tuntemaan turvallisuutta
Shawn Evans

- 20** Evankeliumin klassikoita: Vähemmän aktiivisten vahvistaminen
Presidentti Boyd K. Packer
- 38** Myöhempien aikojen pyhien kertomaa
- 74** Kirkon uutisia
- 79** Perheitaideoita
- 80** Kunnes taasen kohdataan: Istumapaikka Sulhasen juhla-aterialla
Melissa Merrill

KANNESSA
Edessä: Liz Lemon Swindlen teos *Tuhlaajapoika*, Foundation Arts, kopiointi kielletty. Takana: J. Kirk Richardsin teos *Kadonnut kolikko*.

42 Nuoret aikuiset ja perheiltä
Muutammat nuoret aikuiset selittävät, mitä siunauksia perheiltään osallistuminen tuo nyt heti ja tulevaisuudessa.

46 Kysymys ja vastaus
"Tunnen oloni kirkossa hyvin yksinäiseksi. Kuinka voin oppia tuntemaan kuuluvani joukkoon?"

48 Mistä tiedän: Sanoma maistui hyvältä
 Anthony X. Diaz

51 Rehelliset kymmenykset – suuri siunaus
 Oscar Alfredo Benavides
Olin työssä ja säästin lähetystyötäni varten, mutta pieni palkkani ei riittäisi.

52 Minne sinun ystäväsi vievät sinua?
 John Bytheway
Hyvät ystävät johtavat meitä Jeesuksen Kristuksen luo.

54 Evankeliumi on tarkoitettu jokaiselle
 Vanhin Carlos A. Godoy
Henki voi koskettaa ketä tahansa. Ei ole olemassa mitään mahdollisen kirkon jäsenen ihannetyyppejä.

57 Juliste: Heijastus iankaikkisuudesta

58 Kun minusta tuli näkymätön
 Julkaistaan nimettömänä
Juuri silloin kun tarvitsin ystäväni apua, he jättivät minut yksin.

60 Siskoilla on paljon yhteistä
 Adam C. Olson
Perusta kotoisin oleville siskoksille on yhteistä se, mikä on tärkeintä.

62 Me kannamme sinut!
 Presidentti Thomas S. Monson
Kun Jami on liian sairas patikoidaan, mitä hänen ystävänsä voivat tehdä?

64 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Pyhissä kirjoituksissa opetetaan taivaallisen Isän suunnitelmaa
 Ana Marie Coburn ja Cristina Franco

66 Meidän sivumme

68 Hämähäkki ja hiljainen vieno ääni
 Joshua W. Hawkins
Kohdatessaan hämähäkin Britton on kiitollinen varoittavasta äänestä.

70 Pienille lapsille

HELMIKUU 2011, 63. VUOSIKERTA, NUMERO 2
LIAHONA 09682 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr., Yoshihiko Kikuchi

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäällikkö: Ryan Carr
Apulaistoimituspäällikkö: Susan Barrett
Toimittajat: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie Wardell
Toimitussihteeri: Laurel Teuscher

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen
Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Suunnittelu ja tuotanto: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarusku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään European Distribution Limited -yhtiön kautta:
Puhelinnumero: +46 8 5006 5521
Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org
Vuositilauhinta 7,50 euroa (sisältää alv:n ja postikulut)
Tilinumero: Nordea 101630-77267
USA and overseas (surface mail) US \$10.00.
Ilmestyy 12 kertaa vuodessa.

Lähetäkää käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:
Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatin, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Painettu Yhdysvalloissa.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
February 2011 Vol. 63 No. 2. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä

Liahona.lds.org

AIKUISILLE

Ennen kuin Betsy Doane liittyi kirkkoon, hänellä oli huume- ja alkoholiriippuvuus. Nyt kirkon palvelulähe-tyssaarnaajana hän auttaa muita noudattamaan kirkon **Riippuvuudesta toipumisen ohjelman** 12 askelta (ks. s. 14). Ohjelman työkirja on saatavissa monilla kielillä osoitteesta www.recoveryworkbook.lds.org.

NUORILLE

Luolasto ja vesiputoukset Hondurasissa voivat opettaa meille ilmoituksen vastaanottamista Pyhän Hengen välityksellä (ks. s. 28, 30). Jos haluat nähdä lisää kuvia Hondurasista, käy osoitteessa www.liahona.lds.org.

LAPSILLE

Katso, kuinka monta kuninkaan lampaista löydät sivulta 72. Pelaa sitten vastaavaa peliä osoitteessa www.liahona.lds.org.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavilla monella kielellä osoitteessa www.languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aktivointi, 20, 32, 40

Anteeksianto, 12, 39

Apuyhdistys, 7

Armo, 11

Huoltotyö, 10

Ilmoitus, 24, 28, 30,
40, 68

Jeesus Kristus, 11,
12, 73

Johtaminen, 20

Kotikäyntiopetus, 7,
32, 38

Kotiopetus, 40

Kuolema, 58

Kuuliaisuus, 24, 80

Kymmenykset, 41, 51

Kääntymys, 14, 48, 54

Lapset, 16

Luominen, 73

Lähetystyö, 4, 14

Musiikki, 8, 9

Palveleminen, 62, 70

Parannus, 11, 12, 14, 48

Pelastussuunnitelma, 64

Perhe, 16, 60

Perheiltä, 42, 79

**Pyhien kirjoitusten
tutkiminen,** 64, 80

Pyhä Henki, 24

Rukous, 30, 38, 60

Vanhemmuus, 16

Vastoinkäymiset, 16

Viisauden sana, 14

Ystävystyminen, 46

Ystävyys, 46, 52, 58

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja ensimmäisessä
presidenttikunnassa

KUINKA SUURI TEIDÄN ilonne ONKAAN

Harvat ilot elämässä ovat suloisempia ja pitkäkeisempia kuin tieto siitä, että olette auttaneet muita ottamaan sydämeensä Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin. Jokaisella kirkon jäsenellä on mahdollisuus kokea tuota iloa. Kun meidät kastettiin, me lupasimme olla ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienemmekin], aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi [meidät] ja [meidät] luetaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta [saisimme] iankaikkisen elämän” (Moosia 18:9).

Kaikki jäsenet, missä sitten asuvatkin, ottavat vastaan elinikäisen osuuden kirkolle annetusta tehtävästä viedä Jeesuksen Kristuksen evankeliumi maailmaan. Herra sanoi sen selkeästi: ”Katso, minä lähetin teidät maailmaan todistamaan ja varoittamaan kansaa, ja jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään” (OL 88:81). Koko-aikaisilla lähetyssaarnaajilla on voima opettaa niitä, jotka eivät vielä ole kirkon jäseniä. Kirkon jäsenillä on voima löytää ne, joita Herra on valmistanut lähetyssaarnaajien opetettaviksi.

Meidän pitää uskoa siihen, että Herra on valmistanut ympärillämme olevia ihmisiä opetettaviksi. Hän tietää, keitä he ovat ja milloin he ovat valmiita, ja Hän voi opastaa meidät heidän luokseen Pyhän Hengen voimalla ja antaa meille sanat, joilla kutsumme heidät saamaan opetusta. Lupaus, jonka Herra antoi erälle lähetyssaarnaajalle vuonna 1832, on sama lupaus, jonka Herra antaa meille saamassamme tehtävässä löytää ihmisiä, jotka ovat valmiita lähetyssaarnaajien opetettaviksi: ”Ja minä lähetän hänelle Lohduttajan, joka

opettaa hänelle totuuden ja tien, jota hänen tulee kulkea; ja jos hän on uskollinen, minä kruunaan hänet sen tähden lyhteillä” (OL 79:2–3).

Ja uskolliselle lähetyssaarnaajalle annettu lupaus suuresta ilosta kuuluu myös meille, jotka uskollisina jäseninä antaudumme sydämeistämme lähetystyölle:

”Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!

Katso, teillä on minun evankeliumini edessäni ja minun kallioni ja minun pelastukseni.

Pyytäkää uskossa Isältä minun nimessäni uskoen saavanne, niin te saatte Pyhän Hengen, joka ilmoittaa kaikki asiat, jotka ovat hyväksi ihmislapsille.” (OL 18:16–18.)

Sen lisäksi että Pyhä Henki auttaa meitä tunnistamaan ne, jotka ovat valmiita opetettaviksi, ja esittämään heille kutsun, Herra on kutsunut tehtäviin johtohenkilöitä ja kouluttanut heitä opastamaan meitä. Kirjeessä, joka on päivätty 28. helmikuuta 2002, ensimmäinen presidenttikunta antoi lisää vastuuta lähetystyöstä piispoille ja seurakunnille.¹ Pappeuden johtajistokomitea laatii seurakuntaneuvoston avulla yksikön lähetytyösuunnitelman. Tuossa suunnitelmassa on ehdotuksia siitä, kuinka jäsenet voivat löytää niitä, jotka ovat valmiita lähetyssaarnaajien opetettaviksi. Seurakunnassa on henkilö, joka on kutsuttu seurakunnan lähetytyöjohtajaksi. Tuo lähetytyöjohtaja pitää tiiviisti

yhteyttä kokoaikaisiin lähetyssaarnaajiin ja heidän tutkijoihinsa.

Voitte huolehtia monin eri tavoin henkilökohtaisesta velvoitteestanne auttaa löytämään ihmisiä lähetyssaarnaajien opettaviksi. Yksinkertaisin tapa on paras.

Rukoilkaa Pyhän Hengen opastusta. Puhukaa paikallisten johtohenkilöiden ja lähetyssaarnaajien kanssa ja pyytäkää heiltä ehdotuksia ja luvatkaa heille apunne. Kannustakaa niitä, jotka ovat kanssanne tässä työssä. Ja olkaa kaikkina aikoina sanoissanne ja teoissanne todistajia siitä, että Jeesus on Kristus ja että Jumala vastaa rukouksiin.

Todistan, että Pyhä Henki johdattaa teitä niiden luo, jotka etsivät totuutta, kun rukoilette ja teette työtä saadaksenne tuota johdatusta. Ja tiedän kokemuksesta, että ilonne on kestäväää niiden kanssa, jotka päättävät ottaa evankeliumin sydämeensä ja pysyä sitten vahvana uskossa. ■

VIITE

1. Ks. ”Kotoa ja kaukaa: Seurakuntalähetystyötä tähdennetään”, *Liahona*, elokuu 2002, s. 4.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

- Julkaisussa *Opettaminen, kutsumuksista suurin* meitä neuvotaan rohkaisemaan opettaviamme asettamaan tavoitteita, jotka auttavat heitä elämään oppimiensa periaatteiden mukaan (ks. s. 166). Voitte perheen kanssa etsiä presidentti Eyringin mainitsemat lähetystyön siunaukset ja, jos tunnette innoitusta, kehottaa perhettä asettamaan tavoitteita kertoa evankeliumista.
- Voitte halutessanne pitää perheen kanssa aivoriihen tavoista kertoa evankeliumista muistaen presidentti Eyringin neuvon, että ”yksinkertaisin tapa on paras”. Lisää tietoa aivoriihen järjestämisestä on julkaisussa *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, s. 159.

NUORILLE

Monet lähetyssaarnaajat elämässäni

Elizabeth S. Stiles

Ensimmäisenä sunnuntaina, jolloin osallistuin kirkon kokoukseen lähetyssaarnaajien kanssa, tunnistin ihmisiä, joiden kanssa olin varttunut ja jotka tunsin paikkakunnalla. Näin yhden parhaista koulutovereistani, peruskoulun ja lukion sihteerit, tytön, jolle en ollut ollut erityisen ystävällinen menneisyudessa, ja jopa nuoren miehen, johon olin joskus ollut ihastunut.

Jokainen näistä henkilöistä oli tehnyt minuun lähtemättömän vaikutuksen. Paras ystäväni oli todella nuhteeton nuori nainen, ja hänen vuokseen päätin jatkaa kirkkoon tutustumista. Sihteerit, jotka muistivat minut koulusta, auttoivat minua tietämään, että olen tärkeä. Opin jumalallista rakkautta ja laupeutta nuorelta naiselta, joka hyväksyi minut, vaikka olin kohdellut häntä aiemmin kaikkea muuta kuin ystävällisesti. Entinen teini-ikäni ihastukseni näytti niin hyvää esimerkkiä, että huomasin hänestä loistavan valon ja halusin olla hänen lähetyvillään.

Nämä kokemukset auttoivat minua ymmärtämään, että jo ennen ensimmäistä tapaamistani lähetyssaarnaajien kanssa taivaallinen Isä oli valmistanut minut ottamaan evankeliumin vastaan niiden ihmisten avulla, joita Hän oli asettanut ympärilleni. Heiltä opin, että tekemillämme pienillä asioilla voi olla suuri vaikutus. Mikä tärkeintä, olen oppinut, että lähetyksen tekeminen alkaa minusta.

LAPSILLE

Evankeliumi – lahja, jonka voi jakaa muiden kanssa

Sana *evankeliumi* tarkoittaa kaikkia opetuksia ja toimituksia, jotka Jeesus Kristus ja Hänen profeettansa ovat antaneet meille. Evankeliumi on kuin kori, joka on täynnä lahjoja taivaalliselta Isältä. Voit auttaa näiden lahjojen antamisessa muille. Kenen kanssa voisit jakaa evankeliumin lahjan?

Yhdistä pyhien kirjoitusten kohdat kuviin muutamista evankeliumiin sisältyvistä lahjoista. Kirjoita kuhunkin kuvaan sitä vastaavan pyhien kirjoitusten kohdan numero.

1. Jaak. 5:14–15
2. Moosia 16:6–7
3. 3. Nefi 18:1–10
4. OL 20:72–73
5. OL 33:16
6. OL 89:4, 18–21
7. OL 132:46
8. OL 137:10
9. OL 138:32–34

Kaiken palauttaminen

Tutkikaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämääänne.

Usko • Perhe • Auttaminen

Profeetta Joseph Smith järjesti Apuyhdistyksen tärkeäksi osaksi kirkkoa. Johtokuntana me toivomme, että voimme auttaa sinua ymmärtämään, miksi Apuyhdistys on tärkeä elämässäsi.

Me tiedämme, että Uuden testamentin naiset osoittivat uskoa Jeesukseen Kristukseen ja osallistuivat Hänen työhönsä. Kohdassa Luuk. 10:39 kerrotaan Mariasta, joka "asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan". Kohdassa Joh. 11:27 Marutta todistaa Kristuksesta: "Uskon, Herra', Marutta vastasi, 'minä uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan.'" Kohdassa Ap. t. 9:36, 39 sanotaan, että "opetuslasten joukossa [oli] Tabita-niminen nainen, [joka] teki paljon hyvää – ja leskivaimot kerääntyivät – ja näyttivät – paitoja ja muita vaatteita, jotka [hän] oli tehnyt". Foibe, sanotaan kohdassa Room. 16:1–2, oli "seurakunnan palvelija" ja "tukena monille".

Nämä uskon, todistuksen ja palvelemisen mallit jatkuivat myöhempien aikojen kirkossa ja virallistuivat Apuyhdistyksen perustamisen myötä. Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck on opettanut: "Aivan kuten Vapahtaja kutsui Uuden testamentin aikojen Marian ja Martan mukaan työhönsä, tämän taloudenhoitokauden naisilla on virallinen toimeksianto tulla mukaan Herran työhön. – Apuyhdistyksen perustaminen vuonna 1842 pani liikkeelle naisten ja heidän erityisten tehtäviensä yhteisvoiman Herran valtakunnan rakentamiseksi."¹

Me toteutamme työtämme, kun keskitymme Apuyhdistyksen tarkoituksiin: uskon ja henkilökohtaisen vanhurskauden lisäämiseen, perheiden ja kotien vahvistamiseen sekä avuntarpeessa olevien etsimiseen ja auttamiseen.

Todistan, että Apuyhdistys järjestettiin jumalallisesti auttamaan pelastuksen työssä. Jokaisella Apuyhdistyksen sisarella on tärkeä rooli tämän pyhän työn toteuttamisessa.

Silvia H. Allred, ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Mitä voin tehdä?

1. Mitä sellaista apua annan sisarilleni tässä kuussa, mikä ilmentää Jeesuksen Kristuksen naispuolisten opetuslasten uskoa?
2. Mitä palaute-tun evankeliumin opetusta tutkin tässä kuussa vahvistaakseni omaa todistustani?

Lisätietoja on osoitteessa www.relief-society.lds.org.

Historiastamme poimittua

Sisar Julie B. Beck on opettanut, että "profeetta Joseph Smithin ansiosta me tiedämme, että Apuyhdistys oli virallinen osa palautusta"². Palautus alkoi ensimmäisestä näystä vuonna 1820 ja jatkui rivinä rivin päälle, käskynä käskyn päälle (ks. OL 98:12). Kun Apuyhdistys perustettiin virallisesti 17. maaliskuuta 1842, profeetta opetti naisille heidän tärkeän sijansa palautetussa kirkossa. Hän sanoi: "Kirkkoa ei ole täydellisesti järjestetty, ennen kuin naiset on järjestetty samalla tavalla."³

VIITTEET

1. "Apuyhdistyksen tarkoituksen täyttäminen", *Liahona*, marraskuu 2008, s. 108.
2. Ibid.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 471.

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Joel 3:1–2; Luuk. 10:38–42; Ef. 1:10

Pieniä ja yksinkertaisia asioita

”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria” (Alma 37:6).

KIRKON HISTORIAA ERI PUOLILLA MAAILMAA

Brasilia

Kun Max Richard Zapf muutti Saksasta Brasiliaan vuonna 1913, hän oli ollut kirkon jäsen viisi vuotta ja hänet tunnetaan ensimmäisenä kirkon jäsenenä Brasiliassa. Erään brasilialaisen perheen pyydettyä aineistoa kirkon keskuspaikasta Etelä-Amerikan lähetyskentän johtaja vieraili Brasiliassa vuonna 1927 ja lähetti sinne lähetysaarnajia vuonna 1928. Ensimmäinen lähetyskenttä perustettiin São Paulossa vuonna 1935, ja Mormonin kirja ilmestyi portugalkiksi vuonna 1939.

Etelä-Amerikan ensimmäinen temppeli vihittiin käyttöön São Paulossa vuonna 1978 pian sen jälkeen kun oli saatu ilmoitus pappeuden antamisesta kaikille kelpoisille miehille. Kirkon toiseksi suurin lähetysaarnajien koulutuskeskus, joka sijaitsee São Paulossa, vihittiin käyttöön vuonna 1997.

Brasilia oli kolmas maa (Yhdysvaltojen ja Meksikon jälkeen), jossa kirkon jäsenmäärä ylitti miljoonan.

KIRKKO BRASILIASSA	
Jäseniä	1 102 428
Lähetyskenttiä	27
Vaarnoja	230
Seurakuntia	1 884
Temppeleitä	7 mukaan lukien Manausin ja Fortalezan temppelit, joista on ilmoitettu tai jotka ovat rakenteilla

Miksi laulaa?

Kirkon laulujen laulaminen voi tuoda Hengen kirkkomme kokouksiin, koteihimme ja jokapäiväiseen elämäämme. Presidentti J. Reuben Clark jr. (1871–1961) ensimmäisestä presidenttikunnasta on opettanut: ”Me pääsemme musiikin avulla lähemmäksi Herraa kuin ehkä minkään muun kautta paitsi rukouksen.”¹

Kirkko on luonut verkkosivuston kirkon lauluista (saatavissa englanniksi, espanjaksi, portugalkiksi ja ranskaksi). Sivustolla Music.Ids.org on ohjeita musiikin johtamisesta ja laulujen säestämisestä kosketinsoittimilla sekä myös ehdotuksia sopivien laulujen valitsemisesta sakramenttikokoukseen.

Laulujen nuotteja ja sanoja voi lukea, ladata tai soittaa

suoraan verkkosivustolta, mikä voi olla erityisen hyödyllistä jäsenille, joilla ei ole pianoa tai kosketinsoitinta.

Musiikkia voidaan käyttää niin kotona kuin kirkossakin. Ensimmäinen presidenttikunta on neuvonut: ”Opettakaapa lapsenne rakastamaan kirkon lauluja. Laulakaa niitä sapatina, perheilloissa, pyhiä kirjoituksia tutkiessanne ja rukoushetkissänne. Laulakaa työskennellessänne, leikkiessänne ja matkustaessanne yhdessä.”² Kirkon laulut voivat tuoda kotiin rakkauden ja ykseyden hengen.

VIITTEET

1. Artikkelissa Jay E. Jensen, ”Kirkon laulujen vahvistava voima”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 11.
2. *MAP-lauluja*, s. x.

Kirkon laulu antoi voimia

Päätin juosta maratonin työtovereideni kanssa Western Capessa Etelä-Afrikassa. Harjoittelin ja tein todella lujasti töitä valmistautuessani kilpailuun.

Herättyäni kilpailupäivänä luin pyhiä kirjoituksia ja rukoilin. Olin hermostunut, mutta tunsin myös, että minun piti luottaa Herraan. Tiesin, että jos tekisin niin, Hän antaisi minulle voimia ja tukea.

Meitä vaadittiin kävelemään tai juoksemaan 40 kilometriä. Lähdimme matkaan kahdeksalta aamulla. Sää oli viileä ja hieman sateinen, joten alkuun nautin kävelemisestä ja pärjäsin hyvin. Mutta kun olin noin kymmenen kilometrin päässä maalista,

matkanteko alkoi olla minulle hyvin vaikeaa. Toisessa jalassani oli lihas-kramppeja ja molemmissa jaloissa rakkkoja. Halusin jättää matkan kesken. Silloin aloin laulaa:

*Sä ethän nyt pelkää, soi sana
Jumalan,
Kun vierelläs kuljen ja sua
talutan,
Sua nostan ja tuen, riennän
vahvistamaan. --
Käyt suojassa kätten sä
Kaikkivaltiaan.*

(”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43)

Yhä uudelleen laulun sanat tulvivat mieleeni ja saivat jalkani

nousemaan, ja minä pääsin maaliin Herran laulun voimin.

Tämä kokemus opetti minulle sen, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa on kyse kestävyydestä. Sitä voi verrata kävelemiseen tai juoksemiseen jossakin kilpailussa. Toisinaan me väsymme, lepäämme ja jatkamme taas matkaa. Taivaallinen Isä ei anna periksi kohdalamme, kaaduimmepa miten monta kertaa tahansa. Hänelle merkitystä on sillä, kuinka monta kertaa me nousemme ylös ja jatkamme taas matkaa. Hänen evankeliumissaan kyse on maaliin pääsemisestä.

Khetiwe Ratsoma, Etelä-Afrika

KIRKON JOHTOHENKILÖIDEN SANOIN

Köyhistä huolehtiminen

”Kautta historian Herra on arvioinut yhteiskuntia ja yksilöitä sen mukaan, kuinka hyvin ne pitävät huolta köyhistä. Hän on sanonut:

’Sillä maa on täysi ja siinä on yllin kyllin; niin, minä valmistin kaiken ja olen antanut ihmislapsille tahdonvapauden.

Sen tähden, jos siis joku ottaa runsaudesta, jonka minä olen tehnyt, eikä anna osastaan minun evankeliumini lain mukaan köyhille ja tarvitseville, hän kohottaa katseensa jumalattomien kanssa helvetin piinassa.’ (OL 104:17–18; ks. myös OL 56:16–17.)

Edelleen Hän julistaa: ’Ajallisissa asioissanne teidän kuitenkin tulee olla samanarvoisia, eikä sitä vastahakoisesti, muuten Hengen ilmoitusten runsaus evätään’ (OL 70:14; ks. myös OL 49:20; 78:5–7).

Me hallitsemme varojemme ja resurssiemme käyttöä, mutta teemme Jumalalle tiliä tästä maallisten asioiden taloudenhoidostamme. On ilahduttavaa nähdä teidän anteliaisuutenne, kun annatte lahjoituksia paastouhreihiin ja humanitaarisiin projekteihin. Vuosien varrella miljoonien kärsimys on lieventynyt ja

lukemattomat muut ovat kenneet auttamaan itseään pyhien anteliaisuuden ansiosta. Siitä huolimatta ollessamme Siionin asialla jokaisen meistä tulee rukoillen pohtia, teemmekö me sitä, mitä meidän pitäisi, ja kaiken, mitä meidän pitäisi Herran silmissä tehdä, köyhien ja tarvitsevien suhteen.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, ”Tulkaa Siioniin”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 39.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon humanitaarinen avustushjelma pyrkii parantamaan avuntarpeessa olevien elämää tarjoamalla ruokaa, puhdasta vettä, näönhuoltoa, pyörätuoleja, rokotuksia ja hätäapua. Vaatimattoman alun jälkeen ohjelma on laajentunut vuosi vuodelta auttamaan miljoonia ihmisiä kautta maailman.

1920-luvun loppupuoli: Huoltotyömaatiloja perustetaan. Sato varastoidaan varastohuoneisiin.

1932: Ensimmäinen säilyketehdas perustetaan.

1936: Kirkon huoltotyökomitea perustetaan. Muodostetaan neljätoista huoltotyöaluetta huoltotyötoiminnan johtamiseksi ympäri maailmaa.

1936: Ensimmäinen virallinen työllistämiskeskus perustetaan.

1936–1940: Käynnistetään tuotantohankkeita – muun muassa saha, parkitsimo ja pastatehdas, lohien ja maapähkinävoin säilöntä, saippuan tuotanto ja maidon pullotus.

1937: Ensimmäinen alueellinen varastohuone rakennetaan Salt Lake Cityyn.

1938: Rakentaminen huoltotyöaukiolla alkaa – projektiin kuuluu mm. viljasiilon ja keskusvarastohuoneen rakentaminen.

1938: Ensimmäinen käytettyjen tavaroiden Deseret Industries -myymälä avautuu Salt Lake Cityssä.

1940: Rakennustyöt huoltotyöaukiolla valmistuvat.

1945: Kirkko lähettää suuria määriä ruokaa, vaatteita ja muita tarvikkeita toisen maailmansodan päätyttyä vaikeuksissa oleville pyhille Eurooppaan.

1960: Uusi säilöntä- ja maidonkäsittelylaitos valmistuu huoltotyöaukiolle.

1970-luku: Kirkko laajentaa huoltotyöhankkeita ja -tuotantoa Meksikoon, Englantiin ja Tyynenmeren saarille.

1973: MAP-sosiaalipalvelut (nykyisin MAP-perhepalvelut) perustetaan viralliseksi kirkon omistamaksi yhtiöksi.

1976: Kirkko alkaa laajentaa varastohuonetoimintaa paikalliseen Kanadaan ja Yhdysvaltoihin. Myös säilyketehtaiden ja tuotantotilojen laajentamisesta ilmoitetaan.

1982: Yhdysvaltain presidentti Ronald Reagan vieraillee huoltotyöaukiolla.

1985: Kirkko alkaa rakentaa puhtaan veden kaivoja Afrikassa aloittaen siten kirkon humanitaarisen työn laajentamisen ympäri maailman.

1990-luku: Myöhempien aikojen pyhien humanitaarinen keskus perustetaan lajittelemaan ylijäämävaatteita ja muita tuotteita, kuten lääkintatarvikkeita, niin että niitä voidaan lähettää eri puolille maailmaa avuksi köyhyydessä ja katastrofeissa.

2002: LDS Charities -hyväntekeväisyysjärjestö käynnistää pyörätuoleja, puhdasta vettä ja vastasyntyneiden elvytystä koskevat hankkeet.

2003: LDS Charities liittyy maailmanlaajuiseen tuhkarokko-rokotushankkeeseen ja sitoutuu tukemaan kampanjaa joka vuosi miljoonalla Yhdysvaltain dollarilla. Myös maailmanlaajuinen näönhuoltohanke käynnistyy.

2010: LDS Charities aloittaa ruokahankkeen lisätäkseen ruoan tuotantoa ja ravinnonsaantia joissakin maailman köyhimmässä maissa. Uuden 56 000 m² laajuisen piispan keskusvarastohuoneen maanmurtotilaisuus pidetään Salt Lake Cityssä.

HÄNEN ARMONSA RIITTÄÄ

Kimberlee B. Garrett

Monien ihmisten tavoin minunkin on ollut suuren osan elämäni vaikeaa ymmärtää omaa arvoani. Olen kamppailut monia vuosia paino-ongelmien kanssa, jotka ovat osaltaan vaikuttaneet kielteisiin tuntemuksiini. Vaikka olen laihtunut ja elän nyt terveellisesti, huomaa yhä toisinaan taistelevani päästäkseni eroon noista kielteisistä ajatuksista ja tunteista.

Eräänä aamuna tunsin itseni erityisen surkeaksi ja mietin, kuinka voisin tehdä tilanteesta paremman. Aloin rukoilla ja pyytää taivaallisen Isän apua päästäkseni näistä riittämättömyyden tunteista. Rukoillessani tuli mieleeni seuraava pyhien kirjoitusten kohta: ”Jos teillä ei ole toivoa, teidän täytyy olla epätoivossa; ja epätoivo tulee pahuuden tähden” (Moroni 10:22).

Pahuus tuntui hyvin vakavalta sanalta – jopa siinä määrin, että ensin torjuin ajatuksen, koska en keksinyt mitään, missä olisin tehnyt todella väärin. Ajatus pysyi kuitenkin mielessäni, joten rukoilin, kuten Moroni myös opetti, että taivaallinen Isä näyttäisi minulle heikkouteni, jotta minut voitaisiin tehdä vahvaksi (ks. Et. 12:27).

Huomasin muistavani edellisten kahden päivän ajalta kolme tapausta, jolloin en ollut osoittanut kärsivällisyyttä lapsiani kohtaan. Olin asettanut omat tunteeni ja tarpeeni heidän tunteidensa ja tarpeidensa edelle enkä ollut ollut ymmärtäväinen heidän

tunteitaan kohtaan. Minusta tuntui pahalta ja päätin toimia paremmin. Pyysin anteeksi lapsiltani ja rukoilin anteeksiantoa. Heti kun rukoilin, riittämättömyyden tunteeni hävisivät ja kykenin tuntemaan rauhaa, joka oli kartellut minua.

Oli kuin mielessäni olisi syttynyt valo, kun ymmärsin viimein

yksinkertaisen asian, joka minulta oli jäänyt oivaltamatta kaikki nämä vuodet. Kun elämässäni on jokin selvittämättömän synti, vaikka se olisi pienikin, annan Saatanalle vallan vaikuttaa minuun. Hän tuntee heikkouteni ja tietää, mitkä sanat ”yllyttävät minua” ja ”johdattavat minua tuhoon” (ks. OL 10:22). Itse asiassa minä en vihaa itseäni, vaan Saatan vihaa minua ja käyttää jokaista mahdollista taktiikkaa kääntääkseen minut pois valosta.

Mutta kun teen parannuksen, turvaudun Jeesuksen Kristuksen voimaan. Koska Hän tietää täydellisesti, kuinka Hän voi auttaa minua heikkoudessani (ks. Alma 7:11–12), Hänen voimansa kohottaa minua ja tekee minut vahvaksi tavoilla, joihin en omin voimin kykenisi.

Jopa apostoli Paavali, joka saarnasi evankeliumia hyvin urhoollisesti, kärsi heikkoudesta, ja sen vaikutukset kiusasivat häntä. Siitä huolimatta, kun hän rukoili, että heikkous otettaisiin pois, Herra vastasi: ”Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Sitten Paavali jatkoi huudahtaen: ”Sen tähden ylpeilyn mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima.” (2. Kor. 12:9.)

Samoin minä teen parhaani mukaan parannusta ja noudatan käskyjä, jotta ”minuun asettuisi Kristuksen voima” ja voisin täytyä rauhalla ja rakkaudella. ■

Apostoli Paavalin tavoin minä teen parhaani mukaan parannusta ja noudatan käskyjä, jotta ”minuun asettuisi Kristuksen voima”.

SOVITUS TEKEE parannuksen MAHDOLLISEKSI

Tulemme maan päälle kasvaaksemme ja edistyäksemme. Edistymisemme hidastuu, kun teemme syntiä. Lukuun ottamatta Jeesusta Kristusta, joka eli täydellisesti, jokainen maan päällä elänyt on tehnyt syntiä (ks. Saarn. 7:20; Room. 3:23; 1. Joh. 1:8).

Synnin tekemistä on se, että rikkoo Jumalan käskyjä. Joskus me teemme syntiä tekemällä sellaista, minkä tiedämme olevan väärin, mutta joskus me teemme syntiä olemalla tekemättä sellaista, minkä tiedämme olevan oikein (ks. Jaak. 4:17).

Jokainen Jumalan käsky on meille siunaukseksi, jos me noudatamme sitä (ks. OL 130:20–21). Mutta jos me emme noudata sitä, siihen liittyy rangaistus (ks. Alma 42:22). Tätä siunausten tai rangaistusten koitumista kutsutaan oikeudenmukaisuudeksi.

Koska taivaallinen Isämme rakastaa meitä, Hän on antanut meille mahdollisuuden tehdä parannus: tunnustaa ja hylätä syntimme ja voittaa siten niiden vaikutukset. Hän lähetti ainosyntisen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään syntiemme tähden. Toisin

”Se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.

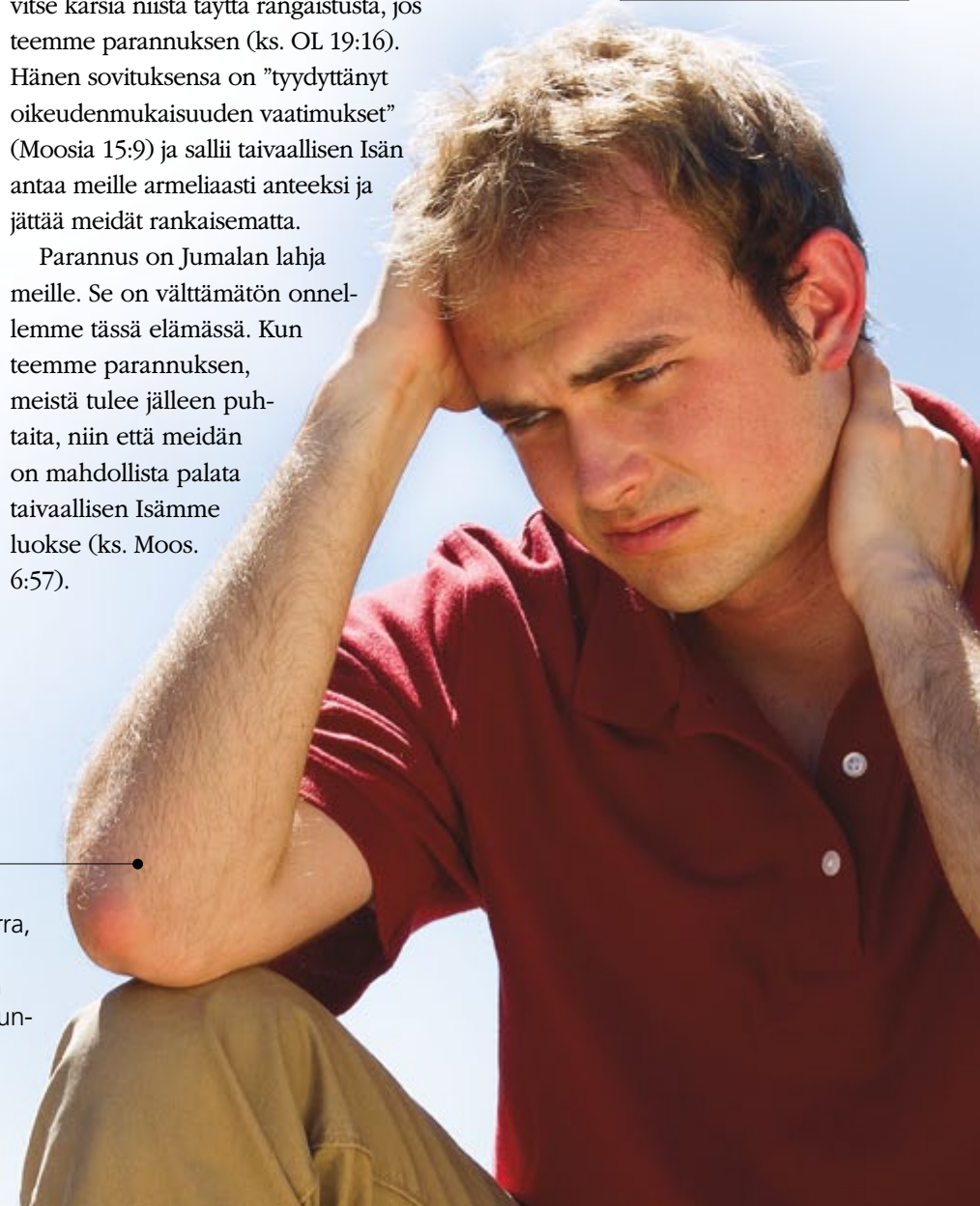
Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistensä – katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne.” (OL 58:42–43.)

sanoen Jeesus maksoi hinnan, jonka oikeudenmukaisuuden laki vaatii korvaukseksi siitä, että olemme rikkooneet Jumalan käskyjä. Koska Vapahtaja kärsi syntiemme tähden, meidän ei tarvitse kärsiä niistä täyttä rangaistusta, jos teemme parannuksen (ks. OL 19:16). Hänen sovituksensa on ”tyydyttänyt oikeudenmukaisuuden vaatimukset” (Moosia 15:9) ja sallii taivaallisen Isän antaa meille armeliaasti anteeksi ja jättää meidät rankaisematta.

Parannus on Jumalan lahja meille. Se on välttämätön onnellemme tässä elämässä. Kun teemme parannuksen, meistä tulee jälleen puhkaita, niin että meidän on mahdollista palata taivaallisen Isämme luokse (ks. Moos. 6:57).

Parannuksen tekemiseen kuuluu seuraavaa:

Uskomme taivaalliseen Isäämme ja Jeesukseen Kristukseen (ks. Alma 34:17).

Tunnistamme syntimme ja tunnemme murhetta niiden johdosta (ks. Luuk. 16:15; Alma 42:29–30).

Tunnustamme syntimme taivaalliselle Isälle, ja jos tarpeen, piispallemme tai seurakunnanjohtajallemme (ks. OL 61:2).

Hylkäämme syntimme (ks. OL 58:43).

Hyvitämme tekomme silloin kun se on mahdollista (ks. Hes. 33:15–16).

Annamme anteeksi muille, jotka ovat tehneet syntiä meitä vastaan (ks. OL 64:9; 3. Nefi 13:14–15).

Elämme vanhurskaasti (ks. OL 1:32). ■

Jeesus Kristus maksoi syntiemme hinnan Getsemanen puutarhassa ja ristillä. Hän sanoi kärsimyksensä: "[Se] sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta ja kärsimään sekä ruumiissa että hengessä" (OL 19:18).

Lisätietoja on julkaisuissa *Evanke-liumin periaatteet*, 2009, "Parannus", s. 109–116, ja *Lujana uskossa*, 2005, "Armo", s. 11–12; "Jeesuksen Kristuksen sovitus", s. 41–47; "Oikeudenmukaisuus", s. 100–101; "Parannus", s. 111–115, ja "Synti", s. 161–162.

Pelastetusta pelastajaksi

*Elämäni oli yhtä alamäkeä, kunnes tapasin miehen,
joka väitti, että hänellä on ratkaisu ongelmiini.*

Betsy Doane

Eräänä iltana vuonna 1978 olin Loganin lentokentällä Bostonissa Massachusettsin osavaltiossa Yhdysvalloissa odottamassa muutamien ystävien saapumista. Eräs mies alkoi jutella kanssani, ja me keskustelimme hieman elämästämmme. Kerroin hänelle, että olin palannut kolme kuukautta aiemmin matkalta Keski-Amerikkaan.

Selitin, että olin mennyt sinne päästäkseni pakoon elämäni tuskallista todellisuutta. Veljeni oli kuollut yhdeksän vuotta aiemmin. Seuraavana vuonna vanhempani olivat saaneet surmansa auto-onnettomuudessa. Päivälleen vuotta myöhemmin isoäitini oli kuollut. Lyhyessä ajassa olin menettänyt monta elämäni tärkeimmistä ihmisistä. Olin aivan murtunut.

Olin perinyt suuren summan rahaa

vanhempieni kuoltua ja käytin sitä yrittäen paeta suruani. Käytin rahaa kalliisiin vaatteisiin, autoihin, huumeisiin ja kaukaisiin paikkoihin suuntautuviin matkoihin.

Viimeisimmällä matkallani olin kiivennyt pyramidin huipulle Tikalissa Guatemalassa. Vaikka fyysisesti olin siellä korkealla paikalla, muistan, että tunsin olevani enemmän alamaissa kuin pitkään aikaan. En voinut elää enää sillä tavoin kuin olin elänyt. ”Jumala”, sanoin, ”jos olet olemassa, niin Sinun pitää muuttaa minun elämäni.” Seisoin siellä monta minuuttia pyytäen mielessäni apua Olenolta, jonka olemassaolosta en ollut varma. Kun laskeuduin pyramidilta, tunsin rauhaa. Mikään ei ollut elämässäni muuttunut, mutta jotenkin minusta tuntui, että kaikki järjestyisi.

Ja niin kolme kuukautta myöhemmin huomasin kertovani tämän kaiken sille miehelle lentokentällä. Hän kuunteli kärsivällisesti ja kysyi sitten, tiesinkö, että Jeesus Kristus oli ilmestynyt Amerikan mantereella.

Siinä vaiheessa en vielääkään pitänyt Jumalaa suuremmin arvossa. Millainen Jumala riistäisi minulta perheeni? Sanoin sen miehelle, ja hän vastasi, että se Jumala, johon hän uskoi, oli antanut keinon, jolla voisin olla taas perheeni kanssa. *Nyt* hän oli herättänyt kiinnostukseni.

”Mitä tarkoitat?” kysyin.

”Oletko kuullut mormoneista?” En tiennyt heistä paljoakaan, mutta mies jatkoi selittämällä minulle pelastussuunnitelman. Ja vaikka olin alkuun epäuskoinen, jokin siinä, mitä hän kertoi, tuntui oikealta.

he kertoivat minulle, että ennen kuin minut voitaisiin kastaa, minun pitäisi elää viisauden sanan mukaan.

Uusi tuttavani ja minä vaihdoimme puhelinnumeroita, ja seuraavien kuukausien aikana kävimme muutaman kerran yhdessä ulkona. Puhuimme myös evankeliumista. Hän antoi minulle Mormonin kirjan, ja me keskustelimme puhelimesta siitä ja muista pyhistä kirjoituksista tuntikausia. Hän kertoi minulle siitä, kuinka Joseph Smith palautti Jeesuksen Kristuksen kirkon. Se oli hämmästyttävää toivon ja kasvun aikaa.

Ystävyttemme hiipui hieman, mutta kun oli kulunut vielä muutamia viikkoja, ystäväni kertoi minulle, että hän haluaisi lähettää ystävänsä puhumaan kanssani. Hänen lähettämänsä ystävät olivat tietysti lähetyssaarnaajat. Ja kokoaikaisten lähetyssaarnaajaveljien kanssa tuli vaarnalähetyssaarnaaja Bruce Doane, josta tuli myöhemmin aviomieheni.

Monen viikon opetuskeskustelujen jälkeen lähetyssaarnaajat kysyivät, olisinko halukas menemään kasteelle. Sanoin heille, että mikä ettei. Sitten

En ollut juonut tai käyttänyt huumeita niin paljon kuin aiemmin. Elämäni oli muuttumassa. Tunsin itseni toiveikkaammaksi kuin aikoihin – mutta niistä tavoista olisi varmasti mahdotonta päästä irti *kokonaan*. Sitä paitsi alkaessani tutustua evankeliumiin olin luopunut jo niin paljosta – mukaan lukien monet ystävät, jotka pitivät minua hulluna, kun osoitin kiinnostusta mormonikirkkoa kohtaan. Olin jatkanut tutkimista, koska tunsin, että evankeliumi on totta. Mutta voisinko jättää kokonaan pitkäaikaiset riippuvuudet?

Lähetyssaarnaajat tarjoutuivat antamaan minulle pappeuden siunauksen avukseni. Heti sen jälkeen heitin pois kaikki huumeet ja kaiken alkoholin, mitä minulla oli. Ja sinä iltana minusta hävisi halu käyttää mitään, mikä oli vastoin viisauden sanaa. Se oli todellinen ihme.

Minut kastettiin kesäkuussa 1978. Vähän yli vuotta myöhemmin Bruce ja minä solmimme avioliiton Washington D.C:n tempelissä.

Evankeliumi todella pelasti minut

epätoivosta. Olin aiemmin täysin hukassa. Vanhempani, veljeni ja isoäitini olivat poissa, mutta minusta tuntui kuin olisin itsekkin ollut. Heidän kuolemansa jälkeen en enää tiennyt, kuka olin. Nyt olen löytänyt oman identiteettini. Tiedän, että olen Jumalan lapsi ja että Hän tuntee minut ja rakastaa minua. Kun minut sinetöitiin vanhempiini, isoäitiini ja veljeeni, suruni kääntyi iloksi sen lupauksen johdosta, että voimme olla yhdessä ikuisesti.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi pelasti minut myös riippuvuuksistani. Muutaman viime vuoden ajan mieheni ja minä olemme palvelleet MAP-perhepalvelujen riippuvuuksista toipumisen ohjelman lähetyssaarnaajina työskennellen niiden vaarnamme jäsenten parissa, jotka kamppailevat erilaisten riippuvuuksien kanssa. Olen hyvin kiittollinen siitä, että voin auttaa näitä veljiä ja sisaria. Tunnen itseni siunatuksi, koska voin kertoa heille oman tarinani auttaakseni heitä ymmärtämään, kuinka evankeliumi voi pelastaa meidät kaikki. ■

Kuinka auttaa lapsia tuntemaan turvallisuutta

Shawn Evans

Laillistettu sosiaalityöntekijä,
MAP-perhepalvelut

Elämme aikaa, jolloin vaikeat asiat – kuten avioero, sairaus, kuolema, onnettomuudet, luonnonkatastrofit, sodankäynti, työttömyys – uhkaavat turvallisuudentunnetta kotona. On kuitenkin paljon sellaista, mitä vanhemmat voivat tehdä auttaakseen lapsia tuntemaan vakautta, varmuutta ja turvallisuutta näistä häiritsevistä vaikutuksista huolimatta.

Kuinka lapset reagoivat

Jotta voimme auttaa lapsia selviytymään traumaattisista tilanteista, meidän on ensin ymmärrettävä, kuinka he reagoivat niihin. Näihin reaktioihin vaikuttavat perheen vakaus sekä lapsen ikä ja emotionaalinen kypsyyt.

Vastasyntyneistä kuusivuotiaisiin

Vauva voi ilmaista epämukavuutta häiritsevissä tilanteissa liikehtimällä levottomasti, itkemällä ja haluamalla olla sylissä. Yleensä vauvat kaipaavat vain sitä, että isä tai äiti pitelee heitä sylissä tai ruokkii heitä. Pienet lapset ovat kypsempiä kuin vauvat. Siitä huolimatta häiriö lapsen rutiinielämässä voi saada kuusivuotiaan tuntemaan itsensä voimattomaksi. Hän voi esimerkiksi tuntea suurta ahdistusta siitä, että joutuu erilleen

Vanhemmat, jotka ymmärtävät, kuinka lapset reagoivat traumaattisiin tilanteisiin, voivat auttaa lapsiaan selviytymään vaikeista ajoista.

vanhemmistaan luonnonkatastrofissa tai avioeroa seuraavina kuukausina. Vanhemmat voivat auttaa pieniä lapsia sellaisissa tilanteissa pitämällä mahdollisimman monet rutiinit entisellään. He voivat edelleen jatkaa perherukouksia, perheaterioita ja muita rutiineja, joita perheellä oli ennen suurta muutosta. Tämä jatkuvuus antaa lapsille lohdun, luottamuksen ja vakauden tunteen.

Seitsenvuotiaista kymmenvuotiaisiin

Vanhemmat lapset voivat ymmärtää, kun jokin tai joku otetaan pois pysyvästi, olipa kyse muutosta pois kotoa tai äidin tai isän kuolemasta. Ongelmallinen tapahtuma voi siitä syystä vallata heidän ajatuksensa. Heidän ymmärryksensä elämästä voi järkkyyä pahoin. He saattavat puhua traumaattisesta tapahtumasta jatkuvasti pyrkiessään ymmärtämään, kuinka ongelmaa pitäisi käsitellä. He saattavat tarvita apua kyetäkseen ymmärtämään kokemuksen tai ilmaiseemaan tunteitaan, joita se heissä herättää. Muista, ettei heidän kykynsä järkeillä ole aikuisen tasolla. On esimerkiksi varsin tavallista, että lapset ajattelevat olevansa syyppäitä vanhempiensa avioeroon. Vanhemmat voivat

”Elämässäni on tapahtunut paljon muutoksia. Niitä asioita, jotka eivät muuttaneet, olivat pyhien kirjoitusten tutkiminen perheenä ja perherukous. Rakastan pyhiä kirjoituksia ja yritän nyt lukea niitä itsekseni joka päivä. Pidän siitä rauhallisesta tunteesta, jonka saan, kun luen niitä.”

Michael H., jonka vanhemmat ovat eronneet ja jonka äiti on myöhemmin solminut uuden avioliiton.

auttaa ottamalla selville, mitä heidän lapsensa ajattelevat ja tuntevat, ja oikaisemalla sitten väärinkäsitykset, joita heidän lapsillaan saattaa olla.

Yksitoistavuotiaista kahdeksantoistavuotiaisiin

Lapset, jotka ovat 11–18-vuotiaita, voivat olla huolissaan paikallisista, kansallisista tai kansainvälisistä tapahtumista. Vanhemmat teini-ikäiset alkavat ymmärtää, että he ovat siirtymässä pois kotoa kohtaamaan yksin sekasortoisen maailman. Voimakkaat tunteet saattavat lannistaa heidät, eivätkä he ehkä osaa puhua niistä.

Vanhemmat voivat auttaa murrosikäisiä lapsiaan puuhailemalla heidän kanssaan sellaista, mistä lapset pitävät, kuten laittamalla ruokaa, pelaamalla lautapelejä tai urheilemalla. Vanhemmat voivat myös keskustella haastavista kokemuksista, joita heillä oli, kun he itse olivat murrosikäisiä. Kun vanhemmat kertovat ajatuksistaan ja tunteistaan, lapsista on helpompaa kertoa, mitä he ajattelevat ja tuntevat. Näin kehittyvä emotionaalinen läheisyys. Vaikka murrosikäiset eivät osoittaisikaan avoimesti kiinnostusta, he kuuntelevat kyllä.

Mitä vanhemmat voivat tehdä

Vanhempien on ensin huomattava, että heidän lapsensa ovat ahdistuneita.¹ Lapsilla saattaa esiintyä tavallisuudesta poikkeavia käyttäytymisongelmia kuten pitkittynyttä surua tai ärtymystä, lisääntynyttä tai vähentyneenä ruokahalua, häiriintynyttä nukkumisrytmiä, kyvyttömyyttä keskittyä tai poikkeavaa koulumenestystä. Vanhemmat lapset alkavat ehkä käyttäytyä riskialttiisti kuten toimia holtittomasti, käyttää vahingollisia aineita, tulla seksuaalisesti aktiivisiksi tai vetäytyä perheestä, ystävistä ja sosiaalisista tilanteista.

VALOKUVA ADAM C. OLSON

”Äitini opetti minulle pyhistä kirjoituksista, että voin luottaa taivaalliseen Isään, vaikka en voikaan nähdä Häntä. Kun en löytänyt äitiäni maanjäristyksen jälkeen, tiesin, että Jumala opastaisi minua, ja niin Hän teki. Ja vaikka sisareni kuoli, tiesin, että näkisin hänet jälleen.”

Anny A. muutama kuukausi Perun 8,0 momenttimagnitudin maanjäristyksen jälkeen vuonna 2007.

”Tiedän, että aikuiset puhuvat elämän pahoista asioista varoittaakseen minua ja auttaakseen minua ymmärtämään asioita. Mutta siitä, jos kuulen myös hyvistä asioista maailmassa ja heidän elämässään, on apua. Se auttaa minua muistamaan, kuinka hyvää elämä voi olla.”

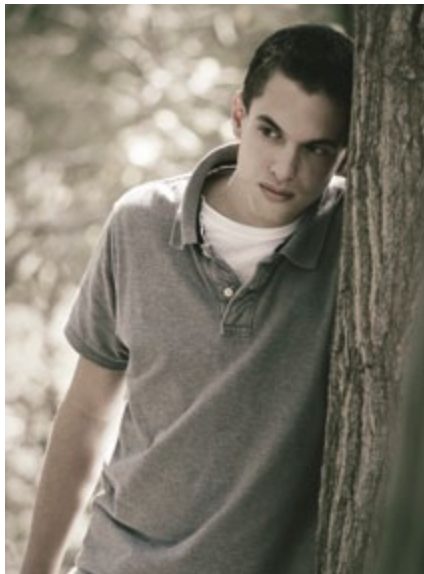
Erica M., jonka viisi sukulaista ja ystävää on kuollut viimeisten puolentoista vuoden aikana.

Voit auttaa, kun tiedät, kuinka voit tukea kutakin lastasi. Voit esimerkiksi opettaa lapsillesi, etenkin silloin kun he ovat pieniä, kuvaavia sanoja, joilla he voivat tunnistaa tunteitaan. Joitakin tällaisia sanoja ovat *surullinen, vihainen, turhautunut, pelokas, huolestunut* ja *hermostunut*.

Jos teini-ikäisesi alkaa toimia holtittomasti traumaattisen tilanteen jälkeen, kuuntele tarkoin hänen sanojaan ja tunteitaan. Kuten nuorempienkin lasten kohdalla, auta teini-ikäistäsi tunnistamaan oikein tunteensa. Ja ole ymmärtäväinen, koska tiedät, että holtittoman käytöksen on voinut laukaista traumaattinen tapahtuma.

Kun aloitat keskustelun näistä asioista lastesi kanssa, pyri välttämään moralisointia sekä suuttumusta, arvostelua tai ivaa. Tunnista paha olo tai tuska, jota lapsesi tuntee, ja osoita myötätuntoa. Voisit aloittaa sanomalla: ”Tiedän, että olet surullinen, koska ystäväsi kuoli. Voin vain kuvitella, kuinka vaikeaa sellainen olisi. Olen huolissani siitä, että olet alkanut juoda alkoholia turruttaaksesi tuskasi.” Keskustelun aloittaminen tyyllä tavalla johtaa harvoin hyvään tulokseen.

”Isäni järjestää meille kahdelle aikaa olla yhdessä, usein silloin kun palvelemme jotakuta muuta. Hän varaa aikaa siihen, että puhumme elämästä yleensä. Ja siinä juttellessa voi tuntea sisäistä rauhaa.”

Ryan P., jonka isä oli työttömänä melkein vuoden ajan.

Kuuntele myötätuntoisesti

Joskus saattaa tuntua houkuttelevalta olla keskustelematta lapsen kanssa, joka on poissa tolaltaan. Lapsi ei kuitenkaan pysty useinkaan käsittelemään ongelmallisia tunteitaan ilman apua. Kun kuuntelet myötätuntoisesti lastesi kertoessa huolistaan, he tuntevat itsensä rakastetuiksi ja saavat lohtua.

Yksi menestyksekkäs menetelmä kuunnella myötätuntoisesti on ilmaista lapsen tunteet toisin sanoin, jotta voit olla varma, että ymmärrät ne. Sinun on ehkä autettava heitä tunnistamaan, mitä he tuntevat. Voisit sanoa: ”Vaikutat surulliselta ja hermostuneelta, kun kysyn sinulta ystävästäsi, jonka vanhemmat ovat eronneet.” Odota vastausta ja anna lapsen sitten jatkaa keskustelua. Lapsilla on tapana puhua silloin, kun he tuntevat, että keskustelu on heidän hallinnassaan.

Auta lapsia käsittelemään tunteita

Voit lisätä lapsen tunnetta, että tilanne on hallinnassa, auttamalla häntä käsittelemään epämiellyttäviä tunteita. Kun kuuntelet myötätuntoisesti, sinä ja lapsesi kykenette usein tunnistamaan noiden tunteiden aiheuttajan. Voisit kysyä: ”Minkähän takia sinusta

”Maailmassa on pelottavia, pahoja ihmisiä, mutta isäni auttaa minua tuntemaan rauhaa. Hän soittaa minulle päivisin ja sanoo minulle, että hän rakastaa minua.”

Ally V., jonka isä on poliisi.

tuntuu tuolta?” Odota reaktioita ja kuuntele vastaukset tarkoin. Ne eivät ehkä tule heti.

Joskus teidän pitää kenties kehittää yhdessä vaihtoehtoisia ratkaisuja. Voisit kysyä, kuinka ratkaisu, jota lapsesi harkitsee, vaikuttaisi muihin asianomaisiin. Osoittaako mahdollinen ratkaisu arvostusta perhettänne tai ystäviänne kohtaan? Onko se realistinen? Miltä se lapsesta tuntuu? Hän ei ehkä keksi ratkaisua heti. Vakuuta lapselle, että rakastat häntä ja ettei haittaa, vaikkei hänellä olekaan heti ratkaisua.

Osoita uskoa

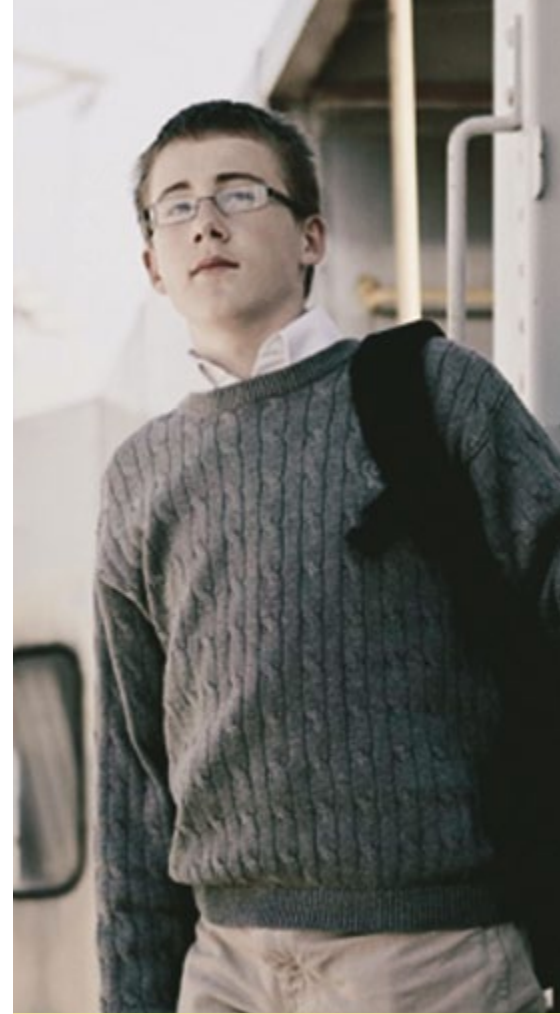
Kun tunnistat lapsissasi tavallisuudesta poikkeavia käyttäytymismalleja ja autat sitten heitä ilmaisemaan ja ymmärtämään ajatuksiaan ja tunteitaan rakkauden ilmapiirissä, lapsesi saavat varmuuden ja turvallisuuden tunteen.

Tärkeintä, mitä voit tehdä edistääksesi tätä varmuuden ja turvallisuuden tunnetta kotona, on käyttää kaiken perustana Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita. Voit tavoitella innoitusta lastesi auttamiseen paastamalla, rukoilemalla, tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja käymällä temppeleissä. Voit puhua pappeusjohtajiesi kanssa. Voisit myös harkita ammattiavun hakemista riippuen siitä, miten vakavia ongelmat ovat.

Kun toimit uskossa taivaalliseen Isään ja Hänen Poikaansa, sinua siunataan lohdulla ja tuella. Lapset saavat lisääntyvässä määrin lohtua ja vakautta, kun elätte profeettojen sanojen mukaan ja jatkatte käytäntöjä, jotka tuovat kotiin rauhaa. Näitä ovat esimerkiksi rukoileminen yksin ja perheenä, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja palveleminen temppeleissä. ■

VIITE

1. Ks. John Gottmann ja Joan DeClaire, *The Heart of Parenting: Raising an Emotionally Intelligent Child*, 1997.

RAUHAN PERUSTA

”Kuinka me tuomme tuota rauhaa lastemme elämään heidän vart-

tuessaan koettelevina, vaikeina aikoina? – Parhaat ja merkityksellisimmät voimavarat löytyvät kotoa, jossa uskolliset, omistautuneet vanhemmat ja tukea antavat veljet ja siskot rakastavat toisiaan ja opettavat toisiaan jumalallisesta luonteestaan.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista, ”Great Shall Be the Peace of Thy Children”, *Ensign*, huhtikuu 1994, s. 60.

VÄHEMMÄN AKTIIVISTEN VAHVISTAMINEN

Kaikkien meidän, jotka olemme johtohenkilöitä seurakunnissa ja vaarnoissa, täytyy avata ovi eksyneille lampaille, astua sivuun päästääksemme heidät sisään.

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

piisapakunnalle, patriarkalle, apujärjestöjen johtohenkilöille. Näemme tosiaankin joskus paljon vaivaa tuodaksemme paikalle puhujia ja osallistujia – nälkäistemme tappioksi.

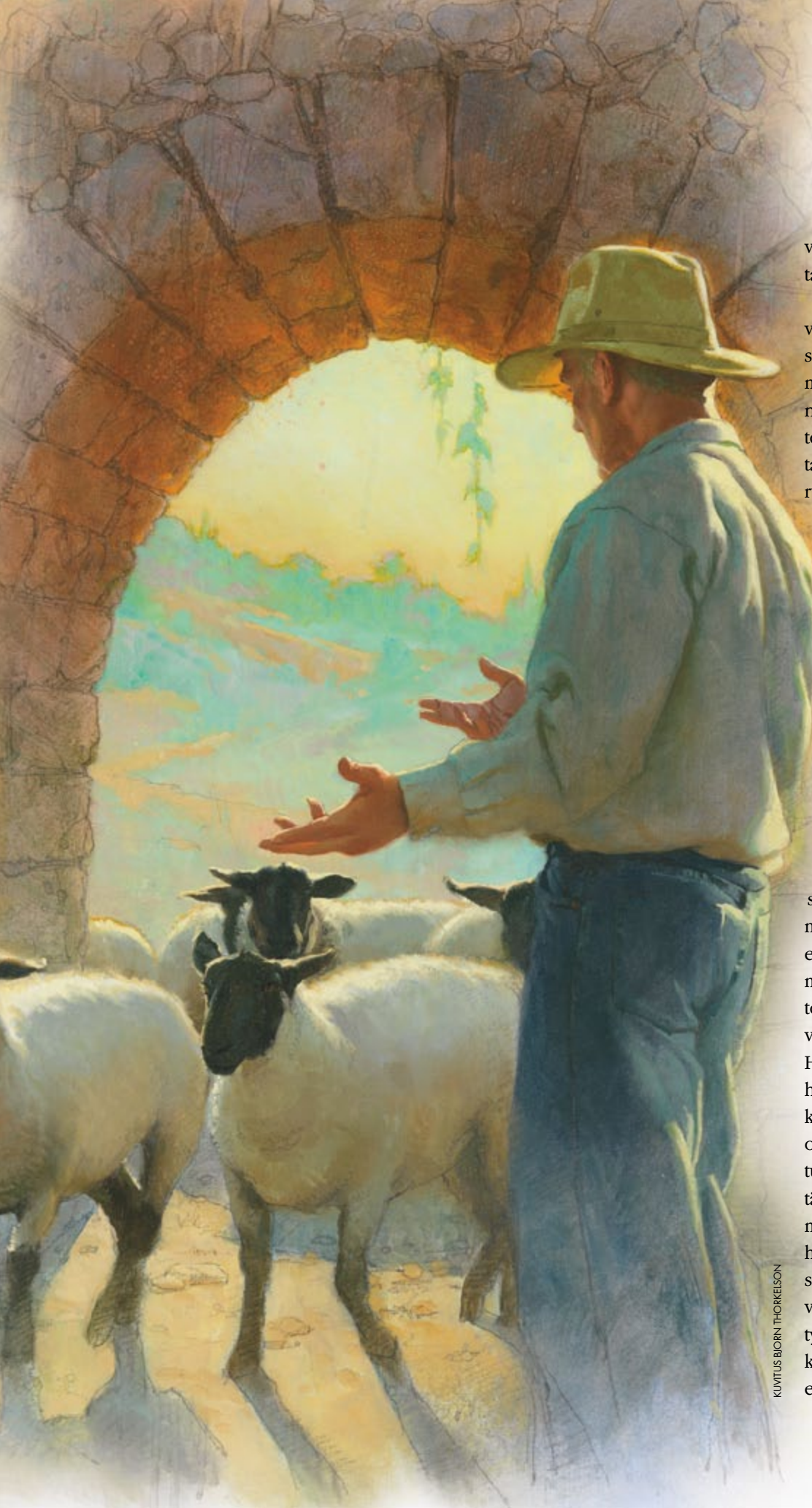
Eräässä sakramenttikokouksessa, johon äskettäin osallistuin, oli pyydetty laulamaan sisarta, jonka aviomies ei ollut aktiivinen kirkossa. Mies oli kuitenkin kokouksessa. Piispa halusi tähän tilaisuuteen aivan erityisen ohjelman. Hän ilmoitti ensimmäiseksi: ”Ensimmäinen neuvonantajani, veli X pitää alkurukouksen.” Hänen toinen neuvonantajansa piti loppurukouksen.

Kuinka valitettavaa, minä ajattelin. Piispa-kuntaan kuuluvat kolme miestä ovat hyvin huolissaan hengellisesti sairaista ja ottavat sitten juuri sen lääkkeen, joka parantaisi nuo ihmiset – toimimisen, osallistumisen – ja nauttivat sen itse tarvitsevien edessä!

Jotkut sanovat: ”Meidän pitää olla varovaisia keskuudessamme olevien heikkojen suhteen. On parempi, ettei pyydä heitä rukoilemaan tai todistamaan, sillä he pelästyvät, karttavat meitä ja sitten jättävät meidät.” Se on harhaluulo! Tosin yleisesti hyväksyttyä mutta harhaluuloa siitä huolimatta! Olen kysynyt piispoilta – sadoilta piispoilta – voivatko he oma-kohtaisesta kokemuksesta sanoa, että niin olisi tapahtunut. Olen saanut hyvin harvoja myöntäviä vastauksia – itse asiassa kaikkien noiden piispojen vastausten joukossa oli vain pari tapausta. Riski on siis hyvin pieni, kun taas toisaalta sellainen kutsu

Toimiminen – tilaisuus palvella ja todistaa – on kuin lääkettä. Se parantaa hengellisesti sairaita. Se vahvistaa hengellisesti heikkoja. Se on mitä välttämättömin ainesosa eksyneiden lampaiden pelastamisessa. Silti esiintyy taipumusta, melkein pä systemaattista taipumusta, antaa kasvun tilaisuuksia niille, joilla on toimintaa jo liiaksikin. Tällainen malli, joka näkyy vaarnoissamme ja seurakunnissamme, saattaa pitää eksyneet lampaat poissa.

Kun kotiopettaja tuo eksyneen lampaan kokouksiin, se on vasta alku hänen löytämiselle. Missä häntä voidaan käyttää hänen hengelliseksi hyödykseen? Itse asiassa ei ole montakaan tehtävää, joissa johtohenkilö voi käyttää ihmistä, joka kamppailee tullakseen kelvolliseksi. Valitettavasti näyttää siltä, että ne harvat tilanteet, joissa voisimme käyttää heitä – rukousten pitäminen, lyhyiden puheenvuorojen käyttäminen, todistuksen lausuminen – on miltei poikkeuksetta varattu aktiivisille: vaaran johtokunnalle, korkean neuvoston jäsenille,

voi johtaa eksyneen lampaan takaisin saamiseen.

Monta vuotta sitten vierailin vaarnassa, jota johti poikkeuksellisen tehokas ja kyvykäs mies. Vaarnakonferenssin jokainen yksityiskohta oli suunniteltu tarkoin. Hän oli toiminut tavalliseen tapaan valitsemalla rukouksen pitäjät vaarnan johdokunnan, korkean neuvoston jäsenten, piispojen ja vaarnan patriarkan etuoikeutetusta piiristä. Näille veljille ei ollut kerrottu asiasta, joten vaihdomme tehtävän niiltä, jotka ansaitsivat sen kunnian, ja annoimme sen niille, jotka tarvitsivat – kipeästi tarvitsivat – sen kokemuksen.

Vaarnanjohtajalla oli yksityiskohtainen ohjelma yleisiä kokouksia varten, ja hän mainitsi, että yhdessä kokouksessa oli 20 minuuttia ohjelmoimattonta aikaa. Kerroin hänelle, että voisimme pyytää puhumaan muutamia sellaisia, joilla ei muutoin olisi tilaisuutta ja jotka tarvitsivat vahvistavaa kokemusta. Hän vastasi ehdottamalla, että hän kehottaisi muutamia kyvykkäitä, huomattavassa asemassa olevia johtohenkilöitä valmistautumaan mahdolliseen puhetehtävään. ”Paikalla tulee olemaan monia kirkkoon kuulumattomia”, hän sanoi. ”Olemme tottuneet siihen, että konferenssimme ovat valmisteltuja ja hyvin viimeistelyjä. Vaarnassamme on erittäin kyvykkäitä ihmisiä. He antavat erinomaisen vaikutelman.”

KUVITUS BJORN THORKEISON

Vielä kaksi kertaa kokouksemme aikana hän mainitsi ohjelman ja tähdensi vaarnan ”parhaiden esiintyjien” kutsumista. ”Miksi emme varaisi tätä aikaa niille, jotka tarvitsevat sitä eniten?” kysyin. Hänen reaktionsa ilmaisi pettymystä: ”No, sinä olet johtava auktoriteetti.”

Varhain sunnuntaiamuna hän muistutti minua siitä, että oli yhä aikaa hälyttää joku ja antaa siten paras vaikutelma.

Vaarnanjohtaja aloitti aamukokouksen viimeistellyllä ja sytyttävällä puheella. Seuraavaksi pyysimme hänen toista neuvonantajaansa puhumaan. Hän oli ilmeisen hermostunut. – – (Olimme aiemmin antaneet ymmärtää, että molemmat neuvonantajat puhuisivat luultavasti iltapäivän kokouksessa. Meidän oli tarkoitus mennä tämän neuvonantajan kotiin lounaalle. Hän oli tiennyt, että hänellä olisi aikaa käydä läpi muistiinpanonsa, joten hän oli jättänyt ne kotiin.)

Koska hänellä ei ollut muistiinpanojaan, hän lausui todistuksensa kertoen innoittavan tapauksen toimituksesta, jonka hän oli suorittanut viikolla. Veli, jonka lääkärit olivat luopuneet toivosta, oli pappeuden valtuudella kutsuttu takaisin kuoleman porteilta. En tiedä, mitä hänen muistiinpanoissaan oli, mutta se ei varmastikaan olisi vetänyt vertoja hänen lausumalleen innoittavalle todistukselle.

Eturivissä istui iäkäs nainen pidellen kädestä miestä, joka näytti elämän kolhimalta. Nainen vaikutti hieman eksyneeltä muodikkaasti pukeutuneen yleisön joukossa – aika kotiku-toiselta heihin verrattuna. Hän näytti siltä kuin hänen pitäisi puhua konferenssissa, ja saatuaan etuoikeuden puhua hän kertoi lähetystyöstään. 52 vuotta aiemmin hän oli palannut lähetyskentältä, eikä häntä ollut yhtään kertaa sen jälkeen pyydetty puhumaan kirkossa. Hän lausui koskettavan ja liikuttavan todistuksen.

Muitakin pyydettiin puhumaan, ja kun kokous oli loppumaisillaan, vaarnanjohtaja ehdotti, että minä käyttäisin jäljellä olevan ajan. ”Oletko saanut mitään innoitusta?”

kysyin. Hän sanoi, että hänen mieleensä tuli koko ajan pormestari. (Äänestäjät siinä suuressa kaupungissa olivat valinneet pormestariksi erään kirkon jäsenen, joka oli yleisön joukossa.) Kun sanoin hänelle, että pormestari voisi lausua muutaman sanan, hän kuiskasi, ettei mies ollut aktiivinen kirkossa. Kun ehdotin, että hän kutsuisi miehen joka tapauksessa, hän vastusteli sanoen suoraan, ettei tämä ollut kelvollinen puhumaan tuossa kokouksessa. Koska olin itsepintainen, hän kuitenkin kutsui miehen korokkeelle.

Pormestarin isä oli ollut kirkon pioneereja sillä seudulla. Tämä isä oli palvellut yhden seurakunnan piispana, ja hänen jälkeensä piispana palveli yksi hänen pojistaan – – muistaakseni pormestarin kaksoisveli. Pormestari oli eksynyt lammas. Hän tuli puhujakorokkeelle ja puhui yllätyksekseni katkeruutta ja vihamielisyyttä osoittaen. Hänen puheensa alkoi jotenkin tähän tapaan: ”En tiedä, miksi pyysitte minua. En tiedä, miksi olen kirkossa tänään. En kuulu tänne. En ole koskaan sopinut joukkoon. En ole samaa mieltä siitä, miten kirkko toimii.”

Tunnustan, että aloin huolestua, mutta sitten hän vaiken ja laski katseensa puhujakorokkeeseen. Ja hän piti katseensa painuneena siitä hetkestä puheensa loppuun asti. Epäröityään hän jatkoi: ”Voin kai kertoakin sen teille. Lopetin tupakanpolton kuusi viikkoa sitten.” Sitten heristäen nyrkkiään päänsä yli kohti yleisöä hän sanoi: ”Jos joku teistä luulee, että se on helppoa, ette ole ikinä kärsineet sitä helvettiä, mistä minä olen kärsinyt muutaman viime viikon.”

Sitten hän aivan kuin suli. ”Tiedän, että evankeliumi on totta”, hän sanoi. ”Olen aina tiennyt, että se on totta. Opin sen poikasena äidiltäni.

Tiedän, ettei kirkko ole toiminut väärin”, hän tunnusti. ”Minä se olen toiminut väärin, ja olen tiennyt senkin aina.”

Sitten hän puhui ehkäpä kaikkien eksyneiden lampaiden puolesta anoessaan hartaasti:

Meidän täytyy oppia olemaan tukkimatta sisäänkäyntiä. Se on kapea väylä. Joskus me kömpelyyksissämme yritämme vetää heidät läpi portista, jonka tukkeena itse olemme.

.....

”Tiedän, että minä olen väärässä, ja haluan tulla takaisin. Olen yrittänyt tulla takaisin, mutta te ette anna minun tulla!”

Tietenkin me antaisimme hänen tulla takaisin, mutta emme vain olleet antaneet hänen tietää sitä. Kokouksen jälkeen yleisö tuli korokkeen luo – ei meidän luoksemme vaan hänen luokseen sanomaan: ”Tervetuloa kotiin!”

Matkalla lentoasemalle konferenssin jälkeen vaarnanjohtaja sanoi minulle: ”Olen saanut tänään opetuksen.”

Toivoen vahvistavani sen sanoin: ”Jos olisimme tehneet niin kuin sinä halusit, olisit kutsunut puhujaksi tämän miehen isän, vai

mitä, tai kenties hänen veljensä, piispan?”

Hän nyökkäsi myöntävästi ja sanoi: ”Kumpi tahansa heistä olisi viiden minuutin valmistautumisajalla esittänyt innoittavan 15 tai 20 minuutin saarnan, jonka kaikki kuulijat olisivat hyväksyneet. Mutta yhtään eksynyttä lammasta ei olisi saatu takaisin.”

Kaikkien meidän, jotka olemme johtohenkilöitä seurakunnissa ja vaarinoissa, täytyy avata ovi eksyneille lampaille, astua sivuun päästääksemme heidät sisään. Meidän täytyy oppia olemaan tukkimatta sisäänkäyntiä. Se on kapea väylä. Joskus me kömpelyyksissämme yritämme vetää heidät läpi portista, jonka tukkeena itse olemme. Vasta kun meillä on halu kohottaa heitä, työntää heitä edellämme, nähdä heidän nousevan yläpuolellemme, meillä on henki, joka herättää todistuksen.

Mietin, mahtoiko Herra tarkoittaa sitä sanoessaan: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat” (Matt. 9:12).

En pyydä alentamaan vaatimustasoa vaan päinvastoin. Entistä useammat eksyneet lampaat vastaavat pikemmin korkeisiin vaatimuksiin kuin alhaisiin. Hengellinen kuri on arvokasta terapeutteisesti.

Kuri on eräs rakkauden muoto, sen ilmaus. Se on välttämätöntä ja voimallista ihmisten elämässä.

Kun pieni lapsi leikkii lähellä tietä, me väistämme hänet varovasti. Vain harvat pysähtyvät ja vievät hänet turvaan ja ojentavat häntä, jos se on tarpeen, ellei sitten kyseessä ole oma lapsemme tai lapsenlapsemme. Jos rakastamme heitä riittävästi, teemme niin. Kurinpidon laiminlyöminen silloin kun se johtaisi hengelliseen kasvuun, on osoitus rakkauden ja huolenpidon puutteesta.

Hengellinen kurinpito rakkauden hengessä ja todistuksen vahvistamana auttaa pelastamaan sieluja. ■

Ote 19. helmikuuta 1969 pappeusjohtajien kokouksessa pidetystä puheesta. Koko teksti on julkaisussa Boyd K. Packer, Let Not Your Heart Be Troubled, 1991, s. 12–21.

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja
pyhäkoulun ylimmässä
johtokunnassa

Kuinka opimme kuuntelemaan ja ymmärtämään

HENKKEÄ

Yksi tärkeimpiä asioita, mitä voimme tehdä, on oppia kuuntelemaan ja noudattamaan Hengen kehotuksia.

Isäni varttui Monticellon pikkukaupungissa Utahissa. Kun hän oli seitsenvuotias, yksi hänen päivittäisiä tehtäviään oli hakea perheen lehmät laitumelta. Hänen rakas aarteensa oli linkkuveitsi, jota hän piti aina mukanaan. Kun hän oli kerran ratsastamassa hevosellaan hakemaan lehmiä, hän työnsi käden taskuun ottaakseen esiin veitsensä. Kauhukseen hän tajusi, että hän oli hukannut sen jonnekin polun varrelle. Hän oli aivan murtunut, mutta hän uskoi siihen, mitä hänen isänsä ja äitinsä olivat opettaneet: Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin.

Hän pysäytti hevosensa ja liukui sen satulattomasta selästä maahan. Siinä hän polvistui ja pyysi taivaallista Isää

auttamaan häntä löytämään linkkuveitsensä. Hän kiipesi takaisin hevosen selkään, kääntyi ympäri ja ratsasti samaa polkua takaisinpäin. Vähän matkan päästä hänen hevosensa pysähtyi. Hän laskeutui hevosen selästä ja työnsi kätensä paksuun tienpinnan pölyyn. Sieltä hän löysi rakkaan linkkuveitsensä pölyyn hautautuneena. Hän tiesi, että Herra oli kuullut hänen rukouksensa ja vastannut siihen.

Koska isäni oli oppinut kuuntelemaan Hengen kuiskauksia ja toimimaan niiden mukaan, häntä siunattiin niin, että hän näki Herran käden monissa tilanteissa elämänsä aikana. Hän sai kokea monia ihmeitä. Silti kun hän kokosi perheensä yhteen opettaakseen meille evankeliumia,

hän puhui usein kokemuksestaan pölyisellä tiellä Monticellossa, kun Herra kuuli ”pisamanaamaisen seitsenvuotiaan pojan” rukouksen ja vastasi siihen.

Myöhemminä vuosinaan isä kertoi meille, että hän oli oppinut jotakin muutakin tästä lapsuudenkokemuksesta. Pilke silmäkulmassa hän sanoi: ”Opin, että Jumala voi puhua hevosille!”

Nuorena poikana saatu kokemus teki pysyvän vaikutuksen isääni, koska se oli hänen henkilökohtaisen hengellisen koulutuksensa alku. Silloin hän oppi itse, että Jumala kuulee rukoukset. Silloin hän alkoi, kuten profeetta Joseph Smith sen ilmaisi, *oppia* tuntemaan Jumalan Hengen.¹

Pyhän Hengen lahja

Vapahtaja lupasi apostoleilleen, että sen jälkeen kun Hän lähtisi heidän luotaan, he saisivat Pyhän Hengen lahjan. Hän sanoi: ”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut” (Joh. 14:26). Tämä lupaus täyttyi helluntaipäivänä.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on oikeus tähän samaan lahjaan. Kun meidät on kastettu, Pyhän Hengen lahja annetaan meille sellaisen henkilön kätten päällepanemisella, jolla on valtuus suorittaa evankeliumin toimituksia. Tämä lahja on oikeus saada jumaluuden kolmas jäsen jatkuvasti

kumppaniksemme, jos olemme siihen kelpollisia.

Pyhän Hengen kumppanuus on yksi suurimmista siunauksista, mistä me voimme nauttia kuolevaisuudessa. Vanhin Bruce R. McConkie (1915–1985) kahdentoista apostolin koorumista on sanonut:

”Ihmisten pitäisi – ennen kaikkea muuta tässä maailmassa – tavoitella Pyhän Hengen opastusta. Mikään ei ole yhtä tärkeää kuin saada Pyhä Henki kumppaniksi. –

Mikään hinta ei ole liian korkea, mikään uurastus liian vaikeaa, mikään kamppailu liian ankara, mikään uhraus liian suuri, jos sen kaiken tuloksena me saamme nauttia Pyhän Hengen lahjasta.”²

Profeetta Joseph Smith opetti, että Jumalan Hengen voi oppia tuntemaan ja että ”oppimalla tuntemaan Jumalan Hengen ja ymmärtämällä sitä [voi] kasvaa ilmoituksen periaatteessa, kunnes [tulee] täydelliseksi Kristuksessa Jeesuksessa”³.

Yksi tärkeimpiä asioita, mitä me voimme tehdä, on *oppia* tuntemaan Jumalan Henki – oppia kuulemaan Hengen kehotukset ja noudattaa niitä. Jos me niin haluamme ja olemme kelpollisia, Herra kouluttaa meitä ilmoituksen periaatteessa.

Kuinka opimme kuuntelemaan ja toimimaan

Oppiaksemme tuntemaan Jumalan Hengen meidän täytyy

TARKISTA RENGAS

Andrew M. Wright

Kun olin 15-vuotias, perheemme lähti Arizonassa olevasta kodistamme lomalle Yhdysvaltain keskiosiin. Ajoimme monen osavaltion halki, mukaan lukien Kansas, Texas, Arkansas, Missouri ja Illinois.

Lomamme sujui hyvin. Opimme nauttimaan toistemme seurasta pitkillä automatkoilla paikasta toiseen.

Kun eräänä iltana pysäköimme ravintolan eteen, odotimme kaikki innoissamme saavamme jotakin syötävää. Autosta noustessamme sain äkkiä äänettömän mutta voimakkaan tunteen, että minun pitäisi katsoa automme takarengasta. Lähdin kävelemään kohti ravintolaa, mutta

en päässyt eroon tunteesta. Katsoin olkani yli ja sitten pysähdyin. Mieleeni tuli ajatus: "Tarkista takarengas." Se oli niin voimakas, että minun oli noudatettava sitä.

Lähestyessäni auton takaosaa kuulin sihisevän äänen. Totta tosiaan, oikeassa takarengaassa oli vuoto, ja rengas tyhjjeni nopeaa vauhtia. Juoksin hakemaan isääni, joka oli jo mennyt ravintolaan muun perheen kanssa.

Isä vei auton samalla kadulla olevalle huoltoasemalle ennen kuin rengas ehti tyhjentyä kokonaan. Koska rengas ei ollut vaurioitunut, korjaaminen oli edullista ja nopeaa. Ja saimme renkaan korjattua vain

minuutteja ennen kuin huoltoasema meni sinä iltana kiinni. En tiedä, mitä olisi tapahtunut, ellen olisi kuunnellut kehotusta. Mutta sen tiedän, että koska toimin kehotuksen mukaan, kykenimme jatkamaan matkaamme turvallisesti ja mukavasti.

Sen tapauksen jälkeen olen aina ollut vakuuttunut Pyhän Hengen voimasta ja siitä, kuinka todella siunattuja me kirkon jäsenet olemme siksi, että meillä on tuo erityinen kommunikointikanava. Olen kiitollinen tuosta kokemuksesta, sillä se pysyy mielesäni muistuttaen minua aina siitä, että taivaallinen Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan ja välittää ja huolehtii heistä.

oppia kuuntelemaan sydämellämme. Presidentti Boyd K. Packer, kahden toista apostolin koorumin presidentti, on sanonut: "Henki puhuu hiljaisella äänellä – äänellä, jonka ennemmin *tuntee* kuin kuulee. Se on hengellinen ääni, joka tulee mieleen ikään kuin sydämeen pantu ajatus."⁴

Presidentti Packer on opettanut myös: "Innoitus tulee helpommin rauhallisessa ympäristössä. Pyhissä kirjoituksissa on paljon sellaisia ilmaisuja kuten *rauha, tyyni, rauhallinen, Lohduttaja*: 'Lakatkaa huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala!' (Ps. 46:10). Ja lupaus: 'Sinä saat minun Henkeni, Pyhän Hengen, nimittäin Lohduttajan, joka opettaa sinulle *rauhaa tuovia* valtakunnan asioita.' (OL 36:2, kursivointi lisätty)."

Presidentti Packer lisäsi: "Vaikka me

voimme luoda pohjaa tälle innoitukselle, sitä ei voi *milloinkaan* pakottaa tulemaan! Jos me yritämme saada sitä väkisin, saatamme tulla petetyiksi."⁵

Äärimmäisen tärkeää koulutusprosessissamme on vastuumme toimia viivyttämättä saamiemme hengellisten kehotusten mukaan. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: "Me valvomme. Me odotamme. Me kuuntelemme tuota hiljaista ääntä. Kun se puhuu, viisaat miehet ja naiset tottelevat. Hengen kehotusten noudattamisessa ei sovi viivyttellä."⁶

Se, että oppii kuuntelemaan ja ymmärtämään Henkeä, on vähittäinen ja jatkuva prosessi. Vapahtaja on sanonut: "Se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka" (OL 50:24).

"Sillä sille, joka ottaa vastaan, minä annan enemmän" (2. Nefi 28:30).

Aivan kuten Kristuskaan ei "aluksi saanut täyteydestä, vaan sai armoa armon lisäksi" (OL 93:12), niin myös me, kun pidämme Hänen käskynsä, saamme "armoa armon lisäksi" (OL 93:20; ks. myös Joh. 1:16) ja "rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle" (2. Nefi 28:30). Koulutusprosessimme on usein yhtä vähittäinen kuin kasteen laskeutuminen taivaasta (ks. OL 121:45; 128:19).

Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista on opettanut, "ettei ole mitään yksinkertaista kaavaa tai tekniikkaa, joka saisi [meidät] välittömästi hallitsemaan kyvyn saada Hengen äänen johdusta". Pikemminkin "Isämme odottaa [meidän] opettelevan saamaan tätä

jumalallista apua harjoittamalla uskoa Häneen ja Hänen pyhään Poikaansa Jeesukseen Kristukseen”.

Vanhin Scott jatkaa: ”Se, mikä ensin saattaa vaikuttaa lannistavalta tehtävältä, tulee ajan mittaan paljon helpommaksi, kun pyritte jatkuvasti tunnistamaan ja noudattamaan Hengen herättämiä tunteita. Myös luottamuksenne Pyhältä Hengeltä saamaanne ohjaukseen vahvistuu” ja ”luottamuksenne tuntemiinne vaikutelmiin voi tulla varmemmaksi kuin luottamuksenne siihen, mitä näette tai kuulette.”⁷

Osana koulutusprosessiamme Herra auttaa meitä näkemään, mitä omissa elämässämme ja muiden elämässä tapahtuu, kun toimimme saamiemme Hengen kehotusten mukaan. Nämä kokemukset vahvistavat uskoamme

ja antavat meille enemmän rohkeutta toimia tulevaisuudessa.

Se, että opimme kuulemaan ja ymmärtämään Henkeä, vaatii merkittävää vaivannäköä. Mutta Herra on luvannut, että uskolliset saavat ”ilmoitusta ilmoituksen päälle, tietoa tiedon päälle, jotta [he voivat] tuntea salaisuuksia ja rauhaa tuovia asioita – sen, mikä tuo iloa, sen, mikä tuo iankaikisen elämän” (OL 42:61). ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 136.
2. *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 253.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 136.
4. ”Tulenlieskoja, kuin kieliä”, *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 10.
5. Ks. ”Kunnioitus luo pohjaa innoitukselle”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 25, 24.
6. Ks. ”Henki tekee eläväksi”, *Valkeus*, kesäkuu 1997, s. 4.
7. ”Hengellisen johdatuksen saaminen”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 7.

ETUOIKEUS JA VELVOLLISUUS

”Jos haluatte saada tietää Jumalan mielen ja tahdon

– – niin ottakaa siitä selvää; se on aivan yhtä suuressa määrin teidän oikeutenne kuin kenen tahansa muun kirkon ja Jumalan valtakunnan jäsenen. Teidän oikeutenanne ja velvollisuutenanne on elää siten, että tiedätte, milloin teille puhutaan Herran sanaa ja milloin teille ilmoitetaan Herran mieli. Sanon teille, että velvollisuutenanne on elää siten, että tiedätte ja ymmärrätte kaiken tämän.”

Presidentti Brigham Young (1801–1877) julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 68.

Ilmoitusta

PISARA PISARALTA

Luis Andres Varela seuraa tarkoin, kun vesi kerääntyy pisaraksi tippukivipuikon päähän Taulaben luolastossa Hondurasissa. Jokainen pisara saa tippukivipuikon kasvamaan lisäämällä vähän enemmän siihen, mitä aiemmat pisarat ovat jättäneet.

Mutta Luis näkee enemmän kuin vain tippukivipuikon – hän näkee opetuksen, joka koskee häntä itseään.

”Tippukivipuikot kasvavat pisara pisaralta”, hän sanoo. ”Sillä tavoin todistuksemmekin kasvaa. Pyhä Henki opettaa meitä vähän kerrallaan. Jokainen pisara auttaa meitä kasvamaan evankeliumin tuntemuksessa.” (Ks. 2. Nefi 28:30.)

Luis muistaa sellaisen tapauksen elämästään. Kerran kun hänen perheensä luki pyhiä kirjoituksia, hän tunsu rauhallisen, varman tunteen,

että se, mitä hän luki, oli totta.

”Olen vasta 14-vuotias, mutta tiedän, että olen saanut ilmoitusta, koska olen tuntenut Pyhän Hengen kertovan minulle, että kirkko on totta ja että Joseph Smith on profeetta”, hän sanoo. ”Ehkä en ole vielä saanut paljon – olen vielä kuin hyvin pieni tippukivipuikko – mutta jos teen sen, mitä minun pitäisi, niin että voin saada ilmoitusta, tietämykseni ja todistukseni kasvavat edelleen.”

Luis sanoo, että kirkossa käyminen, seminaariin osallistuminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen sekä paastominen ja rukoileminen valmistavat kaikki meitä saamaan ”ilmoitusta ilmoituksen päälle” (OL 42:61).

”Jos teen näitä asioita”, hän sanoo, ”uskoni voi noiden tippukivipuikojen tavoin kasvaa ja ulottua täältä taivaaseen.” ■

YLÄ: VALOKUVA © PHOTONONSTOP/SUPERSTOCK; OIKEALLA: VALOKUVA ADAM C. OLSON

*”Minä annan
ihmislapsille rivin
rivin päälle, opetuksen
opetuksen päälle, vähän
täällä ja vähän tuolla;
ja siunattuja ovat ne,
jotka kuulevat minun
opetuksiani – –, sillä he
oppivat viisautta; sillä
sille, joka ottaa vastaan,
minä annan enemmän”
(2. Nefi 28:30).*

Ilmoitusta

TAIVAASTA VIRRATEN

Voimakas kuuhu kastelee ne, jotka menevät liian lähelle Pulhapanzakin putouksia Hondurasissa. José Santiago Castillo ei kuitenkaan pane sitä pahakseen. Virtaava vesi kuvaa Josélle lupautusta, joka on ollut hänelle merkityksellinen siitä asti kun taivaallinen Isä vastasi ensimmäisen kerran hänen evankeliumia koskeviin rukouksiinsa.

”Jos meiltä puuttuu viisautta, me voimme pyytää sitä”, José sanoo (ks. Jaak. 1:5). ”Aivan kuten ihminen ei pystyisi pysäyttämään tätä vettä, Herra lupaa, että Hän vuodattaa tietoa pyhien päälle.” (Ks. OL 121:33.)

Josén kokemukset kirkossa ovat opettaneet hänelle, että todistus kasvaa rivinä rivin päälle, mutta sen ei tarvitse olla hidas prosessi. Ilmoitusta voi tulla tulvimalla.

Profeetta Joseph Smith on opettanut: ”Jumala ei ole ilmoittanut Josephille mitään, mitä Hän ei

tekisi tiettäväksi niille kahdelletoista; ja pyhistä vähäisinkin voi tietää kaiken niin nopeasti kuin kykenee sen kestämaan.”¹

”Ennen kuin minut kastettiin, pyysin taivaallista Isää vahvistamaan, että se, mitä Hän oli ilmoittanut minulle, oli totta: Mormonin kirja, viisauden sana, kymmenykset”, sanoo José, joka palvelee nyt vanhinten koorumin johtajana. ”Me saamme vastauksia kysymällä Häneltä.” (Ks. Moos. 1:18.)

Meidän täytyy kuitenkin valmistautua ottamaan vastaan ilmoitusta. ”Jos haluamme kastua, meidän pitää mennä veteen”, José sanoo. ”Jos haluamme ilmoitusta, meidän pitää mennä sinne, missä ilmoitusta saa. Meidän täytyy olla siellä, missä meidän pitäisi olla, ja tehdä sitä, mitä meidän pitäisi tehdä. Me opimme monia asioita, jos olemme uutteria.” (Ks. 1. Nefi 15:8–11.) ■

VIITE

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 280.*

*"Yhtä hyvin ihminen voisi
ojentaa heiveröisen käsi-
vartensa pysäyttääkseen
Missourivirran säädetyn
juoksun tai kääntää sen
ylävirtaan kuin estää Kaik-
kivaltiaista vuodattamasta
tietoa alas taivaasta myö-
hempien aikojen pyhien
päälle" (OL 121:33).*

Vapahtajan apulaispaimenina meillä on vastuu ”ojentaa kätemme niille, jotka ovat pudonneet sivuun”.

Vertauksia

KADONNEISTA JA LÖYDETYISTÄ

Luukkaan evankeliumin luvussa 15 Vapahtaja käyttää kolmea vertausta opettaakseen sielun arvoa osoittaen meille, kuinka voimme löytää ja *palauttaa* kadonneen uskovien ja perheen laumaan.

Vertauksissa lammas eksyy, hopeakolikko katoaa ja tuhlaaja-poika tuhlaa perintönsä riehakkaaseen elämään, mutta paimen etsii koko autiomaan, nainen lakaisee huoneen ja anteeksiantava isä odottaa poikansa paluuta aina valmiina syleilemään ja toivottamaan tämän lämpimästi tervetulleeksi kotiin.

Vapahtajan vertaukset – ja seuraavat kolme kirkon johtohenkilöiden lyhyttä artikkelia – muistuttavat meitä siitä, että meillä, Hänen apulaispaimenillaan, on vastuu ojentaa ”pelastava kätemme niille, jotka ovat pudonneet sivuun, ettei yksikään kallisarvoinen sielu joutuisi hukkaan”¹.

VIITE

1. Thomas S. Monson, ”Pysykää paikalla, johon teidät on nimitetty”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 57.

Eksyneiden karitsoiden pelastamista

Vanhin Donald J. Keyes

vyöhykeseitsenkymmen,
Utahin pohjoinen vyöhyke

Varhaiskeväällä vuosia sitten vaimollani ja minulla oli tilaisuus ajaa kauniin Star Valleyn halki Wyomingin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

Oli suurenmoinen keväätaamu, ja maisemat ja näkymät olivat innoittavia.

Ajaessamme Jackien kanssa Star Valleyn meistä oli hauskaa nähdä toisinaan lammaslauoma, jonka joukossa oli tusinoittain pikkuisia karitsoita. Harvat asiat ovat hellyttävämpiä kuin pieni karitsa. Ajaessamme pitkin vilkasliikenteistä tietä näimme pienen karitsan, joka oli aidan ulkopuolella lähellä tienviertä. Se ryntäili hätääntyneenä edestakaisin aitaa vasten yrittäen päästä takaisin laumaan. Oletin, että pikku karitsa oli ollut riittävän pieni tunkeutumaan aidanraosta mutta ei päässyt nyt takaisin.

Olin varma siitä, että ellemme pysähtyisi pelastamaan karitsaa, se harhailisi ennen pitkää viereiselle tielle ja loukkaantuisi tai saisi surmansa. Pysäytin auton ja sanoin Jackielle ja takapenkillä olleille matkakumppaneillemme: ”Odottakaa tässä. Tämä kestää vain hetkisen.”

Oletin tietenkin – koska minulla ei

ole laisinkaan kokemusta karitsoiden paimentamisesta – että pelästynyt karitsa ilahtuisi nähdessään minut. Olihan minulla mitä parhaat aikeet. Olin paikalla pelastaakseni sen hengen!

Mutta pettymyksekseni karitsa oli peloissaan eikä arvostanut lainkaan yrityksiäni pelastaa se. Kun lähestyin pikku olentoa, se juoksi aidanviertä pitkin luotani niin lujaa kuin kykeni. Nähdessään ahdinkoni Jackie nousi autosta auttamaan. Mutta edes yhdessä emme kyenneet tavoittamaan nopeaa pikku karitsaa.

Tässä vaiheessa takapenkillä istunut pariskunta, joka oli nauttinut täysin siemauksin näytöksestä, nousi autosta ja tuli mukaan pelastusyritykseen. Meidän kaikkien yhteisin ponnistuksin saimme viimein pelästyneen pienen karitsan ohjattua aitaa vasten. Kumartuessani puhtaissa matkavaatteissani nostamaan sen syliini huomasin pian, että se haisi selvästi lannalta. Siinä vaiheessa aloin miettiä, kannattiko tosiaan nähdä se vaiva.

Kun otimme karitsan syliin ja nostimme sen aidan yli turvaan, se tappeli ja potki kaikin voimin. Mutta muutamassa hetkessä se löysi emonsa ja painautui tiukasti ja turvallisesti emonsa kylkeen. Jatkoimme matkaamme vaatteet vähän epäsiisteinä mutta tuntien suurta tyytyväisyyttä ja rauhaa siitä, että olimme tehneet oikean valinnan.

Olen muistellut tuota kokemusta sen jälkeen useasti. Mietin, näkisimmekö samanlaista vaivaa pelastaaksemme penseän, vähemmän aktiivisen

lähimmäisen. Toivon niin! Vapahtaja sanoi: ”Onhan ihminen paljon arvokkaampi kuin lammas” (Matt. 12:12). Jokaisessa seurakunnassa ja vaarnassa on eksyneitä ja vaarassa olevia karitsoita.

Korvaamalla sanan *työ* sanalla *pelastustyö* laulussa ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain” kehotan teitä harkitsemaan sen soveltamista eksyneiden karitsoiden pelastamiseen:

*Päivä mahdollisuuksia täynnä on,
Tieni varrella pelastustyötä ain.
Jätä en huomiseen, sano: ”Joskus
sen teen”,
vaan tehtävään tartun vain.¹*

Saattaa vaikuttaa siltä, etteivät lähimmäisemme arvosta pelastamistaan tai ettei heitä kiinnosta se tai he pelkäävät sitä. Ja pyrkimyksemme pelastaa heidät voi vaatia aikaa, työtä ja tarmoa sekä muiden tukea ja apua. Mutta tämä ponnistus palkitaan iankaikkisilla siunauksilla. Kuten Herra on luvannut, niin jos me tuomme ”ainoastaan yhden sielun [Hänen luokseen], kuinka suuri [meidän ilomme] onkaan hänen kanssansa [meidän Isämme] valtakunnassa” (OL 18:15).

VIITE

1. Ks. ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain”, *MAP-lauluja*, 144.

HÄN EI SUOSTUNUT ANTAMAAN PERIKSI KOHDALLANI

Sonya Konstans

Kun liityin kirkkoon vuonna 1990, kystävystyin hienojen perheiden kanssa, sain tehtävän kirkossa ja tunsin, että kuuluin joukkoon. Mutta vuotta myöhemmin, muutettuani uuteen seurakuntaan, aloin ajautua pois. Lakkasin käymästä kokouksissa ja aloin seurustella miehen kanssa, joka ei ollut kirkon jäsen.

Uskoin yhä, että kirkko on totta. En vain uskonut, että olisin sinne enää riittävän hyvä. Sitten Kathysta tuli kotikäyntiopettajani.

Muutaman ensimmäisen kuukauden aikana Kathy soitti joka kuukausi ja yritti sopia tapaamisen. Koska välttelin aina hänen käyntejään, hän alkoi sen sijaan postittaa minulle kotikäyntiopetussanomaa. Joka kuukausi sanoma tuli täsmällisesti

Olkaa armeliaita

Vanhin Robert D. Hales

kahdentoista apostolin koorumista

Vertauksessa eksyneestä lampaasta paimen lähti etsimään eksyneitä lammasta ja etsi, kunnes hän löysi sen. Sitten hän

palasi iloiten. (Ks. Luuk. 15:4–7.)

Vertauksessa kadonneesta rahasta leskivaimo sytytti lampun, joka antoi valoa, ja lakaisi joka nurkan löytääkseen kadonneen rahan. Sen löydettyään

perille. Näin jatkui neljän vuoden ajan, jopa senkin jälkeen kun menin naimisiin poikaystäväni kanssa ja me saimme kaksi lasta.

Joinakin kuukausina heitin sanoman pois lukematta sitä. Toisina kuukausina luin sen ja heitin sen sitten pois. Kun avioliittoni epäonnistui, huomasin jääneeni yksin kasvattamaan leikki-ikäistä ja sylivauvaa. Tarvitsin äkkiä vastauksia. Kun kuukausittainen kotikäynti-opetussanoma tuli jälleen, päätin lähteä kirkkoon ensimmäisen kerran aikoihin.

Tunsin oloni hyvin omituiseksi, aivan kuin kaikki syntini olisi kirjoitettu kasvoilleni. Eräs sisar, jonka olin tuntenut nuorten naimattomien aikuisten ohjelmassa, toivotti minut tervetulleeksi, ja istuuduimme vierekkäin. Äkkiä paikalle tuli Kathy. Käänsin katseeni, koska minua nolotti se, etten ollut vastannut yhteenkään noista ystävällisistä viesteistä. Hän hymyili minulle, jutteli hetken vierustoverini kanssa ja istuutui sitten miehensä viereen.

Kun tulin seuraavana päivänä töistä kotiin, puhelinvastauksessa oli viesti Kathyilta. En voinut soittaa hänelle

takaisin. Tiesin heti, että hän halusi kertoa minulle, etten saanut tulla enää kirkkoon, että syntini olivat olleet liian suuria. Minusta tuntui pahalta, että Kathy piti välittää tuo viesti minulle, mutta tiesin, että se oli totta. Minulla ei ollut paikkaa vanhurskaiden joukossa. En voinut soittaa hänelle takaisin, mutta hän soitti minulle taas seuraavana iltana.

”Haluan pyytää anteeksi”, hän sanoi.

Miksi ihmeessä Kathy tunsu tarvetta pyytää anteeksi minulta?

”En tunnistanut sinua, kun näin sinut kirkossa sunnuntaina”, hän sanoi. ”Kysyin sakramenttikokouksen jälkeen sisarelta, jonka vieressä istuit, kuka olet. Siinä vaiheessa olit jo lähtenyt. Oli niin hienoa nähdä sinut.”

Olin aivan ällistynyt.

”Toivottavasti voimme istua yhdessä seuraavan kerran kun tulet kirkkoon”, Kathy lisäsi.

”Se olisi mukavaa”, sanoin äkillisen tunnekuohun vallassa.

Istuimme tosiaan vierekkäin seuraavana sunnuntaina – ja monena sunnuntaina sen jälkeen. Hän innoitti minua olemaan parempi äiti, parempi

kirkon jäsen ja parempi kotikäyntiopettaja. Hän kuunteli aina kärsivällisesti ja arvostelematta, aivan kuten ajattelin Vapahtajankin varmaan tekevän.

Kathy istui vieressäni sinä päivänä, kun sain endaumenttini, ja sinä päivänä, kun solmin avioliiton temppelissä uuden aviomieheni kanssa. Hän pysyi kotikäyntiopettajanani siihen asti kun muutimme muualle. Hänen palvelamisensa siunasi perhettäni tavoilla, joita hän ei varmaan olisi koskaan voinut kuvitella – kaikki vain siksi, ettei hän suostunut antamaan periksi kohdallani.

hän iloitsi. (Ks. Luuk. 15:8–10.)

Nämä molemmat vertaukset ovat esimerkkejä aktiivisesta etsimisestä, valon sytyttämisestä pimeyteen ja lakaisemisesta, kunnes kallisarvoinen eksynyt sielu on löydetty ja palautettu riemuitsevaan kotiin.

Hyvä esimerkki armahtamisen ja palvelemisen vaikutuksesta on Don ja Marian Summersin kokemus. Heidän palvellessaan Englannissa heitä pyydettiin palvelemaan lähetystyönsä viimeiset kuusi kuukautta Swindonin seurakunnassa opettaen jäsenten aktiivointia ja auttaen siinä. Swindon oli ollut 80 vuotta seurakunta, jossa oli

muutamia harvoja uskollisia ja suuri joukko vähemmän aktiivisia hyviä jäseniä.

Don ja Marian kirjoittivat: ”Ensimmäinen käyntimme Swindonin seurakunnassa oli vähän masentava, sillä pyhät pitivät kokoustaan kylmässä, vuokratassa salissa. Läsnä oli 17 henkeä, mukaan luettuina lähetysohjaaja ja sisar Hales sekä neljä lähetyssaarnaajaa. Kyyhötimme kaikki talvitakit päällä pienen, riittämättömän lämmittimen ympärillä kuunnellessamme pyhäkoulun oppiaihetta.”

Kirje jatkui: ”Yksi seurakunnan jäsenistä tuli puheilleni eräänä

SIELUJA, JOITA PELASTAA

”Elämännen polun varrella tulette huomamaan, että ette

ole ainoa matkaaja. On muita, jotka tarvitsevat apuamme. On jalkoja, joita tukea, käsiä, joihin tarttua, mieliä, joita rohkaista, sydämiä, joita innoittaa, ja sieluja, joita pelastaa.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Niin varma on perustus,” *Liahona*, marraskuu 2006, s. 68.

päivänä: ”Vanhin Summers, saanko antaa sinulle pienen neuvon? Älä koskaan mainitse Swindonin jäsenille sanaa *kymmenykset*. He eivät tosiaanakaan usko siihen, ja saisit vain heidät suuttumaan.”

Veli Summers sanoi: ”Opetimme silti kymmenyksiä ja kaikkia muitakin evankeliumin periaatteita. Seurakunnanjohtajan esimerkin ja rohkaisun avulla tapahtui sydämen muutos, ja usko ja aktiivisuus alkoivat lisääntyä. Kävimme jokaisen jäsenen kodissa, ja jäsentiedot saatettiin täysin ajan tasalle. Kun johtohenkilöt alkoivat välittää, jäsenet alkoivat aktivoitua, ja seurakuntaan tuli aivan uusi henki. Jäsenet innostuivat jälleen evankeliumista ja toistensa auttamisesta. – –

Eräällä nuorellaparilla oli sopeutusvaikeuksia, koska heidän käytäntönsä, tapansa ja pukeutumistyylinsä olivat erilaiset. Kun heille ehdotettiin muutoksia, he loukkaantuivat. Pariskunta kirjoitti kaksi kertaa piispalle [seurakunta oli silloin jo vaarnaseurakunta] pyytäen, että heidän nimensä poistettaisiin kirkon jäsenluetteloista. Viimeisessä kirjeessään he kielsivät jäseniä käymästä luonaan, joten [me] menimme kukkakauppaan ja ostimme kauniin krysanteemin ja lähetimme sen nuorelleparille.

Kortissa luki vain: *’Me rakastamme teitä. Me kaipaamme teitä. Me tarvitsemme teitä. Tulkaa takaisin.’* Allekirjoitus: Swindonin seurakunta.

Seuraavana sunnuntaina oli paasto- ja todistuskokous ja meidän viimeinen sunnuntaimme Swindonissa. Kokouksessa oli läsnä 103 jäsentä eikä vain 17 kuten puoli vuotta aikaisemmin. Nuoripari oli paikalla, ja todistuksesaan mies kiitti Swindonin seurakuntaa siitä, ettei se ollut antanut periksi heidän kohdallaan.”

Meillä kaikilla voi olla vastaavanlaisia kokemuksia omissa seurakunnissamme, kun teemme työtä vähemmän aktiivisten kanssa ja rakastamme heitä. Mikä ilo onkaan armahtaa (ks. Juud. 22) niitä, jotka ehkä ovat valmiit löytämään itsensä ja haluavat silloin tulla takaisin.

Artikkelista ”Armahtakaa toisia”, Valkeus, heinäkuu 1987, s. 77.

Tuhlaajan lämmin vastaanotto

Vanhin Spencer J. Condie

Palveli seitsemänkymmenen koorumin jäsenenä vuosina 1989–2010.

Vertaus tuhlaajapojasta tuo erittäin selkeästi esiin laajan kirjon inhimillisiä luonteenpiirteitä. Ensinnäkin on itsekeskeinen

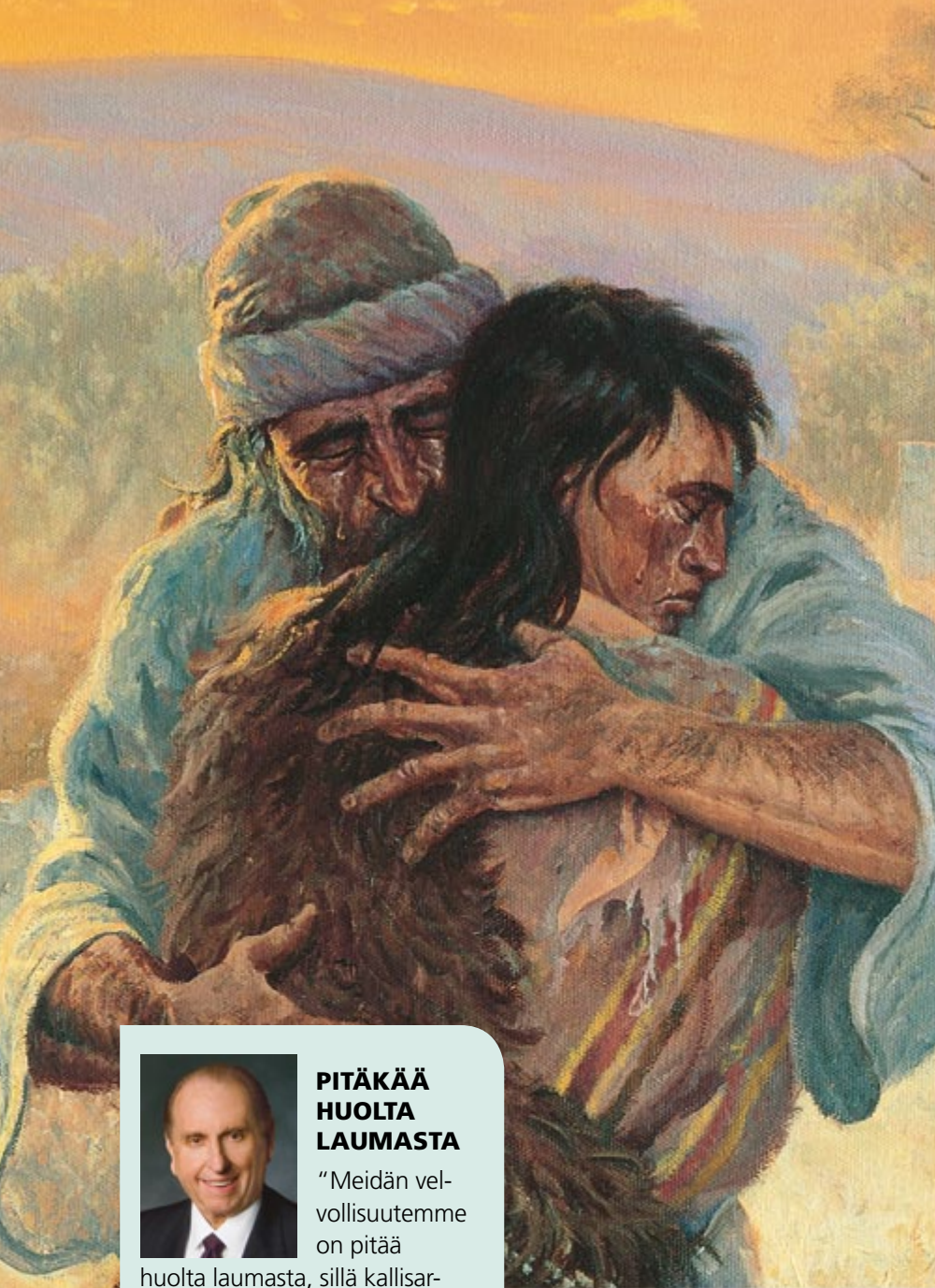
tuhlaajapoika, joka ei ole kiinnostunut kenestäkään tai mistään muusta kuin itsestään. Mutta elettyään riehakkaasti hän huomasi, että ”jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea” (Alma

41:10), ja ”meni itseensä” (Luuk. 15:17). Hän tajusi viimein, kenen poika hän oli, ja kaipasi päästä taas yhteen isänsä kanssa.

Hänen röyhkeä, itsekäs luonteensa väistyi nöyryyden ja särkyneen sydämen ja murtuneen mielen tieltä, kun hän tunnusti isälleen: ”Minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.” (Luuk. 15:21.) Mennyttä oli murrosiän kapina, lapsellinen itsekkyys ja herkeämätön mielihyvän tavoittelu, ja niiden tilalla oli aluillaan oleva halu tehdä hyvää alati. Jos olemme täysin rehellisiä itsellemme, me jokainen tunnustamme, että meissä kussakin on tai on ollut vähäsen tuhlaajapoikaa.

Ja sitten on isä. Jotkut voivat arvostella häntä siitä, että hän oli liian avokätinen suostuessaan nuoremman poikansa pyyntöön antaa tälle tämän osuus omaisuudestaan (ks. Luuk. 15:12). Vertauksen isä ymmärsi epäilemättä oikein hyvin tahdonvapauden ja valinnanvapauden jumalallisen periaatteen, josta taivaassa käydyssä kuolevaisuutta edeltävässä sodassa oli ollut kyse. Hän ei halunnut pakottaa poikaansa olemaan kuuliainen.

Mutta tämä rakastava isä ei koskaan antanut periksi kurittoman poikansa kohdalla, ja isän hellittämättömän valppaus tulee esiin koskettavissa sanoissa: ”Kun poika vielä oli kaukana, isä – – helyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.” (Luuk. 15:20.) Sen lisäksi että isä näytti avoimesti kiintymyksensä poikaansa kohtaan, hän pyysi palvelijoitaan hakemaan tälle vaatteet,

PITÄKÄÄ HUOLTA LAUMASTA

”Meidän velvollisuutemme on pitää

huolta laumasta, sillä kallisarvoisia lampaista, näitä hentoja karitsoita, löytyy kaikkialta – kotoa perheistämme, sukulaistemme kodeista ja odottamassa meitä kirkon tehtävissämme. Esikuvamme on Jeesus. Hän sanoi: ’Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani.’ (Joh. 10:14.) Meillä on paimentehävä. Astukaamme jokainen palvelemaan.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Taivaallisia koteja, ikuisia perheitä,” *Liahona*, kesäkuu 2006, s. 70.

kengät jalkaan ja sormuksen sormeen ja neuvoi heitä teurastamaan syöttövasikan julistaen iloisesti: ”Hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt” (Luuk. 15:24).

Vuosien ajan tämä isä oli kehittänyt sellaista myötätuntoista, anteeksiantavaista, rakastavaista luonteenlaatua, ettei hän voinut tehdä muuta kuin rakastaa ja antaa anteeksi. Tämä on meidän kaikkien lempivertaus koko maailmassa, koska se antaa meille jokaiselle toivoa, että rakastava

taivaallinen Isä ikään kuin seisoo tiellä innokkaasti odottamassa jokaisen tuhlaajalapsensa saapumista takaisin kotiin.

Ja nyt vanhempaan, kuuliaiseen poikaan, joka esitti anteeksiantavaiselle isälleen tämän vastalauseen: ”Kaikki nämä vuodet minä olen raatanut sinun hyväksesi enkä ole kertaakaan jättänyt käskyäsi täyttämättä. Silti et ole koskaan antanut minulle edes vuohipahaista juhliakseni ystävieni kanssa.

Mutta kun tämä sinun poikasi tulee, tämä, joka on hävittänyt omaisuutesi porttojen parissa, sinä teurastat hänelle syöttövasikan!” (Luuk. 15:29–30.)

Aivan kuten meissä jokaisessa saattaa olla hiukan tuhlaajapoikaa, voi olla myös niin, että meitä jokaista tahraavat myös vanhemman pojan ominaisuudet. Apostoli Paavali kuvaili, että Hengen hedelmää ovat ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22–23). Ehkä olikin niin, että vanhempi poika oli tosiaan ollut kuuliainen isälleen, mutta tuon kuuliaisen pinnan alla kuohui peitelty omahyväisyys ja luonteenlaatu, joka oli tuomitseva, ahne ja täysin vailla myötätuntoa. Hänen elämänsä *ei* heijastanut Hengen hedelmää, sillä hän ei ollut levollinen vaan pikemminkin erittäin huolestunut siitä, mitä hän piti törkeän epäoikeudenmukaisena kohteluna. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 9. helmikuuta 2010 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

OLE KILTTI JA LÄHETÄ JOKU

Vaikean raskauden aikana odottaessani toista lastani jouduin syömään lääkettä, etten saisi keskenmeno. Lääke lisäsi väsymystäni ja huonovointisuuttani.

Tilannetta pahensi vielä se, että aviomieheni teki 15-tuntista työpäivää yrittäen selviytyä uuden menestyvän yrityksensä hoidosta, olimme juuri muuttaneet uuteen kaupunkiin ja vanhempani asuivat 400 mailin (640 km) päässä. En tuntenut ketään, minun oli

pysyttävä makuulla ja hoidettava leikki-ikäistä lasta. Minua pelotti, ja tunsin olevani yksin.

Tässä tilassa käännyn sen ainoan puoleen, johon tiesin voivani luottaa – taivaallisen Isäni. Polvistuin vuoteeni ääreen ja rukoilin: ”Taivaallinen Isä, tiedän, että olen luvannut vuosien ajan, että palaisin takaisin kirkkoon, ja taidan olla nyt valmis. Mutta minulla ei ole rohkeutta tehdä sitä yksin. Voisitko lähettää jonkun kutsumaan minut kirkkoon?”

Seuraavana päivänä soi ovikello. Makasin sotkuisen olohuoneen sohvalla yöpuku päälläni ja pahoinvoivana, joten en noussut avaamaan ovea. Muutama minuuttia myöhemmin mieleeni juolahti: mitä jos tuo ovikellon soitto oli vastaus rukouksiini ja joku oli tullut kutsumaan minua kirkkoon?

Menin takaisin makuuhuoneeseen, polvistuin uudelleen ja rukoilin: ”Taivaallinen Isä, olen todella pahoillani, etten avannut ovea. Jos lähetit jonkun puhumaan kanssani, lupaan olla

Aviomieheni teki 15-tuntista työpäivää ja vanhempani asuivat kaukana. En tuntenut ketään, minun oli pysyttävä makuulla ja hoidettava leikki-ikäistä lasta. Minua pelotti, ja tunsin olevani yksin.

valmis häntä varten huomenna, jos lähetät hänet uudelleen.”

Seuraavana päivänä nousin sängystä, kävin suihkussa, pukeuduin vieraita varten ja vietin päivän siivoamalla talon. Sitten odotin kärsivällisesti, että ovikello soisi uudelleen. Se soi. Kun avasin sen, näin kynnykselläni seisomassa kaksi naista.

”Me olemme kotikäyntiopettajasi”, he sanoivat. ”Tiedätkö, mitä kotikäyntiopetus on?”

”Tiedän kyllä”, vastasin innoissani siitä, että he olivat tulleet takaisin. ”Tulkaa sisään.”

Toinen noista kotikäyntiopettajista oli Alkeisyhdistyksen johtaja, ja hän alkoi piipahdella säännöllisesti varmistamassa, että minulla oli kaikki hyvin. Hän jopa tarjoutui viemään leikki-ikäiseni kirkkoon ja järjestämään kokoaikaisten lähetyssaarnaajien käynnit. Käynnit vahvistivat todistustani ja antoivat minulle rohkeutta palata kirkkoon.

En saata uskoa, että elin niin monta vuotta rukoilematta taivaallista Isää ja saamatta Häneltä turvaa ja ohjausta. On suuri siunaus saada Vapahtajan apua, niin että voin kantaa kuormani Hänen rakkautensa ja armonsa turvin. Olen parempi ihminen Hänen rakkautensa ansiosta, ja tunnen olevani yhä enenevässä määrin sellainen ihminen, jollainen olin, kun kävin nuoruudessani kirkossa.

Taivaallinen Isä on osoittanut minulle, että Hänen kauttaan kaikki on mahdollista. Hän pyytää meiltä ainoastaan, että me uskomme Hänen kykyynsä vastata rukouksiimme. ■

Wendy Walkowiak, Utah, USA

YSTÄVÄNI LOUKKASI MINUA

Seurakunnassani kirkossa Venäjällä minulla oli ystävä, jonka kanssa olin kaikissa kirkon toiminnoissa. Meillä oli paljon yhteistä, minulla oli todella hauskaa hänen kanssaan, ja olin iloinen siitä, että minulla oli niin hyvä ystävä.

Mutta sitten tapahtui jotakin outoa. Ilman mitään selvää syytä hän loukkasi minua pahoin. Hän ei pyytänyt anteeksi, ja niin lakkasin olemasta tekemisissä hänen kanssaan. En edes tervehtinyt häntä sunnuntaisin. Näin jatkui kaksi kuukautta. Se teki kipeää, ja olin onneton, mutta hän ei sanonut mitään.

Sitten sain tietää, että hän oli muuttamassa pois kaupungistamme. Ajattelin, ettei suhteemme saisi jäädä sellaiseksi vaan meidän pitäisi tehdä sovinto. Samoihin aikoihin muistin Mormonin kirjasta yhden kohdan: ”Mene veljesi luo ja tee ensin sovinto veljesi kanssa ja tule sitten minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, niin minä otan sinut vastaan” (3. Nefi 12:24).

Minun oli vaikeaa nöyrytyä ja ottaa ensimmäinen askel, mutta rukoilin ja soitin sitten hänelle. En tiennyt, miten hän reagoisi, ja olin valmistautunut pahimpaan. Se, mitä kuulin, oli minulle täysi yllätys.

Hän pyysi vilpittömästi minulta anteeksi, ja saatoin kuulla hänen äänestään, että hän oli kärsinyt paljon tekonsa vuoksi – aivan kuten

minäkin. Ennen kaikkea muistan yhden lauseen, jonka hän toisti kolme kertaa: ”Natalija, kiitos, että soitit!”

Olin hyvin onnellinen! Hän muutti pois vähän sen jälkeen, mutta me erosimme parhaina ystävinä.

Se, että opimme rakastamaan toisiamme ja antamaan anteeksi toisillemme, on yksi vaikeimmista tehtävistämme. Anteeksianto – etenkin, kun syy ei ole meissä – vaatii meitä nöyrytymään ja voittamaan ylpeytemme. Opin, että kannattaa ottaa ensimmäinen askel kohti anteeksiantoa ja sovintoa. ■

Natalija Fjodorovna Frolova, Alankomaat

EN HALUA TUNTEA TEITÄ!

Vilpitön rukous sydämessäni ja 14-vuotias toverini vierelläni koputin Andyn oveen. Se oli ensimmäinen käyntimme hänen luonaan hänen uusina kotiopettajinaan. Olimme äskettäin ottaneet vastuullemme käydä hänen luonaan, vaikka häntä pidettiin vaikeana tapauksena. Ovi aukeni, ja siinä hän seisoi japanilaiseen kimoonon pukeutuneena.

”Niin?”

”Hei, minä olen Irvin, ja tämä on toverini. Olemme kotiopettajiasi ja haluaisimme jutella kanssasi.”

Hänen vaimonsa istui hänen takanaan pöydän ääressä samalla tavoin pukeutuneena. He olivat nauttimassa japanilaistyylistä päivällistä.

”Taidatte nähdä, että syömme

päivällistä eikä meillä ole aikaa teille”, hän sanoi.

”Ehkä voisimme tulla takaisin joskus muulloin?” kysyin.

”Miksi?”

”Jotta voimme tutustua teihin”, vastasin.

”Miksi te haluatte tutustua minuun?” hän kysyi. ”Minä en halua tutustua teihin!”

Kai me olisimme voineet jättää tehtävän heidän kotiopettajinaan siihen, mutta emme tehneet niin. Kun palasimme seuraavassa kuussa, Andy itse asiassa päästi meidät sisään. Istuimme vastapäätä seinää, jota antiikkiautojen muotoon järjestetyt tyhjät olutpullot reunustivat. Tapaamisemme Andyn kanssa oli lyhyt, mutta saimme tietää, että hän oli eläkkeelle jäänyt ilmavoimien eversti. Myös seuraavat käyntimme olivat lyhyitä eivätkä johtaneet sanottaviin tuloksiin.

Kun olin eräänä iltana lähdössä kokouksesta kirkolta, kuulin sisälläni äänen, joka kehotti minua käymään Andyn luona. ”Ei kiitos”, ajattelin. ”Ei tänä iltana.”

Kun pysähdyin punaisiin valoihin, tunsin jälleen kehotuksen käydä Andyn luona. Ajattelin: ”Ei, en jaksaa Andya tänä iltana.”

Kun käännyn viimeisestä kadunkulmasta kotiin, sain kuitenkin saman kehotuksen kolmannen kerran ja tiesin, mitä minun piti tehdä.

Ajoin hänen kotinsa luo, pysäköin ja rukoilin ohjausta. Sitten menin hänen ovelle ja koputin. Kun Andy päästi minut sisään, näin pöydällä Mormonin kirjan ja sukuselvityksen

sisältävän kirjan. Tunsin Andyn kodissa erilaisen hengen, ja Andysakin oli jotakin erilaista. Hän puhui lempeästi rakkaudestaan äitiään ja sisartaan kohtaan, jotka olivat koonneet sukuselvityksen.

Ensimmäistä kertaa hän puhui kanssani avoimesti. Hän kertoi minulle kivusta, jota oli tuntenut selässään, ja lisäsi, että hän oli menossa seuraavana päivänä Marchin lentotukikohdan sairaalaan lähelle Riversidea Kaliforniassa. Kysyin häneltä, haluaisiko hän pappeuden siunauksen. Epäröimättä hän vastasi hiljaisella äänellä: ”Otan sen.” Soitin vanhinten koorumimme johtajalle, joka tuli auttamaan siunauksen antamisessa.

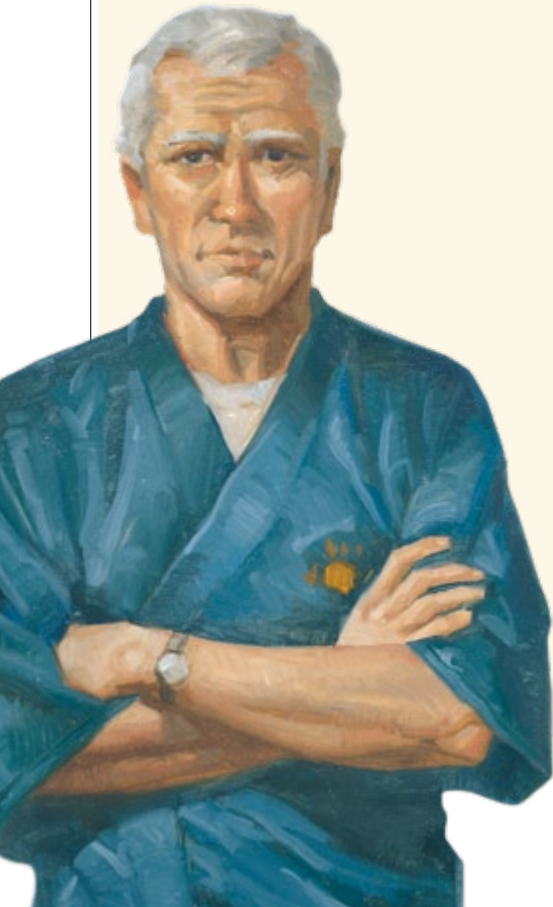
Seuraavana päivänä lääkärit kertoivat Andylle, että hänellä oli keuhkosityöpä, jota ei voinut leikata. Uutisen kuultuaan Andy meni tapaamaan piispaa. Muutaman kuukauden kuluessa hän joutui vuoteenomaksi.

Kun eräänä iltana menin taas käymään hänen luonaan, hänen vaimonsa ohjasi minut hänen makuuhuoneeseensa, missä hän makasi heikossa kunnossa. Polvistuin hänen vuoteensa viereen ja otin hänet syliini. Kuiskasin: ”Rakastan sinua, Andy.” Kaikki voimansa kooten hän kietoi kätensä olkapäälleni ja suurin ponnistuksin sanoi minulle, että hänkin rakasti minua. Kaksi päivää myöhemmin hän kuoli.

Hänen vaimonsa kutsui minut hautajaisiin. Neljän perheenjäsenen lisäksi olin ainoa mukana ollut.

Olen hyvin kiitollinen siitä, että kuuntelin Hengen kuiskauksia käydessä Andyn luona. ■

Irvin Fager, Utah, USA

KYMMENYKSENI EIVÄT VOINEET ODOTTAA

Kun myöhäisessä teini-iässä aloin viettää aikaa kokoaikaisten lähetyssaarnaajien kanssa, tajusin, kuinka tärkeää oli, että minulla on todistus periaatteista, joita pian opettaisin lähetyssaarnaajana. Päätin, että yksi niistä periaatteista, jotka halusin ymmärtää paremmin, oli kymmenykset.

Monet ihmiset saavat todistuksen kymmenyksistä taloudellisesti vaikeina aikoina. Mutta varttuessani minulla oli aina rahaa enemmän kuin tarpeeksi. Jos minulla joskus oli jokin rahantarve, vanhempani huolehtivat siitä. Olin siitä kiitollinen, mutta vaikka tiesinkin, että he kustantaisivat lähetystyöni, päätin, että halusin rahoittaa puolet lähetystyöstäni osaikaisena opettajana ansaitsemillani tuloilla.

Samoihin aikoihin tajusin, etten ollut maksanut täysiä kymmenyksiä viimeisestä palkastani. Päätin maksaa erotuksen seuraavasta palkastani, niin että olisin täysien kymmenysten maksaja.

Kun sain kuukauden palkan, summa oli kuitenkin pienempi kuin olin odottanut. Työ, jota tein, oli jossakin määrin epäsäännöllistä, joten palkkani vaihteli kuukaudesta toiseen. Tajusin pian, ettei palkkani riittäisi kulujeni kattamiseen *ja lisäksi* sen erotuksen maksamiseen, jonka olin Herralle velkaa kymmenyksissä edellisestä palkastani.

Harkitsin vaihtoehtojani ja ajattelin

sitten: ”Minun täytyy vain maksaa erotus seuraavassa kuussa.” Mutta sitten muistin erään uskontoinstituutin oppiaiheen kymmenyksistä. Muistin etenkin, mitä Herra sanoo Vanhassa testamentissa: ”Koetelkaa minua tällä tavalla” (Mal. 3:10). Tässä oli tilaisuuteni panna tuo periaate koetukselle ja saada lujempi todistus siitä, mitä pian opettaisin muille.

Kun maksoin kymmenykseni, tuntui hyvältä, että olin saanut hoidettua ne ajan tasalle. Mutta tilaisuus ”koetella” Herraa tuli heti seuraavana päivänä – paljon nopeammin ja suurenmoisemmalla tavalla kuin olisin koskaan odottanut – kun minulle tarjottiin kokopäiväistä työtä opettajana leikkikoulussa. Voisin

työskennellä siellä siihen asti kunnes lähtisin lähetystyöhön ja ansaitsisin enemmän kuin sen, mitä tarvitsin maksaakseni puolet lähetystyöni kustannuksista. Tämä siunaus lisäsi valtavasti todistustani kymmenyksistä. Tuo todistus vahvistui yhä uudelleen, kun kerroin siitä ihmisille palvellessani Saksan Münchenin ja Itävallan lähetyskentällä seuraavien kahden vuoden ajan.

Tiedän, että kymmenysten periaate on tosi ja että Herra todella avaa meille taivaan ikkunan ja vuodattaa siunausta niin, ”ettei ole kylliksi tilaa ottaa sitä vastaan” (3. Nefi 24:10; ks. myös Mal. 3:10). ■

David Erland Isaksen, Norja

Tajusin pian, ettei palkkani riittäisi kulujeni kattamiseen ja lisäksi sen erotuksen maksamiseen, jonka olin Herralle velkaa kymmenyksissä edellisestä palkastani.

Nuoret aikuiset ja perheiltä

Kirkon jäsenet kautta maailman varaavat maanantai-illan perheiltä varten. Nykyajan profettojen opetusten mukaan perheiltä on aikaa, jolloin ”toimitaan yhdessä, tehdään järjestelyjä, osoitetaan rakkautta, todistetaan, opitaan evankeliumin periaatteita, huvitellaan koko perheen voimalla ja tehdään muita perheen ykseyttä edistäviä asioita”¹.

Seuraaville nuorille aikuisille perheiltä on tärkeä asia. Kaikki heistä eivät asu yhdessä vanhempiensa tai sisarustensa kanssa. Jotkut osallistuvat perheiltään asuintovereiden tai seurakunnan jäsenten tai instituutiiväestävien kanssa. Ja on niitä, jotka varaavat perheillan ajan omaa hartaudenharjoitustaan varten. Mutta he kaikki ymmärtävät ne siunaukset, joita he saavat nyt heti ja tulevaisuudessa noudattaessaan profettojen kehoitusta osallistua perheiltään.

Siunaus elämän kaikilla osa-alueilla

Olen käännyttänyt ja ainoa kirkon jäsen perheessäni, joten osallistun perheiltään kotikaupunkini nuorten aikuisten keskuksessa. Perheiltään osallistuminen on ollut minulle tärkeää, koska olen oppinut

opettamaan pientä ryhmää, olen oppinut ymmärtämään paremmin evankeliumin periaatteita, joita minulle opetettiin tutkiessani kirkkoa, ja olen nähnyt muiden kasvavan, kun he opettavat tai kertovat todistuksestaan.

Tiedän, että nämä ovat tulevaisuuteni kannalta tärkeitä taitoja. Kun minulla on oma perhe, osaan järjestää vaikuttavan ja hauskan perheillan niiden hyvien esimerkkien

ansiosta, joita olen nähnyt.

Mutta perheiltä kuuluu myös tärkeänä osana nykyiseen elämänvaiheeseen. Joskus on helpompaa jäädä kotiin maanantai-iltana etenkin, jos sää on huono tai jos minulla on paljon opiskeltavaa. Mutta lähes joka kerta, kun minulla on tämä pulma, lähdän siitä huolimatta perheiltään, koska tiedän, että on tärkeää olla muiden nuorten naimattomien aikuisten joukossa puhumassa evankeliumista ja pitämässä hauskaa yhdessä. Silloinkin kun meitä osallistujia on vain muutama, se

on yhä hieno kokemus.

Mukavaa perheiltaan osallistumisessa nuorten aikuisten keskuksessa on se, että voimme tulla aikaisin tai jäädä myöhään opiskelemaan, harjoittelemaan pianonsoittoa, pelaamaan pelejä tai vain rentoutumaan – aina on jotakin tekemistä.

Tiedän, että kun olen kuuliainen ja noudatan profeetallista kehotusta osallistua perheiltaan, minua siunataan. Olen nähnyt todisteita siitä opiskelussani, työssäni, saadessani siunaukseksi energiaa tulevaan viikkoon ja yleisenä mielenlennyksenä.

Lenneke Rodermond, Alankomaat

Perustus, jolle rakentaa

Vartuin perheessä, jossa pidimme säännöllisesti perheillan. Muistan, että kun olin lapsi, perheillat olivat yksi tärkeimpiä tapahtumia elämässäni, ja heräsin innoissani joka maanantaiaamu ja muistutin vanhempiani siitä, että sinä iltana oli perheilta. Nyt olen nuori aikuinen, asun vanhempieni luona ja vietän edelleenkin joka viikko tämän erityisen ajan perheeni kanssa.

Koska perheessäni on pidetty perheiltoja jatkuvasti siitä asti kun olin aivan pieni, olen aina ymmärtänyt niiden tärkeyden. Korean tasavallassa, jossa monet vanhemmat

ja lapset ovat hyvin kiireisiä ja perheen yhteinen aika on harvinaista, perheilta on erinomainen

tilaisuus olla yhdessä ja vahvistaa toinen toistamme.

Toinen siunaus, joka on koitunut vanhempieni pyrkimyksistä, on se, että olen saanut lujan perustuksen, jolle rakentaa todistukseni Jeesuksesta Kristuksesta. Vaikka olen oppinut evankeliumia kirkossa, juuri perheiltojen oppiaiheiden avulla olen todella oppinut ymmärtämään evankeliumin periaatteita. Sen johdosta olen voinut käydä kirkossa ja kasvaa evankeliumissa omaan

uskooni enkä vanhempieni uskoon nojautuen.

Hye Ri Lee, Korean tasavalta

Tilaisuus kertoa uskostani

Olen 24-vuotias nuori mies, joka on saanut lujan todistuksen Jeesuksen Kristuksen evankeliumista noudattamalla profeetallista kehotusta pitää perheilta. Vaikka olen ainut kirkon jäsen perheessäni, tajuin kasteeni jälkeen, että perheilta voisi vahvistaa meitä, ja päätin aloittaa ne kotona.

Koko perheeni tietää nyt, että maanantait ovat erityisiä päiviä, jolloin kokoontumme perheenä opiskelemaan evankeliumin totuuksia. Joskus ratkaisemme perheen ongelmia tai keskustelemme yksittäisten perheenjäsenten haasteista, tarpeista tai kiinnostuksen kohteista. Olen oppinut, kuinka voin olla todella yhteydessä taivaalliseen Isääni ja kuinka voin neuvotella perheeni jäsenten kanssa rakastavasti. Sen johdosta olemme olleet enemmän yhtä, mikä on suuri siunaus.

Lisäksi perheilta on antanut perheelleni vahvan perustan Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, ja nyt he

PERHEILTA ON TARKOITETTU KAIKILLE

”Se on tarkoitettu perheille, joissa on vanhemmat ja lapsia, yksinhuoltajaperheille ja perheille, joilla ei ole lapsia lainkaan. Se on tarkoitettu perheiltaryhmille, jonka muodostavat yksinäiset aikuiset, sekä niille, jotka elävät yksinään tai tovereitten kanssa. – Säännöllinen osallistuminen perheiltaan kohottaa yksilön omanarvontuntoa, kehittää perheen ykseyttä, synnyttää rakkautta lähimmäisiimme kohtaan ja aikaansaa luottamusta taivaalliseen Isäämme.”

Ks. presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985), presidentti N. Eldon Tanner (1898–1982) ja presidentti Marion G. Romney (1897–1988), *Perheiltä*, 1977, s. 3; ks. myös presidentti James E. Faust, ”Antoisampaa perhe-elämää perheiltöjen ansiosta”, *Liahona*, kesäkuu 2003, s. 6.

tutkivat kirkkoa. Itse asiassa koko-aikaiset lähetyssaarnaajat osallistuvat perheiltaamme aina silloin tällöin.

Tiedän, että kun solmin avioliiton, perheeni saa siunauksia perheillasta, mutta olen myös kiitollinen siitä, että olen voinut tehdä perheillasta tärkeän osan elämäni nyt. Tiedän, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on tosi ja että perheiltoaohjelma on Jumalan innoittama.

Lebani Butawo, Zimbabwe

Vakiintunut tärkeä asia

Kasvoin perheessä, joka piti perheiltä hyvin tärkeänä asiana. Jotta ehtisimme ajoissa kotiin maanantaisin, menimme koulusta suoraan kotiin emmekä tehneet suunnitelmia olla ystävien kanssa. Henkilökohtaiset tehtävät kuten läksyt hoidettiin perheillan jälkeen. Mikään ei todellakaan ollut tärkeämpää perheellemme kuin tämä erityinen aika olla yhdessä.

Perheilta vaikutti meihin vartuessaamme paitsi sen ansiosta, että pidimme sitä niin tärkeänä, niin myös sen ansiosta, että teimme yhdessä töitä sen onnistumiseksi.

Pidimme oppiaiheen, valmistimme tarjoilun ja pidimme alku- ja loppurukouksen kukin vuorotellen. Emme vain kuunnelleet oppiaiheita vaan meillä oli myös tilaisuuksia toimia opettajina. Sen johdosta sain siunaukseni tietämystä ja todistuksen evankeliumista sekä vahvistuneet perhesiteet.

Koska perheillasta on tullut elämänsäni tapa, odotan siunauksia, joita se tuo, kun minulla on oma perhe.

Chieko Kobe, Japani

Lääke koti-ikävään

Vartuin perheessä, jossa vanhempani ovat olleet loistava esimerkki kahdelle veljelleni, sisarelleni ja minulle, ja perheemme on saanut monia siunauksia heidän ponnistelu- jensa ansiosta. Olemme esimerkiksi kasvaneet yhteen ja tulleet tiiviiksi perheeksi kääntyen toistemme puoleen hädän tai koettelemusten hetkinä. Ja vaikka muutamat perheeni jäsenet ovat vähemmän aktiivisia, he tulevat yhä mukaan perheiltaan.

Asuin jonkin aikaa Sydneyssä Australiassa, ja minulla oli kova koti-ikävä, koska asuin niin kaukana Irlannista. Onneksi asuin lähellä kirkon seurakuntakeskusta, jossa osallistuin perheiltaan muiden nuorten aikuisten kanssa. Se oli minulle suuri siunaus, ja kun olin perheillassa,

en tuntenut enää koti-ikävää. Oli hienoa olla tekemisissä muiden jäsenten kanssa rentouttavissa puitteissa paikassa, jossa Henki oli läsnä.

Linda Ryan, Irlanti

Jotakin, mitä en koskaan kadu

Liityin kirkkoon toukokuussa 2009. Sen jälkeen olen oppinut nopeasti arvostamaan siunauksia, jotka koituvat säännöllisestä osallistumisesta perheiltaan. Yksi

muistorikas kokemus sattui, kun nuorten naimattomien aikuisten seurakuntamme pelasi paikallisen seurakuntakeskuksen juhlasalissa ”tuolijalkapalloa”, variaatiota sisäjalkapallosta. Tarkoitus oli puolustaa omaa tuolia ja pommittaa samalla muiden ihmisten tuoleja kumisella pallolla. Liittouduin kahden muun pelaajan kanssa, ja pelin loppuvaiheissa jäljellä olimme enää me kolme, joten käännyimme ripeästi toisiamme vastaan. Sen sijaan että olisimme suuttuneet siitä, nauroimme itsemme kipeiksi! Niin hauskaa minulla ei ole ollut aikoihin, ja tiedän, että minun olisi vaikea saada samankaltaista kokemusta mistään kirkon ulkopuolelta. Kaikilla

oli todella hauskaa, vaikka he eivät voittaneetkaan, mutta se ei tehnyt kokemuksesta tärkeää minulle.

Tärkeä asia meille kaikille

On monia tapoja, joilla voisin viettää maanantai-iltoja aina yliopiston yhdistyksiin osallistumisesta muuhun urheilu- ja viihdetoimintaan. Mutta me, jotka asumme opiskelijatalossamme – kaikki myöhempien aikojen pyhiä – olemme päättäneet, että on tärkeää pitää perheilta, ja asetamme sen etusijalle. Olemme valinneet tämän tärkeän asian vahvistaaksemme toisiamme tässä elämänvaiheessa, jolloin evankeliumin mukaan elämistä voisi pitää vaikeana. Todistuksesta ja kokemuksista kertominen muille on tuonut meitä lähemmäs toisiamme nuorina aikuisina ja ystävinä.

Perheilta on se hetki viikosta, jolloin voin luottaa siihen, että saan hengellistä ravintoa. Useita kertoja olen tullut perheiltaan mielessäni kysymyksiä, joihin olen saanut vastaukset oppiaiheissa tai hengellisissä ajatuksissa, jotka on lausuttu. Silloin voin myös asettaa ja pohtia tavoitteita, jotka auttavat minua kehittymään henkilökohtaisesti.

Se, että olemme päättäneet pitää tunnollisesti perheiltaa, ei ole tuntunut minusta uhraukselta. Tiedän, että siellä minun pitäisi olla, ja siellä myös *haluan* olla. ■

Luc Rasmussen, Wales

VIITE

1. Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee ja N. Eldon Tanner, *Perheiltojen käsikirja, 1970–1971, 1970*, s. 5.

Mieliinpainuvaksi sen teki ystäväyden henki, jota tunsin toiminnassa.

Sellaiset hetket auttavat minua keventämään jatko-opintojen tuomaa valtavaa painetta. Olipa viikko mennyt miten tahansa, tiedän, että minusta tuntuu aina paremmalta, jos lähden perheiltaan. En ole ehkä aina innoissani toiminnasta enkä ehkä halua aina uhrata sitä aikaa, mutta en koskaan kadu sitä, että lähdin mukaan.

Matt Adams, Nebraska, USA

”Tunnen oloni kirkossa hyvin yksinäiseksi. Kuinka voin oppia tuntemaan kuuluvani joukkoon?”

Kun yrität rukoillen löytää vastauksen kysymykseesi, muista tämä opetus pyhistä kirjoituksista: kun me liitymme kirkkoon, emme ”enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan [kuulumme] – – samaan kansaan kuin pyhät” (Ef. 2:19). Tämä tarkoittaa sitä, että meidän tulee olla ystävällisiä kaikille kirkossa. Me kaikki olemme Jumalan lapsia, jotka yrittävät palvella Häntä rakkaudessa ja ykseydessä.

Seuraavassa on pari keinoa, joilla voit tuntea kuuluvasi joukkoon:

Tutustu kaikenikäisiin ihmisiin. Voit esimerkiksi sakramenttikokouksessa istuutua sellaisen yksinhuoltajaäidin viereen, jolla on pieniä lapsia. Hän saattaisi arvostaa apuasi. Tai voisit toivottaa tervetulleeksi jäseniä, jotka ovat uusia seurakunnassanne, ja tutustua heihin. Kun Nuoriin Miehiin tai Nuoriin Naisiin tulee 12-vuotiaita, voit istua heidän vieressään. On hauskaa, kun on omanikäisiä ystäviä, mutta jos pyrit auttamaan muita, jotka ovat eri-ikäisiä ja joilla on erilaisia kiinnostuksen kohteita, sinulla on enemmän mahdollisuuksia saada ystäviä.

Käy seurakuntasi toiminnoissa. On vaikeaa mennä yksin, mutta osallistuessasi saat ystäviä. Istu jonkun sellaisen viereen, joka istuu yksin. Tervehdi ja kysy, mikä häntä kiinnostaa. Se saattaa olla hyvän ystävyyden alku.

Osallistu

Useita kuukausia sitten lähdin kotimaastani ja muutin maahan, jossa tunsin vain sisareni ja hänen poikaystävänsä. Kirkossa tunsin itseni ulkopuoliseksi. Meni pari kolme kuukautta, ja tunsin edelleenkin samaa yksinäisyyttä, kunnes päätin hymyillä muille ja kysyä: ”Mitä kuuluu?” Joka sunnuntai sen jälkeen he sanoivat minulle enemmän kuin pelkästään ”hyvää”. Apua oli myös siitä, että osallistuin seminaariin ja toimintailtoihin ja suoritin Edistymisen-ohjelmaa muiden nuorten naisten kanssa. Nyt viihdyn kirkossa, aivan kuin olisin kotona.

Vanessa B., 17, La Vega, Dominikaaninen tasavalta

Tutustu muihin

Minulla oli vuosia sitten sama ongelma. Niinpä päätin yrittää sopeutua joukkoon ja näyttää ihmisille todellisen minäni. Heti kun avauduin muille, he avautuivat minulle, ja näin lujia ystävyys-suhteita saattoi muodostua jokaisen koorumini jäsenen kesken.

MacCoy S., 17, Utah, USA

Autta toisia

Muista, että kaikki ihmiset ovat taivaallisen Isän lapsia. Yritä hymyillä ja olla ystävällinen jokaiselle. Autta toisia. Mene niiden luo, jotka myös tuntevat itsensä yksinäisiksi. Kun palvelen toisia, tunnen iloa enkä yksinäisyyttä. On myös ehdottoman tarpeellista osallistua seminaariin tai instituuttiin. Tuntemme siellä lämpöä ja hyvyttä. Älä pelkää kertoa ongelmistasi tai huolestasi. Me kaikki olemme veljiä ja sisaria, ja ongelmamme ja koettelemuksemme ovat samankaltaisia.

Igor P., 19, Kiova, Ukraina

Luo ystävyys-suhteita muissa ikäryhmissä

Olen tutustunut paremmin nuorempiin ikäryhmiin ja niiden johtohenkilöihin kuin omanikäisiini. Tiedän, että ystävyystyt vielä niiden kanssa, jotka ovat kirkossa, ja ellei niin käy, niin kaikki on hyvin, koska opiskelet edelleen kirkon aineistoa.

Susanna Z., 18, Kalifornia, USA

Aloita keskustelu

Muutimme perheeni kanssa jokunen vuosi sitten. Muutamana ensimmäisenä viikkona käydessäni kirkossa ja toimintaillassa tunsin olevani yksin. Mutta rukoilin joka päivä, että voisin saada uusia ystäviä ja tuntea kuuluvani uuteen seurakuntaani. Vähä vähältä olen oppinut rakastamaan ja arvostamaan tätä seurakuntaa. *Minun* piti olla se, joka otti ensimmäisen askeleen. *Minun* oli aloitettava keskustelu. *Minun* oli oltava täysin mukana luokissa ja kuunneltava, mitä muut sanoivat. Taivaallisen Isän avulla minulla on nyt läheinen ystävyysuhde ihmisiin, joihin en koskaan kuvitellut ystäväystävänäni.

Leah V., 16, Colorado, USA

Ystävyysty johtajiksi

Monen kuukauden ajan tunsin olevani yksin kirkossa. Nautin kokouksista ja toiminnoista, mutta en vain tuntenut sopivani yhteen muiden tyttöjen kanssa. Sitten aloin jutella johtajieni kanssa enemmän kuin ennen. Johtajani ovat hauskoja. Kun aloin jutella heille, minusta alkoi tuntua, että kuului paremmin ohjelmaan ja että minulla oli ystäviä toimintailloissa.

Kimberly G., 14, Arizona, USA

Rukoile, että saisit hyviä ystäviä

Minulla oli tapana kysellä itseltäni kirkon toiminnoissa: ”Miksi minulla ei ole ystäviä?” Olin surullinen ja yksin ja käännyin Jumalan puoleen

rukouksessa. Pyysin taivaallista Isääni lähettämään minulle hyviä ystäviä. Se ei ole ollut helppoa, mutta aikaa myöten olen saanut monia hienoja ystäviä. Enää en pelkää puhua kenenkään kanssa tai mennä mukaan tyttöryhmiin. Tajuan, että taivaallinen Isä vastasi rukouksiini ja etten ollut koskaan yksin.

Daiana I., 16, Corrientes, Argentiina

Etsi kavertuutta

Kun tulin Nuoriin Naisiin, tunsin olevani yksin, koska ystäväni olivat jääneet Uskollisten luokkaan. Mutta yritin tukea nuoria naisia, ja hekin tukivat minua, ja pystyin saamaan uusia ystäviä ja olemaan tekemisissä heidän kanssaan. Enää en tuntenut olevani yksin, ja se teki minut onnelliseksi. Olen nyt mehiläisten luokan johtaja, ja jos näen uuden sisaren, joka tuntee olonsa vaivautuneeksi seurassamme, juttelen hänen kanssaan, selitän, mitä teemme luokassa,

ja yritän saada hänet tuntemaan, että hän kuuluu joukkoomme.

Gredy G., 14, Lima, Peru

ANTAKAA ITSESTÄNNE RAKASTAVASTI JA PALVELLEN

”Yksinäisyys Jumalan valtakunnassa on usein itse aiheutettu karkotus.

Toivomme, että te jokainen tunnette tarvetta liittyä yhteen koko seurakuntaperheen kanssa ja käyttää ainutlaatuisia lahjojanne ja kykyjänne kaikkien veljämme ja sisartemme elämän koskettamiseen. Meillä kaikilla on rajattomasti tilaisuuksia huolehtia ja perehdyttää seurakunnassa, jos olemme halukkaita antamaan itseltämme rakastavasti ja palvelleen.”

Ks. vanhin Robert D. Hales kahdenoista apostolin koorumista, ”Seurakuntaperheeseen kuuluminen”, *Liahona*, maaliskuuta 1999, s. 12.

SEURAAVA KYSYMYS

”Vanhempani ovat eronneet. Saan joskus toiselta neuvon, joka on ristiriidassa toiselta saadun neuvon kanssa. Mitä teen?”

Lähetä vastauksesi 15. maaliskuuta 2011 mennessä osoitteeseen

Liahona, Questions & Answers 3/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
tai sähköpostiosoitteeseen
liahona@ldschurch.org

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi tulee sisältyä seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi ja, jos olet alle 18-vuotias, vanhempi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Sanoma maistui hyvältä

En oikeastaan etsinyt Jumalaa, mutta kun kaksi nuorta miestä kysyi, voisivatko he kertoa minulle erään sanoman, päätin kuunnella.

Anthony X. Diaz

Vaikka minut oli kastettu lapsena yhteen kirkkoon ja kävin lapsuudessani silloin tällöin toisessa, uskonto ei ollut koskaan todella iso osa elämäni. Kun tulin vanhemmaksi, perheeni muutti monta kertaa ja lakkasimme käymästä kirkossa. Uskoin Jumalaa, mutta en ajatellut Häntä tai uskontoa kovinkaan usein.

Se kaikki muuttui vuonna 2006, kun olin 14-vuotias. Setäni Billy kuoli, vaikka hän oli vielä reilusti alle 40-vuotias. Hänen enneaikainen kuolemansa sai minut ymmärtämään, kuinka paljon rakastin häntä, ja herätti minussa sisäisen kyselynhalun. Minne hän meni kuoltuaan? Elikö hän edelleen ja oliko hänellä tulevaisuus? Mitä tapahtuisi hänen lapsilleen ja muille perheenjäsenille, jotka jäivät jälkeen? Mikä oli hänen elämänsä merkitys? Mikä oli *minun* elämäni merkitys?

Nämä ajatukset pyörivät mielessäni usean seuraavan kuukauden ajan. Kun äitini, kolme nuorempaa sisarustani ja minä olimme eräänä syyskuun iltana vuonna 2007 tulossa ulos

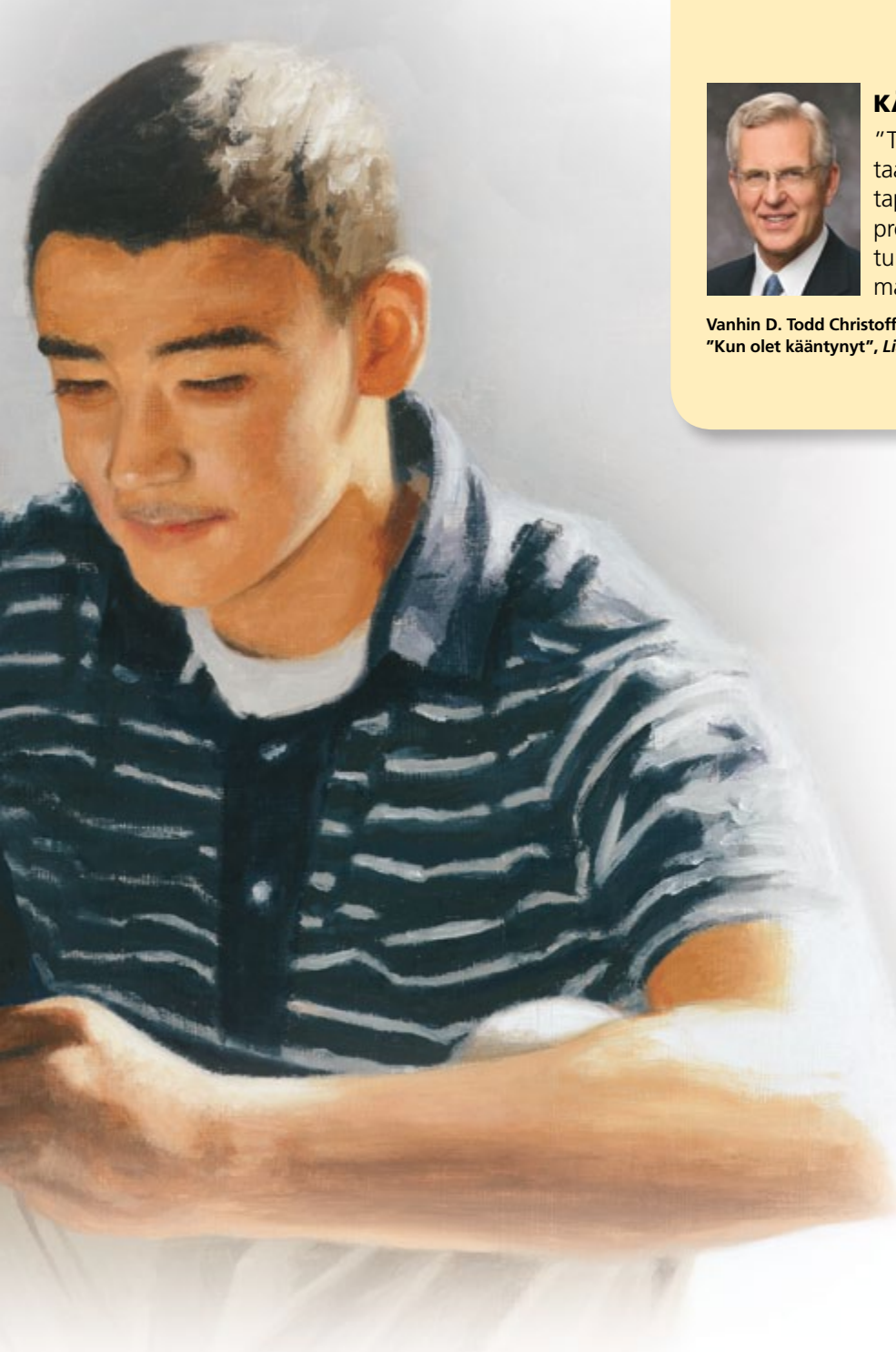
**Muistan luke-
neeni Alman
kirjan luvusta
32 uskon sie-
menen kasva-
misesta ja siitä,
miten se mais-
tui hyvältä. Se
kuvasi täsmäl-
leen sitä, miltä
Mormonin kirja
minusta tuntui.**

herkkukaupasta kotikaupun-
gissamme Haverhillissä Massa-
chusettsin osavaltiossa Yhdys-
valloissa, istahdimme hetkeksi
penkille. Luoksemme tuli kaksi
mustiin pukuihin, valkoiisiin
paitoihin ja solmioihin pukeu-
tunutta nuorta miestä. Toinen
heistä sanoi: ”Tiedän, että voi
tuntua vähän omituiselta jutella
kahdelle ihmiselle, joita ei tunne,

mutta voisimmeko kertoa teille
erään sanoman?”

Se sopi meille. Tiesin, että he
aikoivat puhua meille uskon-
nosta, ja minuun teki vaikutuk-
sen se, etteivät he vain työntä-
neet meille korttia tai lehtistä ja
kävelleet tiehensä. Sen sijaan
nämä nuoret miehet vaikuttivat
aidosti kiinnostuneilta meistä
ja innostuneilta sanomastaan.

KÄÄNTYMYKSENNE

”Tiedätte, että evankeliumia kirjoitetaan sydämeenne, kääntymyksenne on tapahtumassa, kun Herran sana Hänen profetoiltaan, entisiltä ja nykyisiltä, tuntuu yhä ihanammalta ja ihanammalta sielullenne.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdenoista apostolin koorumista, ”Kun olet kääntynyt”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 11–12.

Sanomansa päätteeksi he kysyivät, voisivatko he tulla käymään luonamme. Äitini suostui siihen ja sopi ajan, joten häntä minun on kiittäminen elämästäni tapahtuneesta suuresta myönteisestä muutoksesta.

Me aloimme opiskella evankeliumia. Vähän ajan kuluttua äiti alkoi käyttää aikaansa muihin asioihin eikä enää jatkanut tapaamisia lähetyssaarnaajien kanssa, mutta minä jatkoin.

Löysimme helposti yhteisen sävelen vanhin Kelseyn ja vanhin Hancockin kanssa. Osasyys siihen oli kenties se, etteivät he olleet paljon minua vanhempia. Tunsin saavani paljon rakkautta heiltä, ja samaa tunsin heitä kohtaan. Pian sain tuota samaa rakkautta seurakunnan jäseniltä ja muilta nuorilta vaarnassamme.

Lähetyssaarnaajat selittivät minulle pelastussuunnitelman, joka vastasi

kysymyksiin, joita minulla oli sedästäni ja oman elämäni tarkoituksesta. Vanhimmat tutustuttivat minut myös Mormonin kirjaan. Muistan lukeneeni Alman kirjan luvusta 32 uskon siemenen kasvamisesta ja siitä, miten se maistui hyvältä (ks. jae 28). Se kuvasi täsmälleen sitä, miltä Mormonin kirja minusta tuntui. Se, mitä luin ja mitä lähetyssaarnaajat minulle opettivat, kuulosti todelta, tuntui oikealta ja maistui hyvältä.

Äitini kiusoitteli minua ”erakko-rapuvaiheestani”, kuten hän sitä nimitti, koska minulla oli tapana vetäytyä huoneeseeni ja lukea tuntikausia Mormonin kirjaa. Vaikka en tuolloin tunnistanut tunteitani Pyhän Hengen vaikutukseksi, tunsin, että tämä polku oli oikea.

Kysyessään, menisinkö kasteelle, lähetyssaarnaajat kehottivat minua rukoilemaan päätöksestäni. Kun rukoulin tietääkseni, pitäisikö minun liittyä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon, sain hyvin suoran vastauksen. Jopa niin suoran, että se järkytti minua. Ohje oli selkeä: mene kasteelle.

Muistan elävästi päivän, jolloin minut kastettiin – 15. joulukuuta 2007. Kun seisoin kylmässä vedessä vanhin Kelseyn kanssa ja hän nosti kätensä suoraan kulmaan, Henki aivan kuin täytti minut. Se tuntui valtaavan koko olemukseni. Voisin sanoa, että myös hymyni ulottui korvasta korvaan,

mutta se kuvaus ei kykene lähimainkaan kuvaamaan, mitä tunsin.

Kasteeni jälkeen tunsin edelleen Hengen. Minä *tunsin* itseni pyhitetyksi. Minä *tiesin*, että syntini oli annettu anteeksi. Tunsin taivaallisen Isän hyväksyvän sen, että tämä oli todellakin polku, jota minun piti kulkea.

Kun pieniä epäilyksiä toisinaan herää, palaan tuohon kokemukseen ja muistan, miltä minusta tuntui sinä päivänä. Se, että muistan, mitä silloin tunsin, auttaa minua karkottamaan kaikki epäilykset, joita mahdollisesti kohtaan.

Vaikka emme palaa kasteen vesiin kokemaan uudelleen noita voimakkaita tunteita, me voimme muistaa sen tunteen, kun uudistamme liittomme tekemällä parannuksen ja nauttimalla sakramentin. Joka kerta kun teen parannuksen, voin kokea sen tunteen uudelleen – että minut puhdistetaan ja minua rakastetaan.

Tuon rakkauden tunteminen auttaa minua samastumaan siihen, mitä Joseph Smith opetti: ”Mies, joka on täynnä Jumalan rakkautta, ei tyydy siunaamaan ainoastaan omaa perhettään, vaan vaeltaa halki koko maailman innokkaana siunaamaan koko ihmiskuntaa.”¹ Tieto sielun arvosta auttaa minua innostumaan tilaisuuksista lähteä opettamaan alueellani palvelevien läheyyssamaajien kanssa. Odotan myös päivää, jolloin voin palvella kokoaikaisessa lähetystyössä ja kertoa muille, kuinka onnelliseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on minut tehnyt. ■

VIITE

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 346.*

ELÄ JATKUVASTI EVANKELIUMIN MUKAAN

Vaikka Anthony on kiitollinen niistä voimakkaita hengellisistä kokemuksista, joita hän sai liittyessään kirkkoon, hän tietää, ettei yhden keskeisen kokemuksen valo riitä loputtomiin. ”Meidän täytyy pitää todistuksemme palavana”, hän sanoo. ”Ja me tiedämme, kuinka voimme tehdä sen. Lukemalla pyhiä kirjoituksia. Käymällä kirkossa. Kaikkea sellaista.”

Anthony huomauttaa, että hän voi tuntea eron silloin, kun hän tekee noita asioita ja kun hän ei tee. Ja hän on löytänyt keinoja pitää evankeliumin mukaisen elämän mallin ”tuoreena”.

”Muistan tutkineeni Evankeliumin periaatteet -luokassa kertomusta tuhlaajapojasta (ks. Luuk. 15:11–32). Kuin luin nuoresta miehestä, joka lähti isänsä kodista, ajattelin: ’Minä olisin voinut olla tuo poika.’ Henki todisti minulle voimakkaasti, että tuon pojan tavoin minäkin voisın palata Isäni luo. Tuntui siltä kuin taivaallinen Isä olisi sanonut: ’Minä rakastan sinua.’ Se oli yhtä voimakas tunne kuin se, jota tunsin kastepäivänäni.”

Hän on huomannut myös, että rukoillessa ja pyhiä kirjoituksia tutkiessa on tärkeää esittää kysymyksiä. ”Kun luen pyhiä kirjoituksia”, hän sanoo, ”etsin vastauksia asioihin, joita ajattelen tai ihmettelen. Kysyn taivaalliselta Isältä, mitä Hän haluaisi minun oppivan lukemastani. Teen samoin kun menen kirkkoon.

Kun esitän kysymyksiä, koskivatpa ne jotakin erityistä asiaa, joka minun pitäisi tehdä elämässäni, tai sitten sitä, mitä tutkimani asia tarkoittaa, kykenen myös helpommin tuntemaan Pyhän Hengen ohjausta. Tiedän, että taivaallinen Isä on todella olemassa ja että Hän vastaa meille aina.”

REHELLISET KYMMENYKSET – SUURI SIUNAUS

Oscar Alfredo Benavides

Kun olin melkein 17-vuotias, minut kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon ja tunsin halua palvella Herraa lähetystyössä. Kun sain lähetystyökutsuni muutamia vuosia myöhemmin, minut kutsuttiin lähtemään Perusta ja saarnaamaan palautettua evankeliumia Salt Lake Cityssä.

Vaikka ajattelinkin, että on suuri siunaus palvella lähetystyössä, mieltäni painoivat monet asiat, joita tarvitsin: asiakirjat, passi, viisumi, vaatteet ja tietenkin raha. Olin työssä, mutta en ansainnut riittävästi. Olin epätoivoinen! Puolitoista kuukautta ennen kuin minun oli tarkoitus lähteä, olin saanut kokoon vain pienen osan tarvittavista varoista. En voinut tehdä muuta kuin kääntyä rukouksessa Herran puoleen.

Koska en ansainnut kovin paljon rahaa, joka kuukausi maksamani kymmenykset olivat niukat. Mutta oivalsin pian, ettei Herra välitä summan pienuudesta: Hän välittää siitä, että me maksamme ne 10 prosenttia, jotka Hän on pyytänyt. Minulla oli vakaumus ja varmuus siitä, että jos maksaisin edelleen kymmenykset, Herra järjestäisi sen, mitä tarvitsin.

Kaikki alkoikin järjestyä. Sain kaksi lisätyöpaikkaa ja hankin asiakirjani. Monet seurakuntani jäsenistä, etenkin Apuyhdistyksen sisaret, auttoivat muissa välttämättömissä tarpeissa. Ja vaarnani jäsenet tarjosivat myös apuaan. Lähdin lähetystyöhön mukanani kaikki, mitä vaadittiin.

Kokoaikaisena lähetysaarnaajana opetin kymmenysten lakia ja sen lupauksia (ks. Mal. 3:10) kiitollisena ja todistaen. ■

"Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin." (Matt. 6:32–33.)

MINNE SINUN YSTÄVÄSI VIEVÄT SINUA?

John Bytheway

Onko sinulle koskaan käynyt näin: Istut kirkossa kuuntelemassa puhujaa, kun aivan äkkiä kuulet kovia ääniä ylhäältä katolta. Suureksi yllätykseksi katto avautuu paljastaen kirkkaansinisen taivaan ja näet neljän miehen kurkistelevan sieltä seurakuntaa. Seuraavaksi tajuat, että he ovat laskemassa yhtä miestä paareilla kappelin lattialle.

Onko sinulle koskaan käynyt niin? Luultavasti ei. Mutta jotakin samankaltaista tapahtui Vapahtajan palvelutyön aikana.

Ihmeellinen paraneminen

Kertomus kohdassa Luuk. 5:18 alkaa seuraavasti: ”Paikalle tuli miehiä, jotka kantoivat vuoteella halvaantunutta. He yrittivät tuoda hänet sisälle taloon asettaakseen hänet Jeesuksen eteen.” Ainoa ongelma oli, etteivät he voineet tuoda sairasta ystävänsä sisään, koska paikka oli tupaten täynnä! Jopa oviaukot olivat täynnä ihmisiä, eikä sisälle päässyt millään.

Tässä vaiheessa ystävät olisivat voineet antaa periksi ja lähteä kotiin.

Mutta he eivät tehneet niin. Voi melkein kuvitella keskustelun: ”Mitä meidän pitäisi tehdä?” sanoo yksi. ”Minulla on ajatus”, sanoo toinen. ”Mennään rakennuksen katolle, tehdään kattoon aukko ja lasketaan hänet lattialle!” Voi myös kuvitella, että tässä vaiheessa, kuullessaan nämä epätavalliset suunnitelmat, sairas mies sanoo: ”Siis mitä te aiotte tehdä?”

Kertomus jatkuu:

”He kiipesivät katolle, irrottivat tiiliä ja laskivat sairaan vuoteineen kaikkien keskelle Jeesuksen eteen.

Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi: ”Ystäväni, sinun syntisi on annettu anteeksi.” (Luuk. 5:19–20.)

Lainopettajat ja fariseukset pitivät sitä jumalanpilkkana, joten Jeesus vastasi:

”Kumpi on helpompaa, sanoa: ’Sinun syntisi on annettu anteeksi’, vai sanoa: ’Nouse ja kävele’?

Mutta jotta tietäisitte, että Ihmisen Pojalla on valta antaa maan päällä syntejä anteeksi – hän puhui nyt halvaantuneelle – ’minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.’” (Luuk. 5:23–24.)

Ole sellainen ystävä, joka vie ihmisiä Kristuksen luo.

Kertomus päättyy kauniisti:

”Heti paikalla mies kaikkien nähdessä nousi jalkeille, otti vuoteen, jolla oli maannut, ja lähti kotiinsa ylistäen Jumalaa.

Kaikki olivat hämmästyksestä suunniltaan ja ylistivät Jumalaa. Pelon vallassa he sanoivat: 'Me olemme tänään nähneet sellaista, mitä ei voisi todeksi uskoa.' (Luuk. 5:25–26.)

Jos tunnet olevasi hengellisesti heikko

Ehkäpä et ole nähnyt tuollaista tapahtumaa, mutta on monia tapoja soveltaa tätä kertomusta elämääsi.

Voisit asettua sairaan miehen asemaan. Sanotaan vaikka, että olet heikko – et fyysisesti vaan hengellisesti. Minne sinun ystäväsi vievät sinua? Ehkäpä he vievät sinua juhliin tai elokuvaan tai johonkin muuhun toimintaan, mihin sinulla ei ole juuri sanottavaa? Saamme tästä kertomuksesta erinomaisen opetuksen: Voi tulla päivä, jolloin et ole niin vahva kuin sinun pitäisi olla. Siinä vaiheessa on ratkaisevaa, millaisia ystäviä olet valinnut. Valitse ystäviä, jotka vievät sinua Kristuksen luo. On mittaamaton siunaus, että on ystäviä, jotka vievät sinua aina korkeammalle maaperälle.

Millainen ystävä sinä olet?

Mutta on toinenkin tapa tarkastella tätä pyhien kirjoitusten kohtaa. Sijoita itsesi ystävien asemaan. Millainen ystävä sinä olet? Vaikka Vapahtaja oli se, joka paransi miehen ja antoi tälle anteeksi, ystävät ansaitsevat myös maininnan. He rakastivat ystäväänsä ja halusivat auttaa tätä. He eivät antaneet periksi ja lähteneet kotiin, kun tilanne kävi vaikeaksi. Kuvittele iloa, jota he varmasti tunsivat katsoessaan alas katolta ja nähdessään ystäväänsä ottavan vuoteensa ja kävelevän! Siinä on toinen opetus: Ole sellainen ystävä, joka vie ihmisiä Kristuksen luo. Nuo ystävät olivat rohkeita, sinnikkäitä, jopa luovia. Joka sanalla, joka toimella, joka valinnalla sinä voit johdattaa ihmisiä Vapahtajan luo, joka voi parantaa meidät paitsi fyysisesti myös hengellisesti. ■

**Vanhin
Carlos A. Godoy**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

EVANKELIUMI ON TARKOITETTU JOKAISELLE

*Olin usein miettinyt, mistä todellinen onni tulee.
Sitten löysin sen ”isosta laatikosta”.*

Kun olin 16-vuotias ja asuin Porto Alegressa Brasiliassa, isoveljelläni oli ystävä, joka kävi usein meillä. Kerran tämä ystävä kertoi meille, että hän oli löytänyt erään kirkon ja että hän piti sen jäsenten elämäntavasta.

Hän kertoi meille vähän liittymisestäään Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon, mutta epäili, olimmeko veljeni ja minä ”kirkkoainesta”. Hän ajatteli, että veljeni ja minun olisi liian hankalaa omaksua kirkon tasovaatimukset.

Sisaremme oli hyvä, ystävällinen tyttö. Noiden ominaisuuksien vuoksi ystävämmme ajatteli, että hän saattaisi kiinnostua siitä, mitä myöhempien aikojen pyhät edustivat, joten hän kysyi äidiltämme, voisiko siskomme osallistua erääseen kirkon toimintaan hänen kanssaan.

Äitimme antoi luvan mutta vain sillä ehdolla, että joko veljeni tai minä lähtisi mukaan. Veljeni oli nopeampi kuin minä ja sanoi vikkelaisti: ”En minä!” Niinpä minut määrättiin lähtemään toimintaan sisareni kanssa.

Se ei oikeastaan haitannut minua. Olin ollut utelias kirkon suhteen siitä saakka kun olin pannut merkille suuren, neliömäisen kappelin kouluani vastapäätä. Olin nähnyt

*Veljeni ystävä epäili, olimmeko veljeni ja minä (yllä) ”kirkkoainesta”.
Mutta minä olin utelias.*

usein ihmisten menevän kirkkoon ja tulevan sieltä ja olin huomannut, että miehillä oli valkoinen paita ja solmio. Mietin, mitä sen ”ison laatikon”, kuten silloin rakennusta mielessäni nimitin, sisällä mahtoi tapahtua.

Ensimmäinen toimintani

Sisareni ja minä saavuimme kirkolle ystävämmen kanssa. Sisällä suuren juhlasalin keskellä oli pieni ryhmä ihmisiä: kaksi sisarlähetysaarnaajaa ja ehkä kuusi muuta. He pelasivat yksinkertaista peliä, söivät popcornia ja joivat mehua.

Kaikki nauroivat ja kaikilla oli hauskaa.

”Keitä nämä ihmiset ovat”, mietin, ”ja miksi he ovat niin onnellisia?” Tiesin, ettei se voinut johtua pelistä, jota he pelasivat, eikä ympäristöstä tai tarjoilusta, josta he nauttivat. Se kaikki oli kovin vaatimatonta. Onni näytti tulevan heidän sisältään.

Olin usein miettinyt, mistä todellinen onni tulee ja mitä voisin tehdä löytääkseni sen. Ajattelin, että ehkä se tuli jännittävästä toiminnasta tai eksoottisten lomien viettämisestä tai kaiken sen tavoittelemisesta, mitä maailmalla oli tarjota. Ja sitten menin siihen seurakuntakeskukseen, missä

ne ihmiset olivat hyvin onnellisia, vaikkei heillä ollut mitään noista asioista. Se teki minuun huomattavan vaikutuksen.

Toiminnan jälkeen lähetyssaarnaajat seisoivat ovelta kättelemässä jokaista. Kun siskoni meni ovelle, he kysyivät häneltä, olisiko hän kiinnostunut tietämään lisää kirkosta. Hän vastasi: ”Ei kiitos.” Mutta minä olin yhä utelias. Tunsin halua uskoa (ks. Alma 32:27), joten kun he kysyivät, haluaisinko saada lisää tietoa evankeliumista, vastasin myöntävästi.

Vanhempani eivät olleet kiinnostuneita lähetystyökeskusteluista tai siitä, että niitä käytäisiin kotonamme, joten sovin niin, että ne pidettiin seurakuntakeskuksessa. Seuraavan kuukauden ajan otin selvää Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista – siitä, mikä teki ne ihmiset siinä juhlasalissa niin onnellisiksi. Opin, että onni tulee siitä, että teen sitä mitä Herra haluaa minun tekevän, että se tulee sisältä ja että voisin olla onnellinen huolimatta siitä, mitä ympärilläni tapahtuu. Se oppi oli ”minusta ihana” (Alma 32:28). Halusin sen elämäni.

Kuukausi sen ensimmäisen toiminnan jälkeen päätin liittyä kirkkoon. Seuraavina vuosina myös molemmat vanhempani liittyivät kirkkoon.

Koettelemuksia kasteen jälkeen

Kohtasin paljon haasteita kasteeni jälkeen. Muutokset, joita minun piti tehdä elämässäni, olivat suuria. Kaiken lisäksi minusta tuntui joskus, ettei minulla ollut kirkossa ystäviä, ja tunsin kiusausta palata takaisin vanhojen ystäväni luo. Mutta haluni tuntee iloa – ja ymmärrykseni siitä, että me voimme olla onnellisia ulkoisista

Vanhin Godoy lähetyssaarnaajana Brasiliassa vuonna 1982.

Kokemukseni kääntymyksestä – omastani ja muiden – ovat opettaneet minulle, että Henki voi koskettaa ketä tahansa missä tahansa ja ettei ole olemassa mitään mahdollisen kirkon jäsenen ihannetyyppiä. Me kaikki tarvitsemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

KUTSU JAKAA EVANKELIUMIN ILOA

”Aaronin pappeuden nuoret miehet ja te nuoret miehet, joista on tulossa vanhimpia:

Toistan sen, mitä profeetat ovat pitkään opettaneet – että jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon.”

Presidentti Thomas S. Monson,
”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*,
marraskuu 2010, s. 5.

olosuhteista huolimatta – auttoivat minua käymään edelleen kirkossa. Tiesin, etten voisi hylätä uskoani (ks. Alma 32:36). Aikaa myöten sain kirkosta ystäviä, jotka auttoivat minua tässä muutosvaiheessa. Ja kun elin jatkuvasti evankeliumin mukaan, todistukseni vahvistui ja onnellisuuteni lisääntyi (ks. Alma 32:37).

Kokemukseni kääntymyksestä – omastani ja muiden – ovat opettaneet minulle, että Henki voi koskettaa ketä tahansa missä tahansa ja ettei ole olemassa mitään mahdollisen kirkon jäsenen ihannetyyppiä. Me kaikki tarvitsemme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Me kaikki käymme läpi tapahtumia tullaksemme enemmän Hänen kaltaisikseen.

Sen ymmärtäminen on auttanut minua lähetyssaarnaajana São Paulossa Brasiliassa ja lähetysohjohtajana Belemissä Brasiliassa ja kirkon jäsenenä. Se on auttanut minua, kun olemme vaimoni kanssa valmistaneet lapsiamme lähetystyöpalveluun. Kaksi lapsistamme on jo palvellut kokoaikaisessa lähetystyössä, ja ennen kuin he lähtivät, muistutin, ettei heidän pidä tuomita ihmisiä näiden ulkoisen olemuksen tai elämäntavan nojalla. ”Älkää antako periksi kenenkään kohdalla siksi, että pidätte häntä omituisena”, sanoin heille. ”Yrittäkää nähdä sisimpään. Siellä voi olla joku toinen Carlos.”

Olen kiitollinen siitä, että ymmärrän meidän kaikkien olevan Jumalan lapsia ja että tiedän kaikkien – eikä vain muutamien – voivan ottaa vastaan ilon, joka seuraa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaisesta elämästä. ■

HEIJASTUS IANKAIKKISUUDESTA

Ks. OL 131:1-4; 132:1-20.

KUN MINUSTA TULI NÄKYMÄTÖN

Julkaistaan nimettömänä

Olimme juuri saapuneet motellihuoneeseemme, kun puhelin soi. Tiesin, että kuulisimme huonoja uutisia Jodista, yhdeksän kuukauden ikäisestä sisarestani. Hän oli ollut koomassa syntymästään asti ja tarvitsi ympärivuorokautista tarkkailua ja letkuruokintaa. Olimme jättäneet Jodin tilapäisesti hoitokeskukseen, jotta perheemme voisi viettää kipeästi kaivattua lomaa.

Vastasin puhelimeen. Soittaja oli isoisäni. Hänen äänensä oli luja: ”Hae isäsi puhelimeen.”

Heidän keskustelunsa päättyi lyhyeen. Pelkoni osoittautui oikeaksi. Jodi oli kuollut.

Seuraavana päivänä, kun olimme

seuraavana eivätkä sitä seuraavana eivätkä sitä seuraavana päivänä. Eivätkä he odottaneet minua koulun jälkeenkään.

Sinä aikana perheeni sai paljon tukea Apuyhdistykseltä ja muilta seurakunnan jäseniltä. Kanapadasta ei kuitenkaan ollut suurtakaan lohtua 13-vuotiaalle tuskaisalle sydämelleni. Kun menin taas toimintailtaan, neuvojani piti oppiaiheen elämästä kuoleman jälkeen. Aloin itkeä. Neuvojani laski katseensa ja jatkoi lukemista. Luokkatoverini katsoivat eteensä. Minä nyyhkytin. Kuinka toivoinkaan, että joku olisi itkenyt kanssani tai kietonut kätensä ympärilleni.

häntä sopeutumaan myös ystävyytesi menettämiseen. Tuttujen asioiden tekemisessä on jotakin lohduttavaa.

Älä tunne tarvetta pitää saarna elämästä kuoleman jälkeen. Kun sentyyppinen oppiaihe pidetään, tee kuten Alma neuvoi: Ole halukas ”suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa” (Moosia 18:9). Ystäväsi luultavasti jo tietää, että hän tulee näkemään hänelle rakkaan ihmisen jälleen, ja ellei hän tiedä, aihe tulee luontevalla tavalla esiin, kun hän kertoo ajatuksistaan ja huolistaan. Silloin sinun on oikea hetki todistaa pelastussuunnitelmasta.

Vuosi sisareni kuoleman jälkeen

tulleet kotiin, henkäisin helpotuksesta. Koulubussi oli kadun päässä. Ystäväni tulisivat. Viimeinkin minulla olisi joku ikäiseni, jonka kanssa voisin jakaa tuskani.

Mutta kun seisoin ajotiellä odottamassa ystäviäni, tapahtui jotakin omituista. Oli melkein kuin minusta olisi tullut näkymätön. Katselin, kun ystäväni menivät kadun yli toiselle puolelle ja jatkoivat juttelemista toistensa kanssa. He eivät edes katsooneet minuun.

Seuraavana aamuna ystäväni eivät hakeneet minua niin kuin tavallisesti. ”Se on ymmärrettävää”, ajattelin. He varmaankin tiesivät, etten ollut menossa kouluun hautajaisjärjestelyjen takia. Mutta he eivät tulleet

Muistellessani noita tapahtumia ymmärrän, etteivät ystäväni olleet julmia tai piittaamattomia. He vain eivät tienneet, kuinka olisivat suhtautuneet tuskani. He olettivat, että halusin surra rauhassa, ja että koska minulla oli suruaika, en haluaisi tehdä mitään hauskaa.

Toivon, että ystäväni ja neuvojani olisivat tajunneet seuraavat asiat:

Ole ystäväsi tukena. Vie hänelle viesti tai kukka, mutta mikä tärkeintä, vie itsesi. Kiedo kätesi hänen ympärilleen ja anna hänen tietää, että välität. Ja mene kaikin mokomin hautajaisiin.

Ota ystäväsi mukaan asioihin, joita normaalisti teette. Ystäväsi joutuu jo sopeutumaan rakkaan ihmisen menettämiseen. Älä pakota

kuoli ystäväni äiti. Minä tunsin suunnatonta surua. Ajattelin: ”Seuraavan kerran kun näen hänet, kerron hänelle, kuinka pahoillani olen.” Muistaen sitten oman kokemukseni tiesin, että ystäväni tarvitsi minua juuri silloin. Kun kävelin hänen kotiinsa, tunsin levottomuutta. Mitä jos hän ei halunnut nähdä minua? Ehkäpä hänen perheensä ei halunnut minua sinne. Pitäisikö minun odottaa ja puhua hänen kanssaan myöhemmin? Mutta kun hän avasi oven, näin heti, että hän oli iloinen siitä, että tulin. Hänen isällään ja vanhemmilla sisaruksillaan oli kädet täynnä työtä hautajaisten järjestämisessä. Me lähdimme kävelyille. Minun ei tarvinnut huolehtia siitä, mitä sanoisin. Hän oli äänessä enimmän aikaa. ■

Siskoilla on paljon yhteistä

Adam C. Olson

kirkon lehdet

Kuten useimmilla siskoilla, joilla on ikäeroa vain puolituisia vuotta, Perun Cuzcossa asuvilla Marilia ja Nicole P:llä on paljon yhteistä. Kumpikin rakastaa *cevicheä*, perulaista perinneruokaa, joka on tehty limetti- tai sitruunamehussa marinoidusta kalasta. Kumpikin sanoo, että Lehin uni on heidän lempikertomuksensa pyhissä kirjoituksissa. Ja jos ”Niin suuri oot” olisi ainut laulu kirkon laulukirjassa, he kumpikin voisivat hyvin laulaa sitä yhä uudelleen.

Marilian lempiasioita

Lempiruoka: Ceviche

Lempikohta pyhissä kirjoituksissa: Lehin uni (ks. 1. Nefi 8)

Lempilaulu: ”Niin suuri oot” (MAP-lauluja, 44)

Lempiaine koulussa: Ympäristö- ja luonnontieto

Lempiharrastukset: Laulaminen, tanssiminen ja pyöräileminen

Nicolen lempiasioita

Lempiruoka: Ceviche

Lempikohta pyhissä kirjoituksissa: Lehin uni (ks. 1. Nefi 8)

Lempilaulu: ”Niin suuri oot” (MAP-lauluja, 44)

Lempiaine koulussa: Matematiikka

Lempiharrastukset: Lentopallo

Samanlainen todistus rukouksesta

Heillä kummallakin on myös luja todistus siitä, että taivaallinen Isä vastaa rukouksiin.

”Tiedän, että kirkko on tosi, koska kun rukoilen, Hän vastaa”, sanoo 10-vuotias Nicole. ”Kun pyydän Häneltä apua, Hän auttaa minua.”

Nicole kertoo tilanteesta, jolloin hänen ystävänsä sairastui vakavasti ja lääkärit päättivät lennättää tämän Perun pääkaupunkiin Limaan, koska eivät osanneet hoitaa tätä. ”En halunnut, että hän lähtee, koska hän oli paras ystäväni”, Nicole sanoo. ”Pyysin taivaallista Isää siunaamaan häntä. Taivaallinen Isä kuuli rukoukseni, ja hän parani.”

Marilia, joka on 11-vuotias, sanoo, että syy, miksi hän rakastaa kertomusta Lehin unesta, on se, että kun Lehi huomasi olevansa yksin pimeydessä, Lehi rukoili, ”ja Herra vastasi”.

”Minä tiedän, että kirkko on tosi, koska tunnen sen sydämesäni, kun rukoilen”, hän sanoo. ”Jumala kuulee minua, ja kun pyydän jotakin, Hän vastaa.”

Toinen syy, miksi he kumpikin rakastavat tuota pyhien kirjoitusten kertomusta, on se, että Nefi ja Sam olivat kuuliaisia.

Sama halu auttaa perhettä, vaikkakin eri tavoin

Kaikista samankaltaisuuksistaan huolimatta näissä siskoissa on erojakin. Koulussa Marilia pitää ympäristö- ja luonnontiedosta, kun taas Nicolen mielialaine on matematiikka. Marilia tanssii, laulaa ja ajaa mielellään pyörällään. Nicole nauttii lentopallon pelaamisesta ja pitää eläimistä.

Marilia on innostunut ruoanlaitosta. Hänestä on hauskaa katsoa televisiosta kokkausohjelmia. Nicolen aika kuluu muita palvellen, ja hän antaa helposti anteeksi.

Cuzco, joka on noin 3,4 kilometriä merenpinnan yläpuolella, on yksi korkeimmalla sijaitsevista kaupungeista maailmassa. Kaupunki on noin 900 vuotta vanha, joten se on yksi vanhimmista kaupungeista Amerikan mantereella.

Tytöt käyttävät omia taitojaan ja kykyjään auttaakseen perhettään.

Marilia ja Nicole asuvat korkealla Andien vuoristossa äitinsä ja isänsä, kahden pikkusiskonsa ja yhden pikkuveljensä kanssa. Rakkaus perhettä kohtaan on yksi tärkeimmistä asioista, mikä on näille siskoille yhteistä. Ja aivan kuten Nefillä ja Samilla oli samanlainen halu olla kuuliaisista ja auttaa perhettään, Marilia ja Nicole toivovat, että heidän yhtäläisyytensä ja heidän eronsa ovat siunaukseksi heidän perheelleen. ■

Presidentti
Thomas S. Monson

Me kannamme sinut!

Ajaessani toimistoon yhtenä aamuna ohitin erään kyltin. Siinä luki: ”Palvelu ratkaisee.” Tuon kyltin viesti ei millään lähtenyt mielestäni. Se, mikä tosiaan ratkaisee, on palveleminen – – Herran palveleminen.

Monta vuotta sitten minulla oli etuoikeus antaa siunaus Jami Palmerille, kauniille 12-vuotiaalle nuorelle naiselle. Hänellä oli juuri todettu syöpä. Hän sai tietää, että hänen jalkansa, johon syöpä oli pesiytynyt, vaatisi useita leikkauksia. Hän luuli, ettei kauan suunniteltu patikkaretki hänen Nuorten Naisten luokkansa kanssa voisi millään toteutua.

Jami kertoi ystävilleen, että nämä joutuisivat lähtemään retkelle ilman häntä. Olen varma, että hän oli sydämessään pettynyt.

Mutta silloin muut nuoret naiset sanoivat painokkaasti: ”Ei Jami, sinä lähdet meidän kanssamme.”

”Mutta minä en pysty kävelemään”, kuului vastaus.

”Sitten me kannamme sinut huijulle!” Ja niin he tekivät.

Yksikään noista ihanista nuorista naisista ei koskaan unohda sitä ikimuistoista päivää, jona rakastava tai vaallinen Isä katsoi alas hyväksyvästi hymyillen ja oli hyvin mielissään.

Mormonin kirjasta voimme lukea jalosta kuningas Benjaminista. Kuningas Benjamin julisti: ”Ja katso, minä kerron teille tämän, jotta te oppisitte viisautta; jotta oppisitte, että kun olette lähimmäistenne

palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17).

Tällainen palveleminen ratkaisee, palveleminen, johon meidät kaikki on kutsuttu: Herran Jeesuksen Kristuksen palveleminen. ■

Lokakuun 2006 yleiskonferenssipuheesta.

MEKIN PALVELIMME

Katso, kuinka nämä lapset ovat tarttuneet tilaisuuteen palvella muita.

Palvelemista ompelemalla

Kun 9-vuotias Sarah Oklahoman osavaltiosta Yhdysvalloista kuuli viime vuoden maanjäristyksestä Haitissa, hän ajatteli tyttöjä, jotka olivat menettäneet kotinsa. Hän oli juuri saanut syntymäpäivälahjaksi ompelukoneen, ja hän päätti tehdä työlle yksinkertaisia hameita. Sarah tarvitsi kärsivällisyyttä, kun hänen piti purkaa ompeluita virheiden korjaamiseksi. Mutta pian hän oli tehnyt 18 uutta hametta. Hän lähetti ne kirkon humanitaariseen keskuksen toimitettaviksi tytöille Haitiin.

Palvelemista reppujen avulla

Yhdeksänvuotias Alex ja kuusivuotias Noah Oregonin osavaltiosta Yhdysvalloista hankkivat 15 reppua ja pakkasivat ne täyteen koulutarvikkeita lapsille, jotka tarvitsevat niitä. He keräsivät lahjoituksia ystävilta ja sukulaisilta, jotka halusivat auttaa. "Reppuhanke toi hyvän tunteen sisimpääni", Alex sanoo.

Auliit kädet

Rikkin seurakunta Kalifornian osavaltiossa Yhdysvalloissa tarvitsi jonkun soittamaan pianoa. Rikki on vain 9-vuotias, mutta hänellä on auliit kädet. Hän oli käynyt soitotunneilla viisi vuotta, mutta jotkin kirkon laulut olivat vaikeita soittaa. Nyt hän valitsee joka viikko laulut sakramenttikokoukseen ja säestää ne. "Vaikka olin hermostunut, tiesin, että oli tärkeää palvella seurakuntaani", hän sanoo. "Saan levollisen tunteen, kun soitan kirkon lauluja."

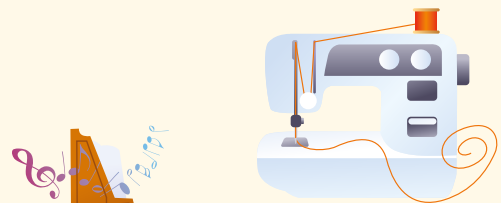
Pikkuleipiä saippuan hankkimiseksi

Seitsemänvuotias Eliana kuuli, että hänen vaarnansa Utahin osavaltiossa Yhdysvalloissa tarvitsi 300 palaa saippuaa hygieniapakkauksiin maanjäristyksen uhreille. Hän ja hänen äitinsä päättivät leipoa paljon pikkuleipiä ja vaihtaa ne saippuaan tai myydä ne saippuan hankkimiseksi. Kukin heidän naapureistaan tilasi vähintään tusinan. Kuponkia käyttäen he saivat ostettua 172 palaa saippuaa. "Tiedän, että taivaallinen Isä auttoi minua ja perhettäni siksi, että halusimme tehdä meidän osamme", Eliana sanoo.

PELAA YHDISTÄMISPELIÄ

Piirrä viiva lapsen tai lasten kuvasta siihen asiaan, josta kertomuksessa puhutaan. Jotkin kertomukset koskevat useampaa kuin yhtä asiaa.

Kerro ideoistasi

Jos olet keksinyt hyvän tavan auttaa jotakuta, joka on avun tarpeessa, haluaisimme kuulla siitä. Katso sivulta 3, kuinka voit lähettää ideasi meille.

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden johtoihteesta.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan taivaallisen Isän suunnitelmaa

”Tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39).

Ana Maria Coburn ja Cristina Franco

Kun menemme kaupunkiin, jossa emme ole ennen olleet, tai kun lähdemme matkalle, meillä on karttoja auttamassa meitä pääsemään perille. Nämä kartat voivat opastaa meitä ja auttaa meitä niin, ettemme eksy.

Taivaallinen Isä valmisti ”karttoja” opastamaan meitä elämän halki. Näitä ”karttoja” ovat pyhät kirjoitukset. Ne ovat pyhiä kirjoja, jotka auttavat meitä ymmärtämään, miksi me olemme täällä maan päällä ja kuinka me voimme palata taivaallisen Isän luo.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan,

että jokainen meistä on taivaallisen Isän poika tai tytär ja että me elimme Hänen luonaan ennen syntymäämme. Hän loi maapallon, jossa saisimme asua. Hän lähetti Poikansa, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, kuolemaan puolestamme ja auttamaan meitä, kun teemme virheitä tai kun olemme surullisia tai yksinäisiä.

Taivaallinen Isä antoi meille käskyjä auttaakseen meitä tulemaan Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi. Jumalan suunnitelman noudattamiseksi meidän pitää tehdä parannus, kun teemme jotakin väärää, mennä

kasteelle ja ottaa vastaan Pyhän Hengen lahja opastamaan meitä joka päivä. Taivaallisen Isän suunnitelma on onnensuunnitelma. Hän haluaa, että palaamme perheemme kanssa asumaan Hänen ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen luo.

Toiminta

Lue jokainen pyhien kirjoitusten kohdan viite sivulla 65 ja yhdistä se viivalla siihen sopivaan kuvaan. Perheesi voisi käyttää näitä kuvia, kun puhutte pelastussuunnitelmasta perheillä. ■

Selestinen kirkkaus

OL 93:29

1. MOOS. 1:1

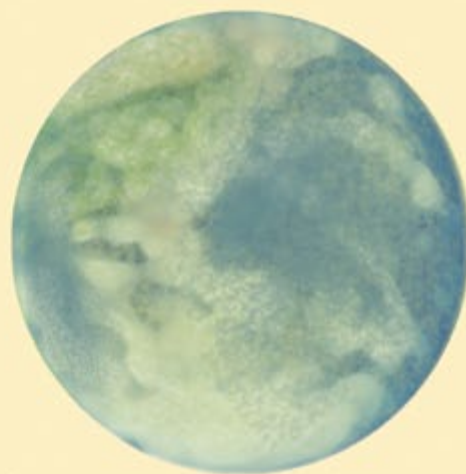
MOOS. 5:4

3. NEFI 17:18–24

3. NEFI 22:13

ALMA 11:42

OL 76:92–96

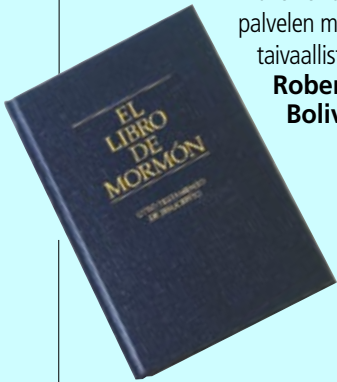
Kuolevaisuutta edeltävä elämä

Meidän sivumme

Kun olimme kerran tulossa kirkosta kotiin, tunsin sydämessäni jotakin, mikä teki minut hyvin onnelliseksi. Tunsin, että Pyhä Henki oli kanssani, ja halusin julistaa evankeliumia kaikille ihmisille, jotka eivät tiedä tästä ihmeellisestä työstä, joka on muuttanut minun ja meidän perheen elämän. Kun pääsimme kotiin, menin huoneeseeni ja luin Mormonin kirjaa. Lempikohtani on Moosia 2:17, jossa minulle kerrotaan, että kun palvelen muita, palvelen taivaallista Isää.

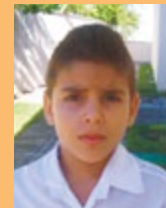
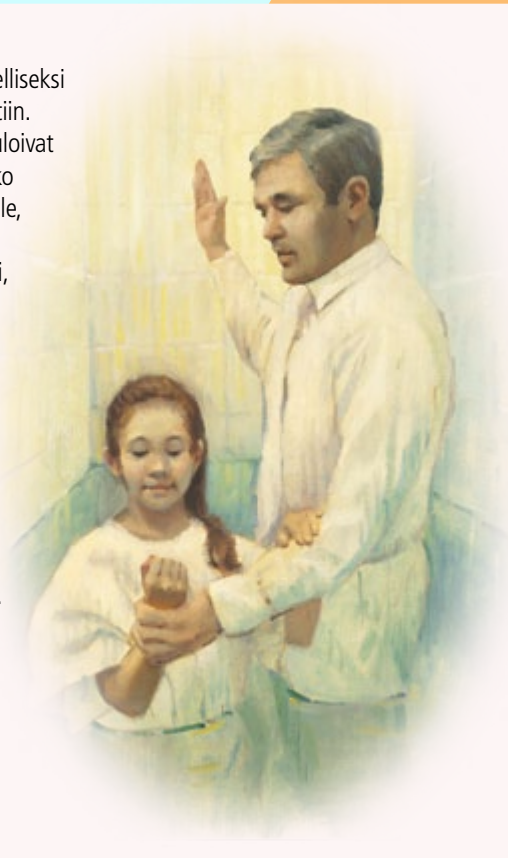
**Roberto C., 10,
Bolivia**

Elena Z., 9, Valko-Venäjä

En koskaan unohda, miten onnelliseksi tunsin itseni, kun minut kastettiin. Isäni kastoi minut, ja sisarukseni lauloivat minulle lauluja. Äitini kysyi, halusinko lausua todistukseni, ja sanoin hänelle, että halusin laulaa yhden oppimani Alkeisyhdistyksen laulun, joka kertoi, miltä minusta tuntui. Lauloin: "Kun katson sateen jälkeen sateenkaarta loistavaa, Niin mietin, kuinka kauris onkaan puhtaaks pesty maa" ("Kasteen jälkeen", *Lasten laulukirja*, s. 53). Kun lauloin, minusta tuntui kuin sydämeni lentäisi ulos rinnasta! En koskaan unohda, miltä perheeni näytti, enkä sitä, miltä minusta tuntui tuona päivänä. Se oli elämäni merkittävin päivä.

Esther F., 8, Costa Rica

Marcelo B., 9, asuu Brasiliassa. Hänellä on todistus Vapahtajasta. Hän tietää, että Jeesus elää, ja hän tietää, että hän voi palata taivaallisen Isän luo, jos hän on kuuliainen käskyille. Hänestä on mukavaa lukea lasten sivuja *Liahonasta*.

Alkeisyhdistyksen lapset Cabudaren seurakunnasta Barquisimeton vaarnasta Venezuelasta lähettävät rakkaat terveisensä kaikille Alkeisyhdistyksen lapsille maailmassa. He pitävät kirkon laulujen laulamisesta ja rukoilevat Alkeisyhdistyksen ystäviensä puolesta ja profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin, ja sisar Monsonin puolesta.

Joshua A., 12, Filippiinit

Minun vanhempani kastettiin ennen kuin minä synnyin, joten olen ollut koko ikäni kirkossa. Isäni antoi minulle nimeksi Joseph niiden suurten asioiden vuoksi, joita profeetta Joseph Smith ja myös Egyptiin myyty Joosef ovat tehneet.

Egyptin Joosef pelasti monet nälänhädältä, ja profeetta Joseph Smith palautti tosi kirkon maan päälle. Nämä kaksi hienoa Joosefia innoittavat minua elämään evankeliumin mukaan.

Pidän Alkeisyhdistyksestä ja rakastan Mormonin kirjan kertomuksia. Lempikertomukseni on Alman kirjan luvussa 8, missä Alma tottelee Herraa ja palaa Amulekin kanssa opettamaan evankeliumia Ammonihan kansalle. Minä haluan olla lähetyssaarnaaja, jolla on Alman tavoin sinnikäs sydän.

Joseph O., 11, Ghana

Jos haluat lähettää viestin Meidän sivullemme, lähetä se osoitteeseen liahona@ldschurch.org ja merkitse aiheville otsikoksi "Our Page".

Jokaiseen viestiin **täytyy** sisältyä lapsen koko nimi, sukupuoli, ikä, vanhemman nimi, seurakunta ja vaarna tai piiri sekä vanhemman kirjallinen lupa (sähköpostiviesti käy) käyttää lapsen kuvaa ja viestiä. Lähetettyjä viestejä saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Hämähäkki

ja hiljainen vieno ääni

”Se oli täydellisen lempeä hiljainen ääni, ikään kuin se olisi ollut kuiskaus” (Hel. 5:30).

Joshua W. Hawkins

Perustuu tositahtumaan

”Kiitos, kun kutsuit minut teille, Jake”, Britton sanoi lähtiessään pois ystävänsä luota. ”Minun pitää lähteä nyt kotiin syömään.”

Ystävykset vilkuttivat hyvästiksi, kun Britton kiiruhti hiekkatielle, jota hän yleensä kulki käydessään Jaken luona. Sitten hänen katseensa kääntyi pellolle, jota hän kutsui ”viidakoksi”. Siellä ei ollut mitään trooppisia kasveja eikä villieläimiä – vain pieni polku, joka kulki tuuhean korkean heinikon ja kuivien rikkakasvien lomassa. Se oli nopein tie kotiin.

Britton mietti hetken ja pujahti sitten nopeasti peltoa ympäröivien aidanseipäiden välistä.

Naps! Viuh! Kuivat korret ja heinät rasahtelivat Brittonin pyyhältäessä polkua pitkin. Selkään porottava aurinko sai paidan tarttumaan ihoon. Sitten virisi pieni tuulenpuuska, ja Britton päätti juosta kotiin kilpaa tuulen kanssa.

Polku kapeni. Britton tiesi, että edessä oli puro, joten hän juoksi vähän kovempaa. Kääntyessään mutkasta hän oli jo hyppäämisillään puron yli, kun hän

kuuli äkkiä sanan **seis!**

Britton pysähtyi heti kuuntelemaan. Hän kuuli kuitenkin vain heinien kahisevan tuulessa. Hän rypisti kulmiaan. Ääni oli ollut hiljainen mutta ihan selkeä, aivan kuin joku olisi kuiskannut hänen korvaansa. Mutta ketään ei näkynyt.

Britton kohautti olkapäitään ja kääntyi hyppäämään puron yli. Silloin hän jäähmettyi paikoilleen. Aivan hänen edessään kimmelsi valtava hämähäkinseitti, joka levittyi

kuin verkko polun yli puron vieressä. Seitin keskellä odotteli suuri hämähäkki.

Muutaman sekunnin Britton tuijotti hämähäkkiä silmät selällään. Sitten hän juoksi takaisin polkua pitkin pois viidakosta. Hän päätti sittenkin mennä kotiin hiekkatietä pitkin.

”Äiti! Äiti! Arvaa mitä?” Britton ryntäsi ovesta sisään ja kiiruhti etsimään äitiä. Huohottaen hän kertoi äidille matkastaan viidakon halki, kuulemastaan äänestä ja kohtaamisestaan hämähäkin kanssa.

”Olin näin lähellä sitä, äiti!” Britton näytti äidille sormillaan.

”Oho! Se oli varmasti pelottavaa”, äiti sanoi. ”Mistä luulet, että se kuulemasi ääni tuli?”

”En tiedä”, Britton sanoi. ”Siellä ei ollut ketään. Olikohan se vain tuuli?”

”Muistatko, mitä opimme

perheilläsi hiljaisesta vienosta äänestä?” äiti kysyi.

”Muistan. Taivaallinen Isä puhuu meille joskus sillä lailla, vai mitä?”

Äiti otti hyllyltä keittiön pöydän vierestä pyhät kirjoitukset ja avasi Helamanin kirjan.

”Tässä kerrotaan, miltä Herran ääni kuulosti nefiläisistä”, hän sanoi. ”Se ei ollut ukkosen ääni eikä se ollut kova, melskeinen ääni, vaan katso, se oli täydellisen lempeä hiljainen ääni, ikään kuin se olisi ollut kuiskaus’ (Hel. 5:30).”

”Hei! Sellainen se oli – kuiskaus! Minä kuulin hiljaisen vienon äänen!”

Äiti hymyili. ”Niin kuulit. Ja kuunte lit sitä aivan kuten sinun pitikin. Olen hyvin ylpeä sinusta.”

Britton halasi äitiä. Se, että äiti oli hänestä ylpeä, tuntui hänestä hyvältä. Ja se, että hän tiesi kuunnelleensa hiljaista vienoa ääntä, tuntui hänestä vielä paremmalta. ■

”**M**eidän taivaallisen Isämme on vain rukouksen päässä ja Pyhä Henki on kuiskausetäisyydellä.”

Ks. Elaine S. Dalton, Nuorten Naisten ylijohtaja, ”Kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 118.

Minäkin voin olla lähetyssaarnaaja

Estherlynn Kindred Lee

Perustuu tositapahtumaan

*”Ja nyt, jos teillä on halu palvella Jumalaa, teidät on kutsuttu työhön”
(OL 4:3).*

1. Brett oli innoissaan. Hän oli saanut juuri kirjeen isoveljeltään Tonylta. Tony oli lähetyssaarnaaja. Ennen Tony'n lähtöä Brett oli luvannut veljelleen, että hänkin tekisi lähetystyötä.

3. Äiti, minä haluan palvella muita, niin että voin tehdä lähetystyötä niin kuin Tony. Mitä minä voin tehdä?

2. Brett, tiesitkö, että kun palvelet muita, teet lähetystyötä? Maltan tuskin odottaa, että kuulen, miten paljon lähetystyötä sinä teet. Rakkain terveisin Tony

4.

Tiedän, että Hamptonin täti tarvitsisi apua lehtien haravoimisessa lauantaina. Olisiko se hyvä tapa tehdä lähetystyötä?

Olisi! Sitten voisin kirjoittaa Tonylle ja kertoa hänelle kaiken siitä.

5. Seuraavana lauantaina Brett istuutui kirjoittamaan kirjettä Tonylle.

Rakas Tony, toivottavasti sinulla on yhtä hauskaa lähetystyötä tehdessäsi kuin minulla. Me autoimme Hamptonin tätiä tänään hänen pihallaan. Hän antoi meille lautasellisen pikkuleipiä. Isä kysyi häneltä, haluaisiko hän tulla kanssamme kirkkoon, ja hän lupasi tulla. Rakkain terveisin Brett

6. Brett taittoi paperin ja sujautti kirjeen ja yhden puunlehden Hamptonin tädin pihalta kirjekuoreen.

VINKKEJÄ VANHEMMILLE

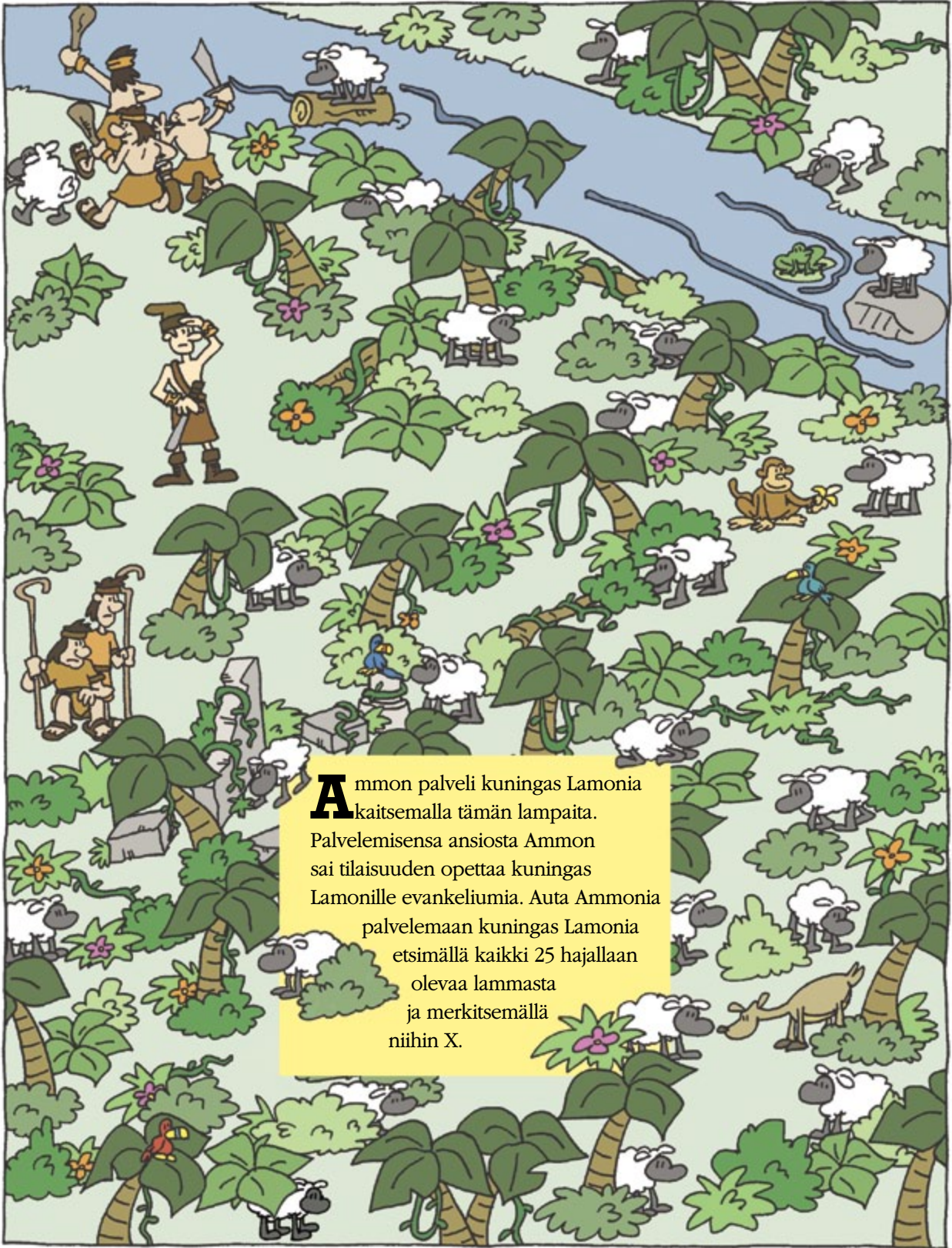
- Näytä lapsillesi kuvaa, jossa Ammon suojelee kuningas Lamoinin lampaita, ja esitä kertomus (ks. Alma 17–18). Selitä, että koska Ammon palveli, hän sai tilaisuuden lausua todistuksensa, aivan kuten palveleminen auttoi kertomuksen Brettia evankeliumin eteenpäin viemisessä. Tehkää "Etsi kuningas Lamoinin lampaat" -toiminta sivulta 72.
- Laadi lastesi kanssa luettelo asioista, joita he voivat tehdä ollakseen lähetyssaarnaajia. Auta heitä asettamaan tavoitteita toteuttaa joitakin luettelossa olevia asioita.

7. Minäkin voin olla lähetyssaarnaaja!

Etsi kuningas Lamonia lampaat

Arie Van De Graaff

Ammon palveli kuningas Lamonia
kaikeksella tämän lampaista.
Palvelemisensa ansiosta Ammon
sai tilaisuuden opettaa kuningas
Lamonille evankeliumia. Auta Ammonia
palvelemaan kuningas Lamonia
etsimällä kaikki 25 hajallaan
olevaa lammasta
ja merkitsemällä
niihin X.

Jeesus Kristus loi maailman minua varten

”Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39).

Koulutuksessa korostettiin neuvostojen tärkeyttä

Adam C. Olson

kirkon lehdet

Marraskuussa 2010 pidetyssä maailmanlaajuisessa johtajien koulutuskokouksessa, jossa esiteltiin kirkon uudet käsikirjat, kirkon johtajat korostivat tehokkaiden seurakuntaneuvostojen¹ tärkeyttä ylikuormitettujen piispojen tukemisessa ja pelastuksen työn tekemisessä.

”Käsikirja 2 pyrkii vähentämään piispan työtaakkaa laajentamalla seurakuntaneuvoston ja sen jäsenten roolia”, sanoi vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista. Tähän rooliin kuuluu piispan auttaminen ”asioissa, jotka ovat tärkeitä koko seurakunnalle”, ja toimiminen ”pelastajan roolissa [jäsenten] aktivoimiseksi ja aktiivisina pitämiseksi”.

Neuvostojen tärkeys

Marraskuisessa koulutuksessa vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista selitti, että ”kirkkoa johdetaan niin ylimmällä, vyöhyke-, vaarna- kuin seurakuntatasollakin neuvostojen kautta” ja että ”uudet käsikirjat laajentavat merkittävästi neuvostojen roolia kirkossa”.

Vanhin Cook käsitteli kolmea seurakunnan perusneuvostoa, jotka ovat välttämättömiä, jotta piispa voi johtaa kirkon asioita, sekä sitä, kuinka uusissa käsikirjoissa oleva tieto vaikuttaa näihin neuvostoihin. Ne ovat piispakunta, pappeuden johtajistokomitea ja seurakuntaneuvosto.

Piispakunta toimii enimmäkseen kuten aiemminkin. Vaikka PJK kokoontuu edelleen säännöllisesti ja hoitaa joitakin seurakunnan huoltotyökomitean aiemmin hoitamia asioita, vanhin Cook esitti, että PJK:n kokoukset luultavasti lyhenevät, koska seurakuntaneuvoston

kokouksia pidetään todennäköisesti entistä useammin.

Uusi käsikirja ”kohottaa seurakuntaneuvoston roolia seurakunnan johtamisessa ja palvelemisessa sen toimiessa piispan avainten alaisuudessa”, vanhin Cook sanoi.

Seurakuntaneuvoston roolin kohottaminen

Käsikirjat kohottavat seurakuntaneuvoston roolia esittämällä, mitä tehtäviä piispa voi delegoida, ja laajentamalla neuvoston jäsenten rooleja hänen avukseen.

”Seurakuntaneuvoston tärkeintä työtä on pelastuksen työ seurakunnassa”, vanhin Cook sanoi. ”Monet asiat tulevat nyt suoraan piispan hoidettaviksi. Toivottavasti tämä muuttuu, kun piispat delegoivat enemmän asioita seurakuntaneuvoston kokouksiin ja/tai yksityisesti eri henkilöille, mukaan lukien sellaiset aiheet kuin huoltotyö, aktiivisena pitäminen, aktivointi ja niin edelleen.

Vanhin Cook selitti, että vaikka piispa käsittelee edelleen ”ongelmat, jotka vaativat häntä toimimaan yleisenä tuomarina Israelissa”, hän voi parannusta tekevän jäsenen luvalla delegoida toisille ”suuren osan neuvonnasta”. Se ”voi olla tarpeen” niiden jäsenten auttamiseksi, jotka toipuvat riippuvuudesta tai jotka tarvitsevat apua taloudellisissa kysymyksissä tai perheen sisäisissä asioissa tai muissa ongelmissa.

”Seurakuntaneuvoston jäsenet tekevät suurimman osan työstään seurakuntaneuvoston kokousten ulkopuolella”, vanhin Cook sanoi. ”He työskentelevät neuvonantajiansa sekä kotiopettajien, kotikäyntiopettajien ja muiden kanssa auttaen ja palvellen – avun tarpeessa olevia.”

Hän kehotti pappeusjohtajia ja apujärjestöjen johtohenkilöitä havaitsemaan ja selvittämään huolenaiheita, jotka voidaan piispan ja seurakuntaneuvoston taakan keventämiseksi hoitaa asianmukaisesti koorumin tai järjestön sisällä.

”Seurakuntaneuvoston tärkeintä työtä on pelastuksen työ seurakunnassa.”

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista

Jokainen jäsen on tärkeä

Paneeli – jossa olivat vanhin M. Russell Ballard, vanhin Jeffrey R. Holland ja vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, vanhin Walter F. González seitsemänkymmenen johtokunnasta sekä Julie B. Beck, Apuyhdistyksen ylijohdaja – korosti lähetyksessä jokaisen neuvoston jäsenen panoksen tärkeyttä.

”Minusta meillä on virheellinen ajatus, että jokaisen seurakunnan saaman ilmoituksen hitusen täytyy tulla piispan kautta”, vanhin Bednar sanoi. ”Koska hänellä on avaimet, hänen on tunnistettava ja vahvistettava se, mutta hän ei välttämättä ole ainoa väylä, jonka kautta ilmoitusta tulee.”

Vanhin Bednar korosti ykseyden tärkeyttä johtavan virkailijan päätöksen jälkeen, jotta neuvosto voisi toimia Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena.

Vanhin Holland varoitti kulttuuriin liittyvästä naisten aliarvioimisesta neuvostoissa. ”Emme ole

Toinen maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous pidetään 12. helmikuuta 2011. Se keskittyy vaarnajohtajien ja piispojen tehtäviin, koorumien ja apujärjestöjen työhön sekä niiden yksikköjen erityisiin haasteisiin, joissa ei ole riittävää määrää jäseniä ja johtohenkilöitä toteuttamaan kirkon kaikkia ohjelmia.

aina olleet niin auliita tai niin kannustavia – ottamaan mukaan neuvostossa olevia naisia kuin meidän pitäisi”, hän sanoi. ”Meidän pitää saada naisten apu.”

Paneeli korosti sitä, että viisaat johtohenkilöt kuuntelevat.

”Erottamisen lahja toimii tehokkaammin silloin kun kuuntelemme kuin silloin kun puhumme”, vanhin Bednar sanoi.

Vanhin Ballard lisäsi, että kuuntelemisen periaate koskee jokaista neuvoston jäsentä ja ettei kukaan yksittäinen jäsen saisi domioida keskustelua.

”Kun Henki toimii kirkon neuvostojen järjestelmässä, työ etenee ja me pelastamme paljon enemmän Isämme lapsia”, vanhin Ballard sanoi. ”Tämä on yhtä suurta työtä, jota me kaikki teemme.” ■

VIITE

1. Termit *seurakunta*, *piispa* ja *piispakunta* koskevat myös *lähetykseurakuntaa*, *seurakunnanjohtajaa* ja *seurakunnan johtokuntaa*. Termit *vaarna*, *vaarnajohtaja* ja *vaarnan johtokunta* koskevat myös *piiriä*, *piirinjohtajaa* ja *piirin johtokuntaa*.

TEHOKKAAT SEURAKUNTANEUVOSTOT

Oheisena on marraskuussa 2010 pidetyssä maailmanlaajuisessa johtajiston koulutuskoukussa annettuja erityisiä neuvoja tehokaiden neuvostojen järjestämiseksi.

Tehokkaat neuvostot

- käyttävät mahdollisimman vähän aikaa aikataulujen laatimiseen, toimintojen suunnitteluun ja muihin hallinnollisiin asioihin
- keskittyvät yksilöitä ja perheitä vahvistaviin asioihin
- kehottavat kaikkia neuvoston jäseniä ilmaisemaan mielipiteensä ja olemaan

- sitten yksimielisesti piispan päätösten takana
- yhdistävät järjestöjen työn vastaamaan yksilöiden, perheiden ja järjestöjen tarpeita

- kokoontuvat säännöllisesti, useammin kuin aiempien käsikirjojen mukaan, mutta tavallisesti korkeintaan tunnin tai puolitoista tuntia kerrallaan
- varjelevat luottamuksellisuutta. ■

Uusi LDS.org toiminnassa

Breanna Olaveson

kirkon lehdet

Nykymen LDS.org-sivuston julkaisemisesta on kulunut noin viisi vuotta. Se on tuonut kokonaisia lähdeaineistotietokantoja suoraan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten saataville. Internet on kuitenkin muuttunut ratkaisevasti niistä ajoista, ja teknologisen kapasiteetin lisääntyessä lisääntyvät myös LDS.org-sivuston mahdollisuudet.

Uusi LDS.org-sivusto, josta puhutaan myös nimellä LDS.org 3.0, on suunniteltu niin, että se hyödyntää internetin vahvuuksia, ja siitä tulee visuaalisesti kiinnostavampi, hyödyllisempi jäsenille sekä helppokäyttöisempi.

Vaikka jotkin sivuston alueet ovat yhä kehiteillä, uuden sivuston luominen oli myös kirkon johtohenkilöille hyvä tilaisuus määrittellä uudeksen sivuston strategiaa.

”Meillä on ollut LDS.org monen vuoden ajan, mutta sen sisältö on määrytynyt enemmän sen mukaan, mitä kirkon osastot haluavat tuoda esille, kuin lukijakunnan tarpeiden mukaan”, sanoo vanhin Craig C. Christensen seitsemänkymmenen koorumista. ”Kun suunnittelimme tätä sivustoa, kysyimme: ’Mitä kirkon jäsenet tarvitsevat, ja miten kirkko voi auttaa heitä?’”

LDS.org 3.0 keskittyy tähdentämään elävien profeettojen opetuksia, helpottamaan verkossa tapahtuvaa evankeliumin tutkimista, tarjoamaan tapoja kertoa evankeliumista, tekemään aineistojen löytämisen vaivattomammaksi ja tarjoamaan sisältöä usealla kielellä.

Elävien profeettojen opetuksia

Kun internetissä on niin monia ääniä kilpailemassa huomiosta, uusi LDS.org keskittyy tuomaan erityisesti esiin yhden äänen – profeetallisen äänen.

LDS.org-sivuston johtaja Lee Gibbons sanoo, että tarkoituksena on antaa nykyajan profeettojen

Uusi LDS.org keskittyy nykyajan profeettojen opetuksiin, tarjoaa parempia välineitä verkossa tapahtuvaan tutkimiseen ja sisältää parempia hakutoimintoja.

ja apostoleiden opetuksille näkyvyyttä luomalla ”väylä”, joka keskittyy heidän tehtävänsä ja siihen, mitä he opettavat tänä päivänä.

Sivuston osa Prophets and Apostles Speak Today [Profeetat ja apostolit puhuvat tänä aikana] sisältää ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenten viimeaikaisia sanomia ja tarjoaa henkilökohtaisia näkemyksiä heidän elämästään ja palvelutyöstään.

Välineitä verkossa tapahtuvaan evankeliumin tutkimiseen

Edellinen versio LDS.org-sivustosta tarjosi mahdollisuuden lukea pyhiä kirjoituksia ja muuta kirkon aineistoa, mutta uusi sivusto tarjoaa välineitä verkossa tapahtuvaan tutkimiseen.

Kirjautumalla sivustolle käyttäjät voivat korostaa ja alleviivata kohtia, tehdä muistiinpanoja, pitää opiskelupäiväkirjaa ja järjestää aineistoa kansioihin myöhempää käyttöä varten. Nämä toiminnot ovat käytettävissä sivuston Study [Tutki] -alueen

koko sisältöön, jossa on pyhät kirjoitukset, yleiskonferenssi, oppikirjat, kirkon lehdet ja muuta.

Evankeliumin sanoman välittäminen eteenpäin

Uusi sivusto sisältää runsaasti mediaa. Siinä käytetään video- ja ääniaineistoa, valokuvia, evankeliumiaiheista taidetta ja muuta grafiikkaa evankeliumin sanoman välittämiseksi. Sisältö ei kuitenkaan ole tarkoitettu pelkästään kirkon jäsenten hyödyksi. Kuten evankeliumi, sekin on tarkoitettu jaettavaksi. Suurin osa sivuston sisällöstä on integroitu suosittuihin yhteisöpalvelujen sivustoihin ja sähköpostiin, jotta käyttäjät voivat helposti jakaa sisältöä ja ohjata ystäviään oppimaan lisää evankeliumia.

”Se ei ole pelkästään tilaisuus vaan ehkäpä toimintakehotus, että jäsenten pitäisi välittää toisille enemmän tietoa”, veli Gibbons sanoi. ”Yritämme tehdä sen mahdolliseksi.”

Uusi hakutoiminto

Toinen tärkeä toiminto, jota on parannettu, on sivuston hakutoiminto. Lähes jokaisen sivuston sivun yläreunassa olevasta hakupalkista saa lyhyen luettelon huolella valittuja ehdotuksia monista usein haetuista aiheista. Saatavissa on myös kattava luettelo kaikesta hakusanaa vastaavasta aineistosta.

Hakutulossivulla ehdotetaan myös synonyymejä, jotka saattavat antaa parempia hakutuloksia, ja tarjotaan vaihtoehtoja tarkempiin hakuihin.

Kielet

New.LDS.org on verkkosivusto maailmanlaajuista kirkkoa varten, joten se julkaistaan vaihteittain 11 eri kielellä sitä mukaa kun käännökset valmistuvat ja ne hyväksytään. Noin 90 prosenttia kirkon jäsenistä puhuu jotakin näistä 11 kielestä: englanti, espanja, italia, japani, kantoninkiina, korea, mandariinkiina, portugali, ranska, saksa ja venäjä. ■

Uudet temppeleinjohtajat aloittivat palvelutyönsä

53 uutta temppeleinjohtajaa ja heidän vaimonsa aloittivat marraskuun 1. päivänä 2010 palvelutyönsä temppeleissä eri puolilla maailmaa. Tällä hetkellä maailmassa on 134 toiminnassa olevaa temppeleä, ja sen lisäksi on vielä 23 temppeleä, joista on ilmoitettu tai jotka ovat rakenteilla.

Aba Nigeria	Alexander A. ja Theresa A. Odume*
Anchorage Alaska Yhdysvallat	Melvin R. ja Sharon V. Perkins
Birmingham Alabama Yhdysvallat	Kent R. ja Geniel R. Van Kampen
Campinas Brasilia	George A. ja Jeannette N. Oakes
Caracas Venezuela	Luis M. ja Juana P. Petit
Chicago Illinois Yhdysvallat	Paul W. ja Ann P. Castleton
Ciudad Juárez Meksiko	Manuel ja Elsa M. Araiz
Cochabamba Bolivia	Lee W. ja Connie C. Crayk
Columbia River Washington Yhdysvallat	T. Dean ja Patrice A. Moody
Columbus Ohio Yhdysvallat	Edward J. ja Carol B. Brandt
Kööpenhamina Tanska	H. Hjort Nielsen ja Ellen Haibrock
Curitiba Brasilia	José M. ja Aida C. Arias
Dallas Texas Yhdysvallat	Robert C. ja Talmadge M. Packard
Detroit Michigan Yhdysvallat	Phillip G. ja Margaret K. Pulsipher
Draper Utah Yhdysvallat	Russell E. ja Christine C. Tueller*
Edmonton Alberta Kanada	Bryce D. ja Kathryn Card
Fresno Kalifornia Yhdysvallat	Paul B. ja Judith H. Hansen
Guadalajara Meksiko	Jaime F. ja M. Teresa Herrera
Halifax Nova Scotia Kanada	Douglas M. ja Carol Ann Robinson
Hamilton Uusi-Seelanti	James ja Frances M. Dunlop
Hongkong Kiina	John M. ja Lydia C. Aki
Johannesburg Etelä-Afrikka	Kenneth S. ja Muriel D. Armstrong
Kiova Ukraina	B. John ja Carol Galbraith*
Lima Peru	Robert W. ja Kay Lees
Lontoo Englanti	C. Raymond ja Irene M. Lowry
Manhattan New York Yhdysvallat	W. Blair ja Suzanne J. Garff
Medford Oregon Yhdysvallat	David J. ja Pauline Davis
Melbourne Australia	Malcolm R. ja Ruthje M. Mullis

**Nämä avioparit aloittivat palvelun aiemmin tänä vuonna.*

Twin Fallsin temppeli Idahossa on yksi 53 tempelistä, jotka saivat uuden johtajan 1. marraskuuta 2010.

Memphis Tennessee Yhdysvallat	T. Evan ja Lou Anne W. Nebeker
Mérida Meksiko	Zeniff ja Elizabeth Mejía
Monterrey Meksiko	C. Juan Antonio ja Isabel S. Machuca
Nashville Tennessee Yhdysvallat	R. Lloyd ja Judy R. Smith
Nauvoo Illinois Yhdysvallat	Spencer J. ja Dorothea S. Condie
Nuku'alofa Tonga	Pita F. ja Lani A. Hopoate
Orlando Florida Yhdysvallat	David T. ja Lana W. Halversen
Panamá Panama	D. Chad ja Elizabeth B. Richardson
Perth Australia	Geoffrey J. ja Lesley M. Liddicoat
Portland Oregon Yhdysvallat	Myron G. ja Gearldine T. Child
Provo Utah Yhdysvallat	Robert H. ja Janet L. Daines
Raleigh Pohjois-Carolina Yhdysvallat	J. Mitchel ja Z. Sue Scott
Reno Nevada Yhdysvallat	Franklin B. ja Joyce C. Wadsworth
Rexburg Idaho Yhdysvallat	Clair O. ja Anne Thueson
Santiago Chile	Julio E. ja Elena Otay
Santo Domingo Dominikaaninen tasavalta	Larry K. ja Joann W. Bair
Seattle Washington Yhdysvallat	Donald E. ja Jane H. Pugh
Soul Korean tasavalta	Song Pyung-Jong ja Yang Gye-Young
Spokane Washington Yhdysvallat	Charles H. ja Elizabeth M. Recht
St. George Utah Yhdysvallat	Bruce C. ja Marie K. Hafen
St. Paul Minnesota Yhdysvallat	C. Kent ja Karen J. Hugh
Tampico Meksiko	Barry R. ja Risa L. Udall
Tuxtla Gutiérrez Meksiko	Jorge D. ja Irma Del Toro Arrevillaga
Twin Falls Idaho Yhdysvallat	Karl E. ja Beverly C. Nelson
Winter Quarters Nebraska Yhdysvallat	Maury W. ja Joan Schooff ■

UUTISISSA

Lähdeaineistoa helpommin saatavissa verkkokaupasta

Monien kirkon 14 miljoonasta jäsenestä on hankalaa matkustaa johonkin 130 vähittäismyymälästä saadakseen kirkon aineistoa. Niinpä kirkon jakelupalvelut kääntää prosessin toisinpäin. Jäsenet saavat nykyään aineistoa uudesta verkkokaupasta.

Store.lds.org-sivuston ansiosta on helppoa tilata evankeliumin tutkimiseen tarvittavaa aineistoa, musiikkia, mediaa, taidetta, garmentteja, temppeleivaatteita, kodin ja perheen lähdeaineistoa sekä muuta materiaalia. Ostokset lähetetään ilman lähetyskustannuksia kaikkialle maailmaan, mutta pikatoimituksista peritään pieni maksu.

Sivustolla kävijät ilmoittavat asuinmaansa. Kun kunkin maan omat verkkokaupat avataan, ne näyttävät saatavissa olevat tuotteet kyseisen maan pääkielellä ja paikallisen valuutan mukaisesti hinnoiteltuina. Sivustolta voi ladata suoraan jonkin verran ilmaista aineistoa.

Uusi sivusto korvaa lds-catalog.com-sivuston, ja se julkaistaan aluksi englanniksi, espanjaksi ja venäjäksi. Tulevina kuukausina sivusto julkaistaan muillakin kielillä, kuten portugali, ranska, saksa, italia, japani, korea ja kiina, tässä järjestyksessä. ■

KIRJEITÄ TOIMITUKSELLE

Yritän olla esimerkkinä

Haluan kertoa teille, että rakastan *Liahona*-lehden lukemista ja tiedän, että se sisältää profeetan sanoja. Minulla on todistus Mormonin kirjan totuudesta ja rukouksesta. Olen kiitollinen siitä, että evankeliumi on elämässäni, ja yritän olla esimerkkinä toisille nuorille, jotka eivät vielä tunne Herran sanaa.

Tatiana G., 15 v., Uruguay

Rauha on vallannut sieluni

En ole vielä kirkkonne jäsen, mutta ilo, rakkaus ja rauha täyttävät minut, koska olen vihdoinkin löytänyt totuuden. Eräs ystäväni antoi minulle *Liahona*-lehden numeron sekä Mormonin kirjan luettavaksi, ja vaikka löysin niistä totuuden, epäroin, koska jotkut ihmiset sanoivat minulle, ettei tämä ole kunnan kirkko.

Mutta koska tunsin totuudet Kristuksesta, aloin taas lukea, ja nyt suurenmoinen rauhan tunne on vallannut sieluni. Opetukset ovat selkeitä ja rakentavia – ja se on Hengen läsnäoloa toiminnassa. Siellä missä asun ei ole kirkon yksikköjä, mutta rukouilen, että Herra avaa ovia niin, että palautettu evankeliumi voi tulla omaan kaupunkiini ja minut voidaan kastaa.

Konan Alphrede, Norsunluurannikko

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi. ■

LYHYESTI MAAILMALTA

Japaninkielinen kolmoissidos saatavilla internetissä

Japaninkielinen kolmoissidos, joka sisältää Mormonin kirjan, Opin ja liitot sekä Kallisarvoisen helmen, on nyt saatavissa verkossa osoitteessa scriptures.lds.org/jpn. Äänitalenne on myös saatavissa samalla sivustolla, ja se ilmestyy piakkoin CD:llä. Pyhien kirjoitusten sivustolla on alaviitteitä, karttoja ja valokuvia, ja lukijat voivat merkitä pyhien kirjoitusten kohtia ja tehdä hakuja avainsanojen perusteella. Pyhien kirjoitusten sivusto sisältää nykyään 19 kieltä.

Uudet DVD:t saatavissa Opin ja liittojen tutkimiseen

Uusi neljän DVD:n sarja on apuna Opin ja liittojen sekä kirkon historian tutkimisessa. Sarja sisältää interaktiivisia taulukoita, lainauksia myöhempien aikojen profeetoilta ja apostoleilta, maa-lauksia sekä oppimistoimintoja. Siinä on videoita kuten *Perintö, Mountain of the Lord* ja *Joseph Smith: The Prophet of the Restoration*, jota on esitetty Joseph Smithin muistorakennuksessa joulukuusta 2005 alkaen. *Doctrine and Covenants and Church History Visual Resources DVDs* -tuote on saatavissa englannin, espanjan ja portugalin kielillä. Tilaa internetistä osoitteesta store.lds.org tai soittamalla numeroon +1 800 537 5971. Tarkista paikallisista jakelukeskuksesta, onko tuotetta saatavissa.

Nuorten lähdeoppaat opettajien apuna

Uudet lähdeoppaat vuodelle 2011 täydentävät Aaronin pappouden ja Nuorten Naisten oppikirjoja *Aaronin pappouden oppikirja 3* sekä *Nuorten Naisten oppikirja 3*. Oppaissa on opettajille ehdotuksia sopivista viimeaikaisista yleiskonferenssipuheista, keskustelua herättäviä kysymyksiä, lisää pyhien kirjoitusten viitteitä sekä toimintaehdotuksia, jotka liittyvät oppikirjojen oppi-aiheisiin ja piristävät niitä. Näin ne vastaavat paremmin nuorten tänä päivänä kohtaamia ongelmia. Oppaat ovat saatavissa 27 kielellä kirkon jakelukeskuksesta tai internetissä osoitteessa resourceguides.lds.org.

Kirkko hakee esiintyjä Uusi testamentti -projektiin

Kirkko pyrkii houkuttelemaan osallistujia eri puolilta maailmaa LDS Motion Picture Studio [MAP-elokuvastudio] Uusi testamentti -elokuvaan projektiin. Kirkko on perustanut verkkosivuston casting.lds.org, jossa kiinnostuneet kirkon jäsenet voivat pyrkiä näyttelijöiksi tai avustajiksi kaikkiin kirkon elokuvaan ja videotuotantoihin, mukaan lukien Uusi testamentti -projekti. Filmatisointi alkaa keväällä 2011 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa ja jatkuu läpi kesän. ■

PERHEILTAIDEOITA

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Kuinka opimme kuuntelemaan ja ymmärtämään Henkeä”, s. 24 ja ”Hämähäkki ja hiljainen vieno ääni”, s. 68:

Näissä artikkeleissa meille opetetaan, kuinka tärkeää on toimia Hengen kehoitusten mukaan. Ennen kuin luet toisen artikkelista ääneen, pyydä perheenjäseniä kuuntelemaan tapoja, joilla he voivat tunnistaa Hengen. Luettuasi artikkelin voit kertoa hetkestä, jolloin tunsit Pyhän Hengen, ja pyytää perheenjäseniä tekemään samoin.

”Vertauksia kadonneista ja löydettyistä”, s. 32:

Opettaaksesi perheenjäsenille, kuinka tärkeää on etsiä niitä, jotka ovat hengellisesti eksyksissä, voitte leikkiä piilosta. Lue leikin jälkeen yksi tai kaksi kertomusta tästä artikkelista ja kerro, mitä opit eksyksissä olevien etsimisestä. Voisitte miettiä naapureita tai ystäviä, joihin voitte tutustua paremmin. Keskustelkaa sitten tavoista, joilla voitte kutsua heitä palaamaan kirkkoon.

”Evankeiumi on tarkoitettu jokaiselle”, s. 54:

Tässä artikkelissa opetetaan, että ”ei ole olemassa mitään mahdollisen kirkon jäsenen ihannetyppiä”. Tämän käsitteen opettamiseksi voit vaihtaa säilykepurkien etikettejä keskenään tai laittaa sokeria suolapurkkiin. Pyydä perheenjäseniä valitsemaan aterialle säilykepurkki tai maistamaan ”suolaa”. Lue tämän toiminnan jälkeen vanhin Godoyrn artikkeli. Ajatelkaa yhdessä perheenä niitä, joille voisitte kertoa evankeiumista – myös niitä, jotka eivät sovi tulevan kirkon jäsenen ”ihannetyppiin”.

”Me kannamme sinut!”, s. 62: Voitte lukea tämän artikkelin yhdessä perheenä ja keskustella siitä, milloin perheenjäsenet ovat auttaneet toisia tai heitä on palveltu. Ajatelkaa sitten tapoja palvella. Voisitte toteuttaa suunnitelmanne tulevana perheiltatoimintana. ■

ISTUMAPAIKKA SULHASSEN JUHLA-ATERIALLA

Melissa Merrill

kirkon lehdet

Ei ole aina mukavaa mennä yksin hääjuhliin. Mutta kun eräs vanha ystävä kutsui minut hääpäivälliselleen, tiesin, etten voisi jättää väliin tilaisuutta juhlia hänen ja hänen morsiamensa kanssa.

Saavuini hääpäivänä paikalle juuri ennen päivällisen alkua. Huomasin tyhjän istumapaikan ja kysyin yhdeltä pöydässä olevista naisista, oliko se varattu.

”Onko teidän *tarkoituks* olla täällä?” hän kysyi silmäillen minua epäluuloisesti.

Minulla ei ollut aavistustakaan, mikä sai hänet kysymään – tai miksi hän esitti kysymyksen sillä tavoin. Paikalla ei ollut ketään tarkistamassa vieraslistaa. Istumajärjestystä ei ollut laadittu ennalta. Olin tullut ajoissa ja pukeutunut asianmukaisesti. Mikä voisi olla ongelma?

Hymyilin hermostuneesti. ”Olen sulhasen ystävä”, vakuutin hänelle. Hän nyökkäsi, joten istuuduin ja yritin aloittaa ystävällisen keskustelun pöydässä istuvien kuuden pariskunnan kanssa. Aiemmin tuntemani epämukavuus oli moninkertaistunut saamani ”tervetulotoivotuksen” vuoksi. Silmäilin epätoivoisesti ympäri huonetta etsien jotakuta – ketä tahansa – tuttua, mutta sulhasta lukuun ottamatta en nähnyt missään tuttuja kasvoja.

Mutta sitten se tapahtui. Ystäväni, joka istui morsiamensa vieressä täpötäyden salin etuosassa, nousi seisomaan. Kun hän teki niin, hän näki minut vastakkaisella puolella huonetta. Hän seisoi hetken paikallaan, hymyili ja painoi kätensä sydämelleen aivan kuin sanoakseen: ”Kiitos, että tulit. Tiedän, että teit uhrauksen ollaksesi täällä. Se, että

Helpotuksen ja onnen tunne pyyhkäisi ylitseni. Ajattelipa kuka muu mitä tahansa, niin sulhasen arvion mukaan minä kuuluin joukkoon.

olet kanssamme, merkitsee meille hyvin paljon.”

Helpotuksen ja onnen tunne pyyhkäisi ylitseni. Ajattelipa kuka muu mitä tahansa, niin sulhasen arvion mukaan minä kuuluin joukkoon. Hymyilin toistaessani hänen eleensä. Toivoin, että ystäväni tiesi, kuinka paljon halusin juhlistaa hänen ja hänen vaimonsa iloa ja ottaa siihen osaa. Mitä vaivautuneisuutta tilanteessa sitten olinkin tuntenut,

se haihtui tuossa kymmenen sekunnin ajatus-tenvaihdoissa, ja koko loppuillan olin täynnä itseluottamusta.

Muutamia päiviä myöhemmin valmistautuessani opettamaan Apuyhdistyksen oppiaihetta tutkin kohtaa Matt. 22 ja luin kuninkaasta, joka valmisti häitä pojalleen, joka edustaa Vapahtajaa. Näistä pyhien kirjoitusten jakeista profeetta Joseph Smith opetti: ”Vain niiden, jotka pitävät loppuun asti Herran käskyt ja vaeltavat Hänen lakiensa mukaan, sallitaan istua tällä juhla-ateriaalla. – Ne, jotka ovat säilyttäneet uskon, kruunataan vanhurskauden

sepeleellä, heidät puetaan valkoisiin vaatteisiin, heidän sallitaan päästä hääaterialle, he ovat vapaat kaikesta vaivasta ja he hallitsevat Kristuksen kanssa maan päällä.”¹ Tuo lupaus on voimallinen milloin tahansa, mutta se oli sitä erityisesti aiemmin sillä viikolla saamani kokemuksen johdosta.

Kun opetin oppiaihetta, tajusin, että kuuliaisuus on ainoa edellytys sille, että otamme vastaan Jeesukselta Kristukselta kutsun riemuita Hänen kanssaan, saamme istumapaikan Hänen juhla-ateriaan. Ja tuo juhla-ateria on sellainen, jossa vieraiden ei tarvitse koskaan tuntea itseään epävarmoiksi, koska he *todella* kuuluvat sinne. Vaikka olen vielä kuuliaisuudessani kaukana täydellisyydestä, toivon, että jonakin päivänä täytän vaatimukset voidakseni tavata Sulhasen ja voin käsi sydämellä – sydämellä, joka on alistunut Hänen tahtoonsa – sanoa: ”Olen niin onnellinen siitä, että saan olla täällä.” ■

VIITE

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 171, 172.*

KRISTUKSEN SANOJA

Anne Marie Obornin teos
Lapset leikkivät puuaidan vieressä

"Mitä te vaatetuksesta huolehditte! Katsokaa kedon kukkia, kuinka ne nousevat maasta: eivät ne näe vaivaa eivätkä kehrää.

Minä sanon teille: edes Salomo kaikessa loistossaan

ei ollut niin vaatetettu kuin mikä tahansa niistä.

Kun Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna joutuu uuniin, niin tottahan hän teistä huolehtii." (Matt. 6:28–30.)

Luukkaan evankeliumin luvussa 15 olevissa vertauksissa lammas eksyy, hopeakolikko häviää ja tuhlaajapoika tuhlaa perintönsä, mutta paimen etsii koko autiomaan, nainen lakaisee huoneen ja anteeksiantava isä odottaa poikansa paluuta. Me voimme samaan tapaan noudattaa presidentti Thomas S. Monsonin kutsua ojentaa ”pelastava kätemme niille, jotka ovat pudonneet sivuun, ettei yksikään kallisarvoinen sielu joutuisi hukkaan”. Lue neljä pelastuskertomusta artikkelista ”Vertauksia kadonneista ja löydetyistä”, s. 32.